

EQUUS

PETER SHAFFER

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

DRAMATIS PERSONAE:

MARTIN ΝΤΑΪΣΑΡΤ, ψυχίατρος
 ΑΛΑΝ ΣΤΡΑΝΓΚ
 ΦΡΑΝΚ ΣΤΡΑΝΓΚ, πατέρας του
 ΝΤΟΡΑ ΣΤΡΑΝΓΚ, μητέρα του
 ΕΣΘΕΡ ΣΑΛΟΜΟΝ, ειρηνοδίκης
 ΤΖΙΑ ΜΕΪΣΟΝ
 ΧΑΡΥ ΝΤΑΛΤΟΝ, ιδιοκτήτης στάβλου
 ΝΕΑΡΟΣ ΙΠΠΕΑΣ
 ΝΟΣΟΚΟΜΑ

ΕΞΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ - συμπεριλαμβανομένου του Νεαρού Ιππέα που
 παίζει και τον Νάγκετ - Άλογα

Το *Equus* παίχτηκε πρώτη φορά στο Ολντ Βικ από το Εθνικό
 Θέατρο στις 26 Ιουλίου 1973, με την εξής διανομή:

MARTIN ΝΤΑΪΣΑΡΤ ... Alec McCowen
 ΝΟΣΟΚΟΜΑ ... Louie Ramsay
 ΕΣΘΕΡ ΣΑΛΟΜΟΝ ... Gillian Barge
 ΑΛΑΝ ΣΤΡΑΝΓΚ ... Peter Firth
 ΦΡΑΝΚ ΣΤΡΑΝΓΚ ... Alan McNaughtan
 ΝΤΟΡΑ ΣΤΡΑΝΓΚ ... Jeanne Watts
 ΙΠΠΕΑΣ ... Nicholas Clay
 ΧΑΡΥ ΝΤΑΛΤΟΝ ... David Healy
 ΤΖΙΑ ΜΕΪΣΟΝ ... Doran Godwin

Και τους:

Neil Cunningham, David Graham, David Kincaid, Maggie
 Riley, Rosalind Shanks, Veronica Sowerby, Harry Waters

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: John Dexter
 ΣΚΗΝΙΚΟ: John Napier
 ΜΟΥΣΙΚΗ: Marc Wilkinson
 ΦΩΤΙΣΜΟΙ: Andy Phillips
 ΚΙΝΗΣΗ: Claude Chagrin
 ΒΟΗΘΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ: Kenneth Mackintosh
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ: Dianna Boddington
 ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΣΚΗΝΗΣ: Phil Robbins - Tony Walters
 ΒΟΗΘΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΣΚΗΝΗΣ: Elizabeth Markham - Terry Oliver

Η κύρια δράση του έργου στην Ψυχιατρική Κλινική Ρόκσμπυ
 στην Νότιο Αγγλία. Ο χρόνος είναι σημερινή εποχή.

Το έργο χωρίζεται σε αριθμημένες σκηνές, υποδεικνύοντας την αλλαγή χρόνου ή χώρου ή διάθεσης. Η δράση, ωστόσο, είναι συνεχής.

ΣΚΗΝΙΚΟ:

Ένα τετράγωνο ξύλινο σκηνικό μες σε έναν ξύλινο κύκλο. Το τετράγωνο μοιάζει με ρινγκ πυγμαχίας, περιτοιχισμένο από κουπαστές. Οι κουπαστές και αυτές από ξύλο, κλείνουν τις τρεις πλευρές. Σε κάθε πλευρά έχουν από ένα άνοιγμα. Κάτω από τις κουπαστές, μερικές κάθετες σανίδες σαν φράκτης. Στην πλευρά του προσκηνίου δεν υπάρχει κουπαστή. Όλο το τετράγωνο στηρίζεται πάνω σε σφαιρική κατασκευή, έτσι που με την ελάχιστη πίεση των ηθοποιών που στέκονται γύρω από τον κύκλο, να μπορεί να περιστραφεί απαλά και χειροκίνητα.

Στο τετράγωνο είναι τοποθετημένοι τρεις μικροί και λιτοί πάγκοι, επίσης ξύλινοι. Είναι τοποθετημένοι παράλληλα στις κουπαστές, κάθετα στις σανίδες, αλλά μπορούν να αποσπαστούν από τους ηθοποιούς για να σταθούν σε ορθή γωνία.

Τοποθετημένο στο πάτωμα του τετραγώνου και ευθυγραμμισμένο με αυτό, ένα λεπτό μεταλλικό κοντάρι, ύψους περίπου μιας γιάρδας. Μπορεί να σηκωθεί από το πάτωμα, να σταθεί κατακόρυφα. Λειτουργεί σαν υποστήριξη στον ηθοποιό που παίζει τον Νάγκετ όταν τον ιππεύουν.

Στην περιοχή εκτός κύκλου, υπάρχουν πάγκοι. Δύο στο προσκήνιο αριστερά και δεξιά, εφραπτόμενοι στην καμπύλη του κύκλου. Ο αριστερός χρησιμοποιείται από τον Ντάισαρτ ως παρατηρητήριο όταν βρίσκεται εκτός κύκλου και από τον Άλαν ως κρεβάτι νοσοκομείου. Ο δεξιός είναι για τους γονείς του Άλαν που κάθονται μαζί. (Η οπτική από την πλευρά του κοινού.)

Άλλοι πάγκοι βρίσκονται στην πίσω πλευρά της σκηνής για τους υπόλοιπους ηθοποιούς. Όλοι οι ηθοποιοί του *Έκβους* είναι επί σκηνής σε όλη την διάρκεια της παράστασης. Σηκώνονται να παίξουν στις σκηνές τους και όταν τελειώσουν, επιστρέφουν στις θέσεις τους εκτός σκηνικού. Είναι μάρτυρες, βοηθοί – και ιδιαίτερα ένας Χορός.

Στο πίσω μέρος της σκηνής, δημιουργώντας ένα φόντο για το σύνολο, υπάρχουν σειρές καθισμάτων όπως σε ένα θέατρο ανατομίας, σε σχηματισμό δύο τμημάτων περιτοιχισμένων με κάγκελα. Ανάμεσά τους, περνά ένα κεντρικό τούνελ. Και σε αυτές τις θέσεις, υπάρχουν θεατές. Κατά την διάρκεια του έργου, ο Ντάισαρτ τούς απευθύνεται περιστασιακά, όπως

απευθύνεται και στο κυρίως σώμα των θεατών. Κανείς άλλος ηθοποιός δεν απευθύνεται ποτέ στους θεατές.

Αριστερά και δεξιά στο προσκήνιο, υπάρχουν δυο σκάλες όπου είναι κρεμασμένες μάσκες αλόγων.

Το χρώμα όλων των πάγκων είναι λαδί.

Πάνω από την σκηνή υπάρχει πλήθος φώτων, τοποθετημένων σε μεταλλικό κύκλο. Οι αλλαγές των φωτισμών, σε αυτή την εκδοχή, θα είναι του πιο γενικού τύπου.

ΑΛΟΓΑ:

Οι ηθοποιοί φορούν βελούδινες καστανές φόρμες. Στα πόδια φορούν ελαφριές οπλές, ύψους περίπου τεσσάρων ιντσών, με μεταλλικά πέταλα. Στα χέρια τους, γάντια του ίδιου χρώματος. Στα κεφάλια τους σκληρές μάσκες εναλλάξ συρμάτινες και δερμάτινες· τα μάτια τους περικλείονται από δερμάτινες παρωπίδες. Τα κεφάλια των ηθοποιών φαίνονται κάτω από τις μάσκες· δεν πρέπει να γίνει καμιά απόπειρα να κρύβονται.

Οποιαδήποτε κυριολεξία προτείνει την άνετη οικειότητα ενός οικόσιτου ζώου – ή ακόμα χειρότερα, παντομίμα του αλόγου – θα πρέπει να αποφεύγεται. Οι ηθοποιοί δεν πρέπει ποτέ να πέσουν στα τέσσερα ή ακόμα και να σκύψουν. Πρέπει πάντα – εκτός από την μία περίπτωση όπου ο Νάγκετ ιππεύεται – να στέκονται όρθιοι, σαν το σώμα του αλόγου να εκτείνεται νοητά πίσω τους. Η αναπαράσταση του ζώου πρέπει αποκλειστικά να γίνεται εντελώς μιμητικά, μέσω της χρήσης ποδιών, γονάτων, λαιμού, προσώπου και του γυρίσματος του κεφαλιού που θα κινεί την μάσκα σε όλες τις εκφράσεις της επαγρύπνησης και της υπερηφάνειας του αλόγου. Μεγάλη προσοχή να δοθεί στο ότι οι μάσκες θα πρέπει να φοριούνται μπροστά στο κοινό με απόλυτο συγχρονισμό – οι ηθοποιοί παρακολουθούν ο ένας τον άλλο, έτσι που η τοποθέτηση της μάσκας να έχει συγκεκριμένη και τελετουργική αίσθηση.

ΧΟΡΟΣ:

Στο κείμενο γίνονται αναφορές στον ήχο του Έκβους. Έχω κατά νου ένα χορικό εφέ, δημιουργημένο από όλους τους ηθοποιούς που βρίσκονται στο πίσω μέρος της σκηνής και αποτελούμενο από μουρμουρητά, χτυπήματα και ποδοβολητά – ποτέ όμως από χλιμιντρίσματα ή τσιρίδες. Ο ήχος προαναγγέλλει ή αποτυπώνει την παρουσία του Θεού Έκβους.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

Σκοτάδι. Σιωπή. Αμυδρό φως στο τετράγωνο. Στο φως ενός προβολέα στέκεται ο ΑΛΑΝ ΣΤΡΑΝΓΚ, ένα λιπόσαρκο αγόρι δεκαεπτά χρονών, φορώντας πουλόβερ και τζιν. Μπροστά του, στέκεται ένα άλογο, ο Νάγκετ. Η στάση του ΑΛΑΝ αναπαριστά ένα περίγραμμα σπουδαίας τρυφερότητας: το κεφάλι του πιέζει τον ώμο του αλόγου, τα χέρια του τεντώνονται για να χαϊδέψουν το κεφάλι του αλόγου. Το άλογο από την μεριά του, έχει κουρνιαώσει την μουσούδα του στον λαιμό του αγοριού. Η φλόγα ενός αναπτήρα σκίζει το σκοτάδι. Τα φώτα ανάβουν αργά στον κύκλο. Στον αριστερό πάγκο, στο προσκήνιο, κάθεται ο ΜΑΡΤΙΝ ΝΤΑΪΣΑΡΤ, καπνίζοντας. Αντρας γύρω στα σαράντα πέντε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Με ένα συγκεκριμένο άλογο, που λέγεται Νάγκετ, αγκαλιάζεται. Το ζώο θάβει το ιδρωμένο βλέφαρό του στο μάγουλό του και στέκονται στο σκοτάδι για μια ώρα – σαν ζευγαράκι που χαμουρεύεται. Και ό,τι πιο παράλογο – εγώ σκέφτομαι το άλογο! Όχι το αγόρι: το άλογο και ό,τι αυτό προσπαθεί να κάνει. Συνεχώς βλέπω αυτό το τεράστιο κεφάλι να τον φιλά με το αλυσοδεμένο στόμα του. Τον χαϊδεύει με το μέταλλο με μια επιθυμία απόλυτα άσχετη με το να γεμίσει την κοιλιά του ή να διαιωνίσει το είδος του. Τι επιθυμία θα μπορούσε να είναι αυτή; Να μην είναι πια άλογο; Να μην παραμείνει για πάντα σε αυτά τα συγκεκριμένα γενετικά χαλινάρια; Είναι δυνατόν, σε συγκεκριμένες στιγμές που δεν μπορούμε να φανταστούμε, το άλογο να μπορεί να ενώνει τους πόνους του – τα ασταμάτητα τινάγματα και χτυπήματα που είναι η καθημερινή ζωή του – και να τους μετατρέψει σε θλίψη; Τι αξία έχει η θλίψη για ένα άλογο;... (Ο ΑΛΑΝ παίρνει τον Νάγκετ από το τετράγωνο και εξαφανίζονται μαζί στο τούνελ, οι οπλές του αλόγου γδέρνουν απαλά το ξύλο. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ σηκώνεται και απευθύνεται εξίσου στο κυρίως σώμα των θεατών και στους θεατές που βρίσκονται στην σκηνή.) Βλέπετε, είμαι χαμένος. Θά 'πρεπε να ρωτώ, τι αξία έχουν τέτοιες ερωτήσεις για έναν ψυχίατρο με υπερφορτωμένο πρόγραμμα σε ένα επαρχιακό νοσοκομείο; Είναι χειρότερες κι από άχρηστες: για την ακρίβεια, είναι υπονομευτικές. (Μπαίνει στο τετράγωνο. Το φως γίνεται πιο δυνατό.) Το θέμα είναι,

ότι είμαι απελπισμένος. Βλέπετε, φοράω αυτό το κεφάλι αλόγου ο ίδιος. Αυτό είναι το αίσθημα. Όλα δεμένα σε μια γερασμένη γλώσσα και σε μια γερασμένη εικασία, ζορίζονται ν' ακολουθήσουν χωρίς οπλές ένα εντελώς νέο μονοπάτι ύπαρξης που μόνο υποπτεύομαι ότι υπάρχει. Δεν το βλέπω, γιατί το μορφωμένο, συνηθισμένο μυαλό μου είναι προσκολλημένο σε λάθος οπτική. Δεν μπορώ να ακολουθήσω γιατί η στομίδα με εμποδίζει και η ίδια μου η βασική δύναμη - η ιπποδύναμή μου, αν θέλετε - είναι τόσο μικρή. Το μόνο που ξέρω σίγουρα είναι αυτό: το μυαλό ενός αλόγου μου είναι άγνωστο. Κι όμως, διαχειρίζομαι το μυαλό παιδιών - το οποίο υποθέτω πρέπει να είναι πιο πολύπλοκο, τουλάχιστον στον τομέα του δικού μου ενδιαφέροντος... Κατά κάποιο τρόπο, δεν έχει να κάνει με το αγόρι. Οι αμφιβολίες βρίσκονταν εκεί για χρόνια, συσσωρεύονταν σταθερά μες σε αυτό το βαρετό μέρος. Είναι μόνο η υπερβολή αυτής της υπόθεσης που τις ενεργοποίησε. Αυτό το ξέρω. Η υπερβολή είναι το θέμα! Ωστόσο, όποιος κι αν είναι ο λόγος, αυτές οι αμφιβολίες, δεν είναι τώρα απλώς αόριστα ανησυχητικές - είναι αβάσταχτες... Με συγχωρείτε. Είμαι ασυνάρτητος. Ας ξεκινήσω όπως πρέπει: με την σειρά. Ξεκίνησε μια Δευτέρα τον προηγούμενο μήνα με την επίσκεψη της Έσθερ.

ΣΚΗΝΗ 2

Το φως γίνεται θερμότερο. Κάθεται. Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ μπαίνει στο τετράγωνο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Η κυρία Σάλομον θέλει να σάς δει, γιατρέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Να περάσει, παρακαλώ. (Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ φεύγει και πηγαίνει εκεί που κάθεται η ΕΣΘΕΡ.) Καμιά φορά κατηγορώ την Έσθερ. Εκείνη μού τον έφερε. Αλλά φυσικά αυτό είναι ανόητο. Τι ήταν αυτός αν όχι η τελευταία σταγόνα; Το τελευταίο σύμβολο; Αν δεν ήταν αυτός, θα ήταν ο επόμενος ασθενής ή ο μεθεπόμενος. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον.

(Η ΕΣΘΕΡ μπαίνει στο τετράγωνο: γυναίκα γύρω στα σαράντα πέντε.)

ΕΣΘΕΡ: Γεια σου, Μάρτιν. (Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ σηκώνεται και την φιλά στο μάγουλο.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κυρία Πρόεδρε! Καλώς ήρθατε στην αίθουσα βασανιστηρίων!

ΕΣΘΕΡ: Καλοσύνη σου να με δεις αμέσως.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είσαι ευχάριστο διάλειμμα. Κάτσε στον καναπέ.

ΕΣΘΕΡ: Δύσκολη μέρα;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι, - μόνο ένας δεκαπεντάχρονος σχιζοφρενής κι ένα οκτάχρονο κορίτσι σε κατατονία λόγω του πατέρα της. Φυσιολογικά πράγματα, δηλαδή... Είσαι αναστατωμένη.

ΕΣΘΕΡ: Μάρτιν, είναι η πιο σοκαριστική υπόθεση που είδα ποτέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έτσι είπες και στο τηλέφωνο.

ΕΣΘΕΡ: Το εννοώ. Η Έδρα μου ήθελε να στείλει το αγόρι φυλακή. Ισόβια, αν ήταν στο χέρι τους. Τσακωνόμουν δύο ολόκληρες ώρες για να τούς καταφέρω να τον στείλουν σε σένα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σε μένα;

ΕΣΘΕΡ: Εννοώ στο νοσοκομείο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κοίτα εδώ Έσθερ. Πριν πεις τίποτα άλλο, δεν μπορώ να αναλάβω άλλους ασθενείς για την ώρα. Δεν μπορώ καλά-καλά να ανταπεξέρθω με αυτούς που έχω.

ΕΣΘΕΡ: Πρέπει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί;

ΕΣΘΕΡ: Γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι θα αηδιάσουν από όλο το πράγμα. Μαζί κι οι γιατροί.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορώ να σου υπενθυμίσω ότι μοιράζομαι αυτό το γραφείο με δύο πολύ αξιόλογους ψυχιάτρους;

ΕΣΘΕΡ: Τον Μπένετ και τον Θόραγκουντ. Θα σοκαριστούν όσο κι η κοινή γνώμη.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αυτή είναι μια απόλυτα αδικαιολόγητη δήλωση.

ΕΣΘΕΡ: Ω, θα είναι ψύχραιμοι και ακριβείς. Κι από κάτω θα είναι αηδιασμένοι και αμετακίνητα Άγγλοι. Όπως κι οι φίλοι μου οι ειρηνοδίκες.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Λοιπόν, εγώ τι είμαι; Πολυνήσιος;

ΕΣΘΕΡ: Εξέρεις ακριβώς τι εννοώ!... (Παύση) Σε παρακαλώ, Μάρτιν. Είναι ζωτικής σημασίας. Είσαι η μόνη ελπίδα αυτού του αγοριού.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί; Τι έκανε; Έριξε αφροδισιακό στην Πέτσι καμιάς πιτσιρίκας; Τι στ' αλήθεια μπορεί να προκάλεσε δίωρους σπασμούς στην έδρα σου;

ΕΣΘΕΡ: Τύφλωσε έξι άλογα μ' ένα καρφί.

(Μεγάλη παύση)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τα τύφλωσε;

ΕΣΘΕΡ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όλα με την μία ή κατ' εξακολούθηση;

ΕΣΘΕΡ: Όλα την ίδια νύχτα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πού;

ΕΣΘΕΡ: Σ' έναν στάβλο για ιππασία κοντά στο Γουίντσεστερ. Δούλευε εκεί τα Σαββατοκύριακα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πόσο χρονών;

ΕΣΘΕΡ: Δεκαεπτά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι είπε στο δικαστήριο;

ΕΣΘΕΡ: Τίποτα. Μόνο τραγουδούσε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τραγουδούσε;

ΕΣΘΕΡ: Κάθε φορά που κάποιος τον ρωτούσε κάτι. *(Παύση)* Σε παρακαλώ ανάλαβέ τον, Μάρτιν. Είναι η τελευταία χάρη που θα σου ζητήσω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι, δεν είναι.

ΕΣΘΕΡ: Όχι, δεν είναι - κι είναι μάλλον απεχθής. Το μόνο που ξέρω είναι ότι σ' έχει απεγνωσμένα ανάγκη. Γιατί δεν υπάρχει κανείς σε ακτίνα εκατό μιλίων από το γραφείο σου που να μπορεί να τον διαχειριστεί. Και ίσως να καταλάβεις τι συμβαίνει. Επίσης...

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι;

ΕΣΘΕΡ: Υπάρχει κάτι πολύ ξεχωριστό πάνω του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Με ποιον τρόπο;

ΕΣΘΕΡ: Κραδασμοί.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εσύ κι οι κραδασμοί σου.

ΕΣΘΕΡ: Είναι πολύ εντυπωσιακοί. Θα δεις.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πότε φτάνει εδώ;

ΕΣΘΕΡ: Αύριο το πρωί. Ευτυχώς υπήρχε ένα δωμάτιο στο Νέβιλ. Ξέρω ότι είναι άσχημος μπελάς Μάρτιν. Ειλικρινά δεν ήξερα τι άλλο να κάνω. *(Παύση)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορείς να έρθεις να με δεις την Παρασκευή;

ΕΣΘΕΡ: Νά 'σαι καλά!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αν έρθεις μετά την δουλειά προσφέρω και ποτό. 6:30 είναι καλά;

ΕΣΘΕΡ: Είσαι αγαπημένος. Αλήθεια είσαι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γνωστός για αυτό.

ΕΣΘΕΡ: Αντίο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Παρεμπιπτόντως, πώς τον λένε;

ΕΣΘΕΡ: Άλαν Στρανγκ. *(Φεύγει και επιστρέφει στην θέση της.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: *(Στο κοινό)* Τι περίμενα από αυτόν; Πολύ λίγα, σάς διαβεβαιώ. Άλλο ένα σκυθρωπό πρόσωπο. Ακόμα ένα εφηβικό τέρας. Ο συνήθης ασυνήθης. Ένα σπουδαίο πράγμα τού να είσαι στην Επιχείρηση Επιδιόρθωσης: δεν ξεμένεις από πελάτες. *(Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ διασχίζει το τούνελ, ακολουθούμενη από τον ΑΛΑΝ. Μπαίνει στο τετράγωνο.)*

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ο Άλαν Στρανγκ, γιατρέ. *(Μπαίνει το αγόρι.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γεια σου. Είμαι ο Μάρτιν Ντάισαρτ. Χαίρομαι που σε γνωρίζω. *(Προτείνει το χέρι του. Ο ΑΛΑΝ δεν ανταποκρίνεται με κανέναν τρόπο.)* Δεν θα σάς χρειαστώ άλλο, Αδελφή, ευχαριστώ.

ΣΚΗΝΗ 3

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ αποχωρεί και επιστρέφει στην θέση της. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ κάθεται, ανοίγει ένα φάκελο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Λοιπόν· είχες καλό ταξίδι; Ελπίζω να σου έδωσαν μεσημεριανό τουλάχιστον. Όχι ότι έχει και μεγάλη διαφορά ένα γεύμα του Βρετανικού Σιδηροδρόμου από ένα δικό μας. (Ο ΑΛΑΝ στέκεται και τον κοιτάζει.) Δεν θα κάτσεις; (Παύση. Δεν κάθεται. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ συμβουλεύεται τον φάκελό του.) Αυτό είναι το πλήρες όνομά σου; Άλαν Στρανγκ; (Σιωπή.) Και είσαι δεκαεπτά. Σωστά; Δεκαεπτά; ... Λοιπόν;
ΑΛΑΝ (Τραγουδά χαμηλόφωνα):

Διπλή απόλαυση
Διπλή πλάκα
Με διπλοκαλή, διπλοκαλή
Τσίχλα με διπλό δυόσμο

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Ατάραχος): Για να δούμε. Δουλεύεις σε ένα κατάστημα ηλεκτρικών ειδών τις καθημερινές. Μένεις με τους γονείς σου και ο πατέρας σου είναι τυπογράφος. Τι τυπώνει;

ΑΛΑΝ (Τραγουδά χαμηλόφωνα):

Διπλή απόλαυση
Διπλή πλάκα
Με διπλοκαλή, διπλοκαλή
Τσίχλα με διπλό δυόσμο

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θέλω να πω φτιάχνει φυλλάδια και ημερολόγια; Τέτοια πράγματα; (Το αγόρι τον πλησιάζει, εχθρικά.)

ΑΛΑΝ (Τραγουδά):

Η γεύση του Μαρτίνι
Η πιο ωραία του κόσμου
Είναι η σωστή -
Είναι λαμπερή -
Είναι Μαρτίνι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα ήθελα να κάθεται, αν πρόκειται να τραγουδάς. Δεν το βρίσκεις πιο άνετο; (Παύση.)

ΑΛΑΝ (Τραγουδά):

Δεν λες ποτέ τσου
Στο τσάι Ταϊφού
Κυριλέ ή φλου
Πιες τσάι Ταϊφού!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Με ικανοποίηση): Αυτό είναι ωραίο τραγούδι. Μού αρέσει περισσότερο από τα άλλα δύο. Μπορώ να το ξανακούσω;

(Ο ΑΛΑΝ φεύγει μακριά του και κάθεται στον πάγκο στο προσκήνιο.)

ΑΛΑΝ (Τραγουδά):

Διπλή απόλαυση
Διπλή πλάκα

Με διπλοκαλή, διπλοκαλή

Τσίχλα με διπλό δυόσμο

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Χαμογελώντας): Τελικά έκανα λάθος. Πιστεύω ότι αυτό είναι καλύτερο. Έχει πιασάρικη μελωδία. Για ξαναπές το σε παρακαλώ. (Σιωπή. Το αγόρι τον αγριοκοιτάζει.) Θα σε βάλω σε δικό σου δωμάτιο για λίγο καιρό. Υπάρχουν καναδυό ελεύθερα και θα είναι πολύ πιο ευχάριστο από το να είσαι στον θάλαμο. Θα μπορούσες να έρθεις να με δεις αύριο;... (Σηκώνεται.) Παρεμπιπτόντως, ποιος από τους γονείς σου δεν σε αφήνει να δεις τηλεόραση; Η μητέρα σου ή ο πατέρας σου; Ή και οι δύο; (Φωνάζοντας από την πόρτα.) Αδερφή! (Ο ΑΛΑΝ τον κοιτά κατάματα. Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ μπαίνει.)

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ναι γιατρέ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα πάτε τον Στρανγκ στο τρία; Θα μείνει κοντά μας για λίγο καιρό.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Πολύ καλά γιατρέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στον ΑΛΑΝ): Θα σου αρέσει το δωμάτιο. Είναι όμορφο. (Το αγόρι κάθεται κοιτάζοντας επίμονα τον ΝΤΑΪΣΑΡΤ. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ τού ανταποδίδει το βλέμμα.)

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Πάμε νεαρέ. Από δω... είπα από δω παρακαλώ. (Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται και πηγαίνει στην ΝΟΣΟΚΟΜΑ απρόθυμα, περνώντας επικίνδυνα κοντά από τον ΝΤΑΪΣΑΡΤ και βγαίνει από την αριστερή πόρτα. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ τον παρακολουθεί συνεπαρμένος.)

ΣΚΗΝΗ 4

ΝΟΣΟΚΟΜΑ και ΑΣΘΕΝΗΣ διαπερνούν τον κύκλο και προχωρούν στο προσκήνιο στον πάγκο όπου καθόταν στην αρχή ο γιατρός, πάγκος που χρησιμεύει και ως κρεβάτι του ΑΛΑΝ.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Για να δούμε τώρα: σ' αρέσει; Είσαι τυχερός πού 'σαι εδώ ξέρεις κι όχι στον θάλαμο. Αυτός ο παλιοθάλαμος έχει πολλή φασαρία.

ΑΛΑΝ (Τραγουδά):

Πάμε εκεί που θες να πας - Τεξάκο!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ (Τον περιεργάζεται): Ελπίζω να μην δημιουργήσεις μπελάδες. Θα περάσεις καλύτερα εδώ ξέρεις, αν φέρεσαι καλά.

ΑΛΑΝ: Άντε γαμήσου.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ (Αυστηρή): Αυτό είναι το κουδούνι. Η τουαλέτα είναι κάτω στον διάδρομο. (Τον αφήνει και επιστρέφει στην θέση της. Ο ΑΛΑΝ ξαπλώνει.)

ΣΚΗΝΗ 5

Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ στέκεται στην μέση του τετραγώνου και απευθύνεται στο κοινό. Είναι ταραγμένος.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εκείνη την νύχτα, είδα αυτό το ξεκάθαρο όνειρο. Στο όνειρο είμαι αρχιερέας στην ομηρική Ελλάδα. Φοράω μια μεγάλη, χρυσή μάσκα, αριστοκρατική και γενειοφόρο, σαν αυτή που λένε Μάσκα του Αγαμέμνονα που βρέθηκε στις Μυκήνες. Στέκομαι δίπλα σε μια ογκώδη κυκλική πέτρα και κρατώ ακονισμένο μαχαίρι. Για την ακρίβεια, είμαι λειτουργός σε μια υπέρμετρα σημαντική θυσία, από την οποία εξαρτάται η μοίρα της σοδειάς ή η έκβαση μιας στρατιωτικής εκστρατείας. Η θυσία είναι ένα κοπάδι από παιδιά: περίπου πεντακόσια αγόρια και κορίτσια. Τα βλέπω να απλώνονται σε μια μακριά ουρά, ακριβώς μπροστά στην πεδιάδα του Άργους. Ξέρω ότι είναι το Άργος γιατί έχει κόκκινο χρώμα. Δίπλα μου κι από τις δυο μεριές, στέκονται δυο βοηθοί ιερείς, φορώντας κι αυτοί μάσκες: άκομψες, γουρλωτές μάσκες, βρέθηκαν και τέτοιες στις Μυκήνες. Είναι απεριόριστα δυνατοί, αυτοί οι ιερείς κι απολύτως ακούραστοι. Κάθε φορά που ένα παιδί έρχεται μπροστά, το αρπάζουν και το πετούν πάνω στην πέτρα. Μετά, με μια χειρουργική δεξιοτεχνία που εκπλήσσει ακόμα και μένα, καρφώνω το μαχαίρι και σκίζω εκλεπτυσμένα μέχρι τον αφαλό ακριβώς σαν μοδίστρα που ακολουθεί το σχέδιο. Χωρίζω τους κοιλιακούς, κόβω τα σωθικά, τα τραβώ έξω και τα πετώ στο έδαφος καυτά κι αχνιστά. Οι άλλοι δύο μελετούν το σχέδιο που δημιουργείται σαν να διαβάζουν ιερογλυφικά. Μού είναι ξεκάθαρο ότι είμαι κορυφαίος αρχιερέας. Η μοναδική ικανότητά μου να πετσοκόβω με έφτασε εδώ που βρίσκομαι. Μόνο που – αυτοί δεν το ξέρουν – έχω αρχίσει και νιώθω κανονική ναυτία. Και με κάθε θύμα, χειροτερεύει. Το πρόσωπό μου έχει πρασινίσει πίσω από την μάσκα. Φυσικά, διπλασιάζω την προσπάθεια να φανώ επαγγελματίας – όλη μου η αξία είναι να κόβω και να σκίζω: κυρίως, γιατί ξέρω ότι αν αυτοί οι δύο αντιληφθούν έστω και ίχνος της αγωνίας μου – και της συνακόλουθης αμφιβολίας μου ότι αυτή η μηχανική και βρωμερή δουλειά δεν κάνει κανένα κοινωνικό καλό – θα είμαι ο επόμενος στην πέτρα. Και μετά, φυσικά – η καταραμένη μάσκα αρχίζει να γλιστράει. Οι ιερείς ταυτόχρονα στρέφονται και κοιτούν – γλιστράει κι άλλο – βλέπουν τον πράσινο ιδρώτα που τρέχει στο πρόσωπό μου – τα χρυσά γουρλωτά μάτια τους ξαφνικά γεμίζουν με αίμα – αρπάζουν το μαχαίρι από το χέρι μου... και ξυπνώ.

ΣΚΗΝΗ 6

Η ΕΣΘΕΡ μπαίνει στο τετράγωνο. Το φως γίνεται θερμότερο.

ΕΣΘΕΡ: Αυτό είναι ό,τι πιο ηττοπαθές άκουσα ποτέ μου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Βρίσκεις;

ΕΣΘΕΡ: Σε παρακαλώ μην γίνεσαι γελοίος. Έχεις κάνει καταπληκτική δουλειά με τα παιδιά. Θά 'πρεπε να το ξέρεις.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι, αλλά τα παιδιά το ξέρουν;

ΕΣΘΕΡ: Αλήθεια!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συγγνώμη.

ΕΣΘΕΡ: Έτσι μπράβο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν ξέρω γιατί έπρεπε να τ' ακούσεις αυτό. Είναι απλώς επαγγελματική εμμηνόπαυση. Όλοι το παθαίνουν αργά ή γρήγορα. Εκτός από σένα.

ΕΣΘΕΡ: Ω φυσικά. Μού ταιριάζει απόλυτα να είμαι ειρηνοδίκης όλη την ώρα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι δεν σου ταιριάζει - αλλά πάλι έτσι είσαι εσύ όταν νιώθεις ότι δεν είσαι αρκετή για να κάνεις την δουλειά. Εγώ νιώθω ότι η δουλειά δεν είναι αρκετή για να με γεμίσει.

ΕΣΘΕΡ: Στ' αλήθεια;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όλο και περισσότερο. Θά 'θελα να περάσω τα επόμενα δέκα χρόνια με το να περιπλανιέμαι πολύ αργά στην πραγματική Ελλάδα... Όπως και νά 'χει, εσύ φταις για αυτό το ανόητο όνειρο.

ΕΣΘΕΡ: Εγώ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι αυτός ο πιτσιρικάς σου που το ξεκίνησε. Το ξέρεις ότι σε όλα τα θύματα πάνω στην πέτρα έβλεπα το πρόσωπό του;

ΕΣΘΕΡ: Του Στρανγκ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έχει το πιο παράξενο βλέμμα που έχω δει ποτέ.

ΕΣΘΕΡ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι σαν να με κατηγορεί. Να με κατηγορεί άγρια. Αλλά για τι πράγμα;... Η θεραπεία του προβλέπεται να είναι ανησυχητική. Ειδικά στην παρούσα κατάστασή μου. Ο τρόπος που τραγουδάει ήταν αρκετά ευθύς. Ο τρόπος που μιλάει ακόμα περισσότερο.

ΕΣΘΕΡ (Εκπληκτική): Σού μιλάει λοιπόν;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ω ναι. Τού πήρε δυο μέρες διαφημιστικά και μετά έσπασε. Έτσι απλά - υποψιάζομαι ότι έχει να κάνει με τους εφιάλτες του.

(Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ περπατά σβέλτα γύρω από τον κύκλο. Έχει μια κουβέρτα περασμένη στο μπράτσο της και κρατά ένα σημειωματάριο στο χέρι.)

ΕΣΘΕΡ: Βλέπει εφιάλτες;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Άσχημους.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Έπρεπε να τού δώσουμε καναδυό ηρεμιστικά, γιατρέ. Χθες το βράδυ πάλι τα ίδια.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στην ΝΟΣΟΚΟΜΑ): Τι έκανε; Φώναζε;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ (Στο γραφείο): Πολύ ουρλιαχτό, γιατρέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στην ΝΟΣΟΚΟΜΑ): Ουρλιαχτό;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μια λέξη ιδιαίτερα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στην ΝΟΣΟΚΟΜΑ): Εννοείτε συγκεκριμένη λέξη;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ξανά και ξανά. (Συμβουλευείται το σημειωματάριό της.) Ακούγεται σαν "Εκ".

ΕΣΘΕΡ: Εκ;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ναι γιατρέ. Εκ. "Εκ!" έτσι πάει "Εκ!".

ΕΣΘΕΡ: Παράξενο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όταν τον ξύπνησα με έσφιξε τόσο λες και θα μού 'σπαγε το χέρι. (Σταματά στο κρεβάτι του ΑΛΑΝ. Εκείνος ανασηκώνεται. Τον σκεπάζει με την κουβέρτα και επιστρέφει στην θέση της.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κι έπειτα μπούκαρε - έτσι απλά - χωρίς να χτυπήσει ή κάτι. Ευτυχώς, δεν είχα ασθενή.

ΑΛΑΝ (Αναπηδά): Ο μπαμπάς!

ΕΣΘΕΡ: Τι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Η απάντηση σε μια ερώτηση που τού 'κανα δυο μέρες νωρίτερα. Την ξεστόμισε με τον ίδιο θυμό όπως τραγουδούσε τα διαφημιστικά.

ΕΣΘΕΡ: Ο μπαμπάς τι;

ΑΛΑΝ: Αυτός μισεί την τηλεόραση. (Ξαπλώνει στον κύκλο στο ύψος του προσκηνίου σαν να παρακολουθεί τηλεόραση.)

ΕΣΘΕΡ: Εννοείς ο μπαμπάς του τού απαγορεύει να βλέπει τηλεόραση;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι.

ΕΣΘΕΡ: Γιατί;

ΑΛΑΝ: Είναι επικίνδυνο ναρκωτικό.

ΕΣΘΕΡ: Αλήθεια!

(Ο ΦΡΑΝΚ σηκώνεται και μπαίνει στην σκηνή στο ύψος του προσκηνίου στον κύκλο. Άντρας στα πενήντα του.)

ΦΡΑΝΚ (Στον ΑΛΑΝ): Μπορεί να μην τής φαίνεται, αλλά αυτό είναι. Εντελώς θανάσιμη πνευματικά, αν με εννοείς.

(Η ΝΤΟΡΑ τον ακολουθεί. Και εκείνη στην μέση ηλικία.)

ΝΤΟΡΑ: Λίγο υπερβολικό αυτό αγάπη μου, δεν είναι;

ΦΡΑΝΚ: Κάθεσαι μπροστά σε αυτό το πράγμα αρκετά ώστε να γίνεις ηλίθιος εφ' όρου ζωής - όπως ο περισσότερος πληθυσμός. (Στον ΑΛΑΝ) Το θέμα είναι ότι είναι απάτη. Φαίνεται ότι σου προσφέρει κάτι, αλλά στην πραγματικότητα σου παίρνει κάτι. Την νοημοσύνη σου και την συγκέντρωσή σου, κάθε λεπτό που παρακολουθείς. Αυτό είναι αληθινή απάτη, καταλαβαίνεις; (Καθισμένος στο πάτωμα, ο ΑΛΑΝ ανασηκώνει τους ώμους.) Δεν θέλω ν' ακούγομαι σαν

ξενέρωτος φιλαράκο - αλλά στ' αλήθεια δεν υπάρχει τίποτα σαν το διάβασμα. Τι συμβαίνει; Δεν σου αρέσει;

ΑΛΑΝ: Καλό είναι.

ΦΡΑΝΚ: Ξέρω νομίζεις δεν μού πέφτει λόγος, αλλά έτσι είναι στ' αλήθεια... Για την ακρίβεια, είναι ντροπή αν το σκεφτείς. Εσύ γιος τυπογράφου και δεν ανοίγεις ποτέ βιβλίο! Αν ήταν όλοι σαν εσένα, θα ήμουν άνεργος, αν με εννοείς!

ΝΤΟΡΑ: Ακόμα κι έτσι, οι καιροί αλλάζουν Φρανκ.

ΦΡΑΝΚ (Λογικά): Αλλάζουν αν τους αφήσεις ν' αλλάξουν, Ντόρα. Σε παρακαλώ πήγαινε πίσω την συσκευή το πρωί.

ΑΛΑΝ (Κραυγάζει): Όχι!

ΝΤΟΡΑ: Φρανκ! Όχι!

ΦΡΑΝΚ: Λυπάμαι Ντόρα, αλλά δεν θα ανεχτώ αυτό το πράγμα στο σπίτι ούτε λεπτό παραπάνω. Σού είχα πει εξαρχής ότι δεν την ήθελα.

ΝΤΟΡΑ: Αλλά, αγάπη μου, όλοι βλέπουν τηλεόραση σήμερα!

ΦΡΑΝΚ: Ναι και τι βλέπουν; Ανεγκέφαλη βία! Ανεγκέφαλα αστεία! Κάθε πέντε λεπτά ένας ηλίθιος που γελάει σου πουλάει κάτι που δεν θες, απλά για να στηρίξεις το οικονομικό σύστημα. (Στον ΑΛΑΝ) Λυπάμαι, φιλαράκο. (Αφήνει την σκηνή και κάθεται στην θέση του.)

ΕΣΘΕΡ: Είναι κομμουνιστής λοιπόν;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σοσιαλιστής παλιού τύπου. Οπαδός της διαρκούς αυτοβελτίωσης.

ΝΤΟΡΑ (Κοιτώντας τον ΦΡΑΝΚ που φεύγει) Αλήθεια, αγάπη μου, είσαι αλήθεια υπερβολικός! (Φεύγει και αυτή από την σκηνή και κάθεται δίπλα στον σύζυγό της.)

ΕΣΘΕΡ: Εκείνη είναι πρώην δασκάλα, σωστά;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι. Το αγόρι είναι περήφανο για αυτό. Φτάσαμε σε αυτό σήμερα το απόγευμα.

ΑΛΑΝ (Εχθρικά, σηκώνεται): Ξέρει περισσότερα από σένα.

(Η ΕΣΘΕΡ διασχίζει την σκηνή και κάθεται δίπλα στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ. Κατά την διάρκεια του ακόλουθου, το αγόρι περπατά στον κύκλο, μιλώντας στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ, αλλά χωρίς να τον κοιτάζει. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ απαντά με τον ίδιο τρόπο.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στον ΑΛΑΝ): Ξέρει;

ΑΛΑΝ: Πάω στοίχημα ότι κι εγώ ξέρω. Πάω στοίχημα ότι ξέρω περισσότερη ιστορία από σένα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στον ΑΛΑΝ): Λοιπόν, πάω στοίχημα ότι δεν ξέρεις.

ΑΛΑΝ: Εντάξει: ποιος ήταν το Σφυρί των Σκώτων;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στον ΑΛΑΝ): Δεν ξέρω: ποιος;

ΑΛΑΝ: Ο βασιλιάς Εδουάρδος ο Πρώτος. Ποιος δεν ξαναχαμογέλασε;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στον ΑΛΑΝ): Δεν ξέρω: ποιος;

ΑΛΑΝ: Δεν ξέρεις τίποτα, έτσι; Ο Ερρίκος ο Πρώτος. Ξέρω όλους τους βασιλιάδες.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στον ΑΛΑΝ): Και ποιος είναι ο αγαπημένος σου;

ΑΛΑΝ: Ο Ιωάννης.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στον ΑΛΑΝ): Γιατί;

ΑΛΑΝ: Γιατί έβγαλε τα μάτια αυτού του εξυπνάκια του μικρού- (Παύση. Νιώθοντας ότι είπε κάτι που δεν έπρεπε.) Λοιπόν, δεν τα έβγαλε τελικά. Τον απέτρεψε ο δεσμοφύλακας, γιατί ήταν φιλεύσπλαχνος!

ΕΣΘΕΡ: Ω Θεέ μου.

ΑΛΑΝ: Τον απέτρεψε!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κάτι πιο παράξενο ακολούθησε.

ΑΛΑΝ: Ποιος είπε "Η θρησκεία είναι το όπιο του λαού";

ΕΣΘΕΡ: Αν είναι δυνατόν! (Ο ΑΛΑΝ χαχανίζει.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το παράδοξο ήταν ότι το είπε με ένοχο ειρωνικό γέλιο. Η πρόταση εμφανώς σχετίζεται με ένα είδος έντασης.

ΕΣΘΕΡ: Τι τού είπες;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τού έδωσα την σωστή απάντηση. (Στον ΑΛΑΝ) Ο Καρλ Μαρξ.

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Στον ΑΛΑΝ): Τότε ποιος;

ΑΛΑΝ: Να κοιτάς την δουλίτσα σου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πιθανόν είναι ο μπαμπάς του. Ίσως το λέει για να προκαλέσει την γυναίκα του.

ΕΣΘΕΡ: Εννοείς ότι είναι θρησκευόμενη;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα μπορούσε. Προσπάθησα να το ανακαλύψω - όχι και πολύ πετυχημένα.

ΑΛΑΝ: Να κοιτάς την δουλίτσα σου! (Ο ΑΛΑΝ επιστρέφει στο κρεβάτι του και ξαπλώνει στο σκοτάδι.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ωστόσο, θα το μάθω την Κυριακή.

ΕΣΘΕΡ: Τι εννοείς;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Σηκώνεται): Θέλω να δω πώς είναι τα πράγματα σπίτι του, έτσι αυτοπροσκήθηκα.

ΕΣΘΕΡ: Αλήθεια;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αν υπάρχει οποιαδήποτε ένταση γύρω από την θρησκεία θα φανερωθεί ένα κυριακάτικο απόγευμα! Θα σου πω.

(Την φιλά στο μάγουλο και χωρίζονται, φεύγοντας και οι δύο από το τετράγωνο. Η ΕΣΘΕΡ ξανακάθεται στην θέση της· ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ περπατά στον κύκλο και χαιρετά την ΝΤΟΡΑ που στέκεται περιμένοντάς τον στο προσκήνιο.)

ΣΚΗΝΗ 7

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Ανταλλάσσουν χειραψία): Κυρία Στρανγκ.

ΝΤΟΡΑ: Ο κύριος Στρανγκ είναι ακόμα στο πιεστήριο, φοβάμαι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δουλεύει και τις Κυριακές;

ΝΤΟΡΑ: Ω ναι. Δεν θεωρεί και τίποτα το ξεχωριστό την Κυριακή.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ίσως εσείς κι εγώ θα μπορούσαμε να μιλήσουμε λίγο μέχρι να έρθει.

ΝΤΟΡΑ: Φυσικά. Δεν περνάτε στο καθιστικό; *(Τον οδηγεί στο τετράγωνο. Είναι πολύ νευρική.)* Παρακαλώ καθίστε... *(Τού προτείνει να κάτσει, έπειτα ενώνει τα χέρια της πολύ σφιχτά.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κυρία Στρανγκ, έχετε καμιά ιδέα για το πώς προέκυψε αυτό;

ΝΤΟΡΑ: Δεν μπορώ να φανταστώ, γιατρέ. Είναι όλα τόσο απίστευτα!... Ο Άλαν ήταν πάντα τόσο ευγενικό παιδί! Αγαπάει τα ζώα! Ιδιαίτερα τα άλογα!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ιδιαίτερα;

ΝΤΟΡΑ: Ναι. Μέχρι που έχει την φωτογραφία ενός αλόγου στο δωμάτιό του. Ένα πανέμορφο λευκό άλογο που κοιτά πάνω από μια πύλη. Ο πατέρας του τού την έδωσε πριν μερικά χρόνια, από ένα ημερολόγιο πού 'χε τυπώσει - και εκείνος ποτέ του δεν την κατέβασε από εκεί... Κι όταν ήταν επτά ή οχτώ μ' έβαζε να τού διαβάζω ένα βιβλίο για ένα άλογο, το ίδιο ξανά και ξανά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλήθεια;

ΝΤΟΡΑ: Ναι: τον έλεγαν Πρίγκιπα και κανείς δεν μπορούσε να τον καβαλήσει. *(Ο ΑΛΑΝ φωνάζει από το κρεβάτι του, χωρίς να κοιτάζει την μητέρα του.)*

ΑΛΑΝ *(Ενθουσιασμένος, με νεότερη φωνή)*: Γιατί κανείς δεν μπορούσε;... Γιατί κανείς δεν μπορούσε;... Πες το! Με την φωνή του!

ΝΤΟΡΑ: Λάτρευε την ιδέα ότι τα ζώα μιλούσαν.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι;

ΑΛΑΝ: Πες το! Πες το!... Κάνε την φωνή του!

ΝΤΟΡΑ *(“Περήφανη” φωνή)*: “Γιατί είμαι πιστός!” *(Ο ΑΛΑΝ χαχανίζει.)* “Με λένε Πρίγκιπα κι είμαι πρίγκιπας ανάμεσα στ' άλογα! Μόνο ο νεαρός αφέντης μου μπορεί να με καβαλήσει. Οποιονδήποτε άλλον - τον ρίχνω κάτω!” *(Ο ΑΛΑΝ χαχανίζει πιο δυνατά.)* Κι έπειτα θυμάμαι τού 'λεγα κάτι παράξενο πού 'χε να κάνει με το να πέφτεις από άλογο. Εέρετε ότι όταν το χριστιανικό ιππικό πρωτοεμφανίστηκε στον Νέο Κόσμο, οι παγανιστές πίστεψαν ότι άλογο κι αναβάτης ήταν ένα άτομο;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλήθεια;

ΑΛΑΝ *(Ανασηκώνεται μαγεμένος)*: Ένα άτομο;!

ΝΤΟΡΑ: Για την ακρίβεια, νόμιζαν ότι ήταν κάποιος θεός.

ΑΛΑΝ: Ένας θεός!

ΝΤΟΡΑ: Μόνο όταν ένας ιππέας έπεσε, συνειδητοποίησαν την αλήθεια.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αυτό είναι συναρπαστικό. Δεν το έχω ξανακούσει. Θυμάστε κάτι άλλο που μπορεί να τού είπατε για τα άλογα;

ΝΤΟΡΑ: Όχι ιδιαίτερα. Υπάρχουν διάφορα στην Βίβλο φυσικά. "Μόλις το κέρασ σαλπίζει λέει ΧΑ-ΧΑ".

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Χα-Χα;

ΝΤΟΡΑ: Το βιβλίο του Ιώβ. Τόσο ευγενές απόσπασμα. *Ξέρετε - (Μνημονεύει)* "Περιέβαλες με δύναμη το άλογο;"

ΑΛΑΝ (Απαντά): "Ενέδυσες τον τράχηλό του με κεραυνό;"

ΝΤΟΡΑ (Στον ΑΛΑΝ): "Η δόξα των ρουθουνιών του είναι τρομερή!"

ΑΛΑΝ: "Καταπίνει το έδαφος με έξαψη και οργή!"

ΝΤΟΡΑ: "Μόλις σαλπίζει το κέρασ λέει-"

ΑΛΑΝ (Σαλπίζοντας): "Χα! Χα!"

ΝΤΟΡΑ: Δεν είναι έξοχο;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και βέβαια είναι.

ΑΛΑΝ (Σαλπίζοντας): Χα! Χα!

ΝΤΟΡΑ: Και εννοείται είδαμε ατελείωτα γουέστερν στην τηλεόραση. Δεν τα χόρταινε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όμως δεν έχετε συσκευή, σωστά; Από ό,τι κατάλαβα ο κύριος Στρανγκ δεν την εγκρίνει.

ΝΤΟΡΑ (Συνωμοτικά): Πράγματι... Τον άφηνα τα απογεύματα να πηγαίνει και να βλέπει σ' έναν φίλο του που μένει δίπλα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Χαμογελώντας): Εννοείτε χωρίς να το ξέρει ο πατέρας του;

ΝΤΟΡΑ: Για κάτι που δεν βλέπει το μάτι, δεν λυπάται η καρδιά, έτσι δεν είναι; Όπως και νά 'χει, τα γουέστερν είναι ακίνδυνα, σωστά; (Ο ΦΡΑΝΚ σηκώνεται και μπαίνει στο τετράγωνο. Ο ΑΛΑΝ ξανασκεπάζεται με την κουβέρτα. Στον ΦΡΑΝΚ) Ω γεια σου, αγάπη μου. Ο κύριος Ντάισαρτ.

ΦΡΑΝΚ (Ανταλλάσσουν χειραψία): Τι κάνετε;

ΝΤΟΡΑ: Ότι έλεγα στον γιατρό. Ο Άλαν πάντα λάτρευε τα άλογα.

ΦΡΑΝΚ (Σφιγμένος): Έτσι υποθέταμε.

ΝΤΟΡΑ: Το ξέρεις ότι τα λάτρευε, αγάπη μου. Θυμήσου πόσο τού άρεσε η φωτογραφία που τού 'δωσες.

ΦΡΑΝΚ (Εαφνιασμένος): Τι τρέχει μ' αυτήν;

ΝΤΟΡΑ: Τίποτα αγάπη μου. Απλά που σ' έπρηξε να την πάρει με το που την είδε. Θυμάσαι; (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ) Πάντα ήμασταν οικογένεια που αγαπούσε τα άλογα. Τουλάχιστον, από την δική μου μεριά. Ο παππούς μου συνήθιζε να κάνει ιππασία κάθε πρωί στα λιβάδια πίσω από το Μπράιτον, φορώντας το καπέλο της ιππασίας και την κυλοτίνα του! Έδειχνε υπέροχος. Εξασκώντας την εκिताσιόν, το έλεγε. (Ο ΦΡΑΝΚ απομακρύνεται και κάθεται κουρασμένα.)

ΑΛΑΝ (Δοκιμάζοντας την λέξη): Εκιτασιόν...

ΝΤΟΡΑ: Θυμάμαι τού είπα ότι είναι η ιππασία και προέρχεται από το έκβους...

ΑΛΑΝ: Έκβους;

ΝΤΟΡΑ: ... η λατινική λέξη για τον ίππο. Ο Άλαν μαγεύτηκε από την λέξη. Φαντάζομαι γιατί δεν είχε ξανασυναντήσει λέξη που να γράφεται με δύο ΟΥ μαζί.

ΑΛΑΝ (Απολαμβάνοντας την λέξη): Έκβους!

ΝΤΟΡΑ: Μακάρι νά 'χε μάθει κι ο ίδιος ιππασία. Θα το απολάμβανε τόσο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μα δεν έκανε;

ΝΤΟΡΑ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποτέ;

ΝΤΟΡΑ: Δεν τον ενδιέφερε. Ήταν πολύ σαφής στο ότι δεν ήθελε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όμως δεν έκανε στους στάβλους; Θέλω να πω, ήταν κομμάτι της δουλειάς.

ΝΤΟΡΑ: Έτσι θα περίμενε κανείς, αλλά όχι. Δεν το έκανε καθόλου, έτσι δεν είναι αγάπη μου;

ΦΡΑΝΚ (Ξερά): Φαίνεται ότι ήταν απόλυτα ευτυχισμένος να καθαρίζει τις σβουნიές.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είπε ποτέ τον λόγο;

ΝΤΟΡΑ: Όχι, πρέπει να πω ότι κι οι δυο μας το βρήκαμε περίεργο, αλλά δεν το συζητήσαμε μαζί του. Θέλω να πω, φαντάζεται κανείς θα ανυπομονούσε να βγει στον καθαρό αέρα μετά από μια βδομάδα κλεισμένος σ' αυτό το φριχτό μαγαζί. Ηλεκτρικά και μαγειρικά σκεύη! Είναι αυτό περιβάλλον για ένα ευαίσθητο παιδί, γιατρέ;...

ΦΡΑΝΚ: Αγάπη μου, πρόσφερες τσάι στον γιατρό;

ΝΤΟΡΑ: Ω Θεέ μου, όχι, δεν πρόσφερα!... Και θα θέλατε πολύ ένα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα ήταν ωραίο.

ΝΤΟΡΑ: Φυσικά... Με συγχωρείτε... (Βγαίνει - αλλά παραμένει στον κύκλο, κρυφακούγοντας κοντά στην δεξιά πόρτα. Ο ΑΛΑΝ τεντώνεται κάτω από την κουβέρτα και κοιμάται. Ο ΦΡΑΝΚ σηκώνεται.)

ΦΡΑΝΚ: Η γυναίκα μου έχει ρομαντικές ιδέες, αν με εννοείτε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σχετικά με την οικογένειά της;

ΦΡΑΝΚ: Νομίζει ότι δεν παντρεύτηκε κάποιον της σειράς της. Τολμώ να πω πως ναι. Δεν τα καταλαβαίνω αυτά τα πράγματα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κύριε Στρανγκ, μού κάνει εντύπωση το ότι ο Άλαν δεν ανέβαινε σε άλογο.

ΦΡΑΝΚ: Ναι, έτσι είναι αυτός. Πάντα ήταν παράξενο παιδί, για να είμαι ειλικρινής. Φαντάζεστε να περνάτε τα σαββατοκύριακά σας μ' αυτόν τον τρόπο - απλά να καθαρίζει

στάβλους, ενώ θα μπορούσε να κάνει τόσα πράγματα αν σπούδαζε;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μόνο που δεν είναι ούτε κατά διάνοια άνθρωπος των γραμμάτων.

ΦΡΑΝΚ: Πώς να ξέρουμε; Δεν προσπάθησε ποτέ. Η μητέρα του τον κακόμαθε. Δεν την πειράζει που δεν μπορεί να γράψει το όνομά του καλά-καλά κι ας είναι δασκάλα η ίδια. Αρκεί να είναι ευτυχισμένος, λέει...

(Η ΝΤΟΡΑ σφίγγει τα χέρια της με αγωνία. Ο ΦΡΑΝΚ ξανακάθεται.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα λέγατε ότι είναι πιο κοντά του από όσο είστε εσείς;

ΦΡΑΝΚ: Ήταν πάντα αχώριστοι. Δεν μπορώ να πω ότι το εγκρίνω εντελώς - ειδικά όταν την ακούω να τού ψιθυρίζει την Βίβλο με τις ώρες, στο δωμάτιό του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Η γυναίκα σας είναι θρησκευόμενη;

ΦΡΑΝΚ: Κάποιος θα μπορούσε να πει υπερβολικά. Δική της υπόθεση. Αλλά όταν ταΐζει το παιδί με αυτά - ειλικρινά, είναι και δικός μου γιος όσο και δικός της. Δεν το βλέπει αυτό. Φυσικά, αυτό είναι το περίεργο με τους θρήσκους. Πάντα πιστεύουν ότι οι δικές τους ευαισθησίες είναι πιο σημαντικές.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και εσείς δεν είστε θρήσκος, σωστά;

ΦΡΑΝΚ: Είμαι άθεος και δεν με πειράζει να το παραδεχτώ. Αν θέλετε την γνώμη μου, η Βίβλος είναι υπεύθυνη για όλα αυτά.

ΝΤΑΪΣΑΣΡΤ: Γιατί;

ΦΡΑΝΚ: Δείτε το και μόνος σας. Ένα παιδί περνάει κάθε βράδυ ακούγοντας να τού διαβάζουν τέτοια πράγματα: ένας αθώς βασανίζεται μέχρι θανάτου - αγκάθια μπαίνουν στο κεφάλι του - καρφιά στα χέρια του - ένα δόρυ τού τρυπάει τα πλευρά. Μπορεί να σημαδέψουν τον καθένα εφ' όρου ζωής, αυτά τα πράγματα. Δεν αστειεύομαι. Το παιδί ήταν εντελώς μαγεμένο απ' όλα αυτά. Πάντα χάζευε μπροστά σε θρησκευτικές εικόνες. Πραγματικά βιτσιόζικες, αν με εννοείτε. Έπρεπε να επέμβω καναδυό φορές!... *(Εαφνική παύση αμηχανίας)* Καταραμένη θρησκεία - είναι το μόνο πραγματικό μας πρόβλημα σ' αυτό το σπίτι, αλλά είναι αξεπέραστο: δεν με πειράζει να το παραδεχτώ. *(Αδυνατώντας να υπομείνει άλλο, η ΝΤΟΡΑ μπαίνει.)*

ΝΤΟΡΑ *(Ευχάριστα)*: Πρέπει να συγχωρήσετε τον άντρα μου, γιατρέ. Αυτό το θέμα τού 'χει γίνει εμμονή, έτσι δεν είναι αγάπη μου; Πρέπει να το παραδεχτείς.

ΦΡΑΝΚ: Πες το όπως θες. Όλα αυτά για μένα είναι απλώς κακό σεξ.

ΝΤΟΡΑ: Και τι σχέση έχει αυτό με τον Άλαν;

ΦΡΑΝΚ: Τα πάντα!... *(Σοβαρά)* Τα πάντα, Ντόρα!

ΝΤΟΡΑ: Δεν καταλαβαίνω. Τι θες να πεις;
(Εκείνος στρέφει αλλού το βλέμμα.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Κατευναστικά)*: Κύριε Στρανγκ, πόσο ενημερωμένος κρίνετε ότι είναι ο γιος σας σχετικά με το σεξ;

ΦΡΑΝΚ *(Σφιγμένος)*: Δεν ξέρω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν τον ενημερώσατε εσείς;

ΦΡΑΝΚ: Όχι ευθέως, όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εσείς κυρία Στρανγκ;

ΝΤΟΡΑ: Λοιπόν, ναι τού μίλησα λίγο. Έπρεπε. Ήμουν δασκάλα γιατρέ και ξέρω τι γίνεται αν δεν μιλήσεις. Το ανακαλύπτουν από περιοδικά κι άσεμνα βιβλία.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι ακριβώς τού είπατε; Με συγχωρείτε αν σάς φέρνω σε δύσκολη θέση.

ΝΤΟΡΑ: Τού είπα τα βιολογικά δεδομένα. Αλλά τού είπα και τι πίστευα. Ότι το σεξ δεν είναι μόνο βιολογικό θέμα, αλλά και πνευματικό. Ότι αν ο Θεός το ήθελε, θα ερωτευόταν μια μέρα. Ότι χρέος του ήταν να προετοιμάσει τον εαυτό του για το πιο σημαντικό γεγονός της ζωής του. Κι έπειτα, αν ήταν τυχερός, ίσως να γνώριζε και μια ανώτερη αγάπη όμως... απλά... δεν καταλαβαίνω. Άλαν!
(Εεσπάει σε λυγμούς. Ο άντρας της σηκώνεται και πάει κοντά της.)

ΦΡΑΝΚ *(Αμήχανος)*: Ησύχασε. Ησύχασε, Ντόρα. Έλα τώρα!

ΝΤΟΡΑ *(Με ξαφνική απόγνωση)*: Εντάξει - γέλα! Γέλα ως συνήθως!

ΦΡΑΝΚ *(Με καλοσύνη)*: Κανείς δεν γελάει, Ντόρα. *(Τον κοιτάζει. Την αγκαλιάζει.)* Κανείς δεν γελάει, έτσι γιατρέ; *(Τρυφερά παίρνει την γυναίκα του από το τετράγωνο και παίρνουν τις θέσεις τους στον πάγκο. Το φως γίνεται πολύ πιο αμυδρό.)*

ΣΚΗΝΗ 8

Ένας παράξενος ήχος ξεκινά. Ο ΑΛΑΝ αρχίζει να μουρμουρίζει στο κρεβάτι του. Βλέπει εφιάλτη, κουνά τα χέρια και το κορμί του σαν να αγωνίζεται μανιωδώς να τραβήξει κάτι. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ φεύγει από το τετράγωνο καθώς οι κραυγές του αγοριού αυξάνουν.

ΑΛΑΝ: Εκ!... Εκ!... Εκ!... *(Κραυγές από ΕΚ! παιγμένες σε μαγνητοταινία γεμίζουν το θέατρο, από παντού. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ φτάνει στο κάτω μέρος του κρεβατιού του ΑΛΑΝ ενώ το αγόρι αφήνει μια τρομερή κραυγή:)* ΕΚ! *(- και ξυπνά. Οι ήχοι κόβονται απότομα. Ο ΑΛΑΝ και ο γιατρός κοιτάζονται. Έπειτα απότομα ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ φεύγει και ξαναπαίρνει στο τετράγωνο.)*

ΣΚΗΝΗ 9

Η στάθμη των φωτισμών ανεβαίνει. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ κάθεται στον πάγκο του, αριστερά και ανοίγει τον φάκελό του. Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται από το κρεβάτι, αφήνει την κουβέρτα και μπαίνει. Δείχνει επιθετικός.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γεια. Πώς είσαι σήμερα; (Ο ΑΛΑΝ τον κοιτάζει.)

Ελα: κάτσε. (Ο ΑΛΑΝ διασχίζει την σκηνή και κάθεται στον πάγκο απέναντι.) Με συγχωρείς αν σε ξύπνησα χθες βράδυ. Μάζευα κάτι χαρτιά από το γραφείο μου κι είπα να σου ρίξω μια ματιά. Ονειρεύεσαι συχνά;

ΑΛΑΝ: Εσύ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι δική μου δουλειά να κάνω ερωτήσεις. Δική σου να τις απαντάς.

ΑΛΑΝ: Και ποιος το λέει αυτό;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εγώ. Ονειρεύεσαι συχνά;

ΑΛΑΝ: Εσύ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κοίτα - Άλαν

ΑΛΑΝ: Θα απαντήσω αν απαντήσεις. Μία εσύ, μία εγώ. (Παύση)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πολύ καλά. Μόνο που θα πρέπει να λέμε την αλήθεια.

ΑΛΑΝ (Κοροϊδεύοντας): Πολύ καλά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Λοιπόν. Ονειρεύεσαι συχνά;

ΑΛΑΝ: Ναι. Εσύ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι. Βλέπεις κάποιο ιδιαίτερο όνειρο;

ΑΛΑΝ: Όχι. Εσύ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι. Τι όνειρο είδες χθες βράδυ;

ΑΛΑΝ: Δεν θυμάμαι. Τι είδες εσύ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είπα την αλήθεια.

ΑΛΑΝ: Αυτή είναι η αλήθεια. Τι όνειρο είδες; Το ιδιαίτερο;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ότι τεμάχιζα παιδιά. (Ο ΑΛΑΝ χαμογελά.) Σειρά μου!

ΑΛΑΝ: Τι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποια είναι η πρώτη ανάμνησή σου από άλογο;

ΑΛΑΝ: Τι εννοείς;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Την πρώτη φορά που κάποιο μπήκε στην ζωή σου, με οποιονδήποτε τρόπο.

ΑΛΑΝ: Δεν θυμάμαι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είσαι σίγουρος;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν έχεις καμιά ανάμνηση από την πρώτη φορά που παρατήρησες άλογο;

ΑΛΑΝ: Σού είπα. Τώρα είναι η σειρά μου. Είσαι παντρεμένος;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Συγκρατώντας τον εαυτό του): Είμαι.

ΑΛΑΝ: Είναι κι αυτή γιατρός;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι η σειρά μου.

ΑΛΑΝ: Ναι, τι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι είναι το Εκ; (Παύση) Το φώναζες χθες στον ύπνο σου. Σκέφτηκα ότι θα ήθελες να μιλήσεις για αυτό.

ΑΛΑΝ (Τραγουδά χαμηλόφωνα):
 Διπλή απόλαυση
 Διπλή πλάκα
 Με διπλοκαλή, διπλοκαλή
 Τσίχλα με διπλό δυόσμο

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έλα τώρα. Μπορείς και καλύτερα.

ΑΛΑΝ (Τραγουδά, πιο επιθετικά):
 Διπλή απόλαυση
 Διπλή πλάκα
 Με διπλοκαλή, διπλοκαλή
 Τσίχλα με διπλό δυόσμο

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Καλά. Καλημέρα.

ΑΛΑΝ: Τι εννοείς;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τελειώσαμε για σήμερα.

ΑΛΑΝ: Είχα μόνο δέκα λεπτά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κρίμα. (Διαλέγει έναν φάκελο και τον μελετά. Ο ΑΛΑΝ παραμένει.) Δεν μ' ακούς; Είπα, καλημέρα.

ΑΛΑΝ: Δεν είναι δίκαιο!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι;

ΑΛΑΝ (Άγρια): Το κράτος σε πληρώνει είκοσι λίρες την ώρα για να με βλέπεις. Το ξέρω. Το άκουσα κάτω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Λοιπόν, πήγαινε πάλι κάτω κι άκου κι άλλα τέτοια.

ΑΛΑΝ: Δεν είναι δίκαιο! (Πετάγεται, σφίγγοντας τις γροθιές του με ξαφνική βίαιη οργή:) Είσαι- είσαι- Είσαι μια απάτη!... Μια παλιοαπάτη! ... Απάτη!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πρέπει να φωνάξω την νοσοκόμα;

ΑΛΑΝ: Αν απλώσει δάχτυλο πάνω μου, θα την κοπανήσω!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα σε κοπανήσει περισσότερο, σε διαβεβαιώ. Τώρα πήγαινε. (Διαβάζει τον φάκελο. Ο ΑΛΑΝ στέκεται εκεί που βρίσκεται, σφίγγοντας τα χέρια του. Στρέφει αλλού το βλέμμα. Παύση. Ένα αχνό μουρμουρητό από τον ΧΟΡΟ.)

ΑΛΑΝ (Ξαφνικά): Σε μια παραλία...

Βγαίνει από το τετράγωνο στο πίσω μέρος της σκηνής και ξεκινά να περπατά γύρω από τον κύκλο. Θερμός φωτισμός πέφτει πάνω στον κύκλο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι;

ΑΛΑΝ: Εκεί όπου είδα άλογο. Απατεωνίσκο. (Τεμπέλικα κλωτσά την άμμο και πετά πέτρες στην θάλασσα.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πόσο χρονών ήσουν;

ΑΛΑΝ: Πού να ξέρω;... Έξι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Λοιπόν, συνέχισε. Τι έκανες εκεί;

ΑΛΑΝ: Έσκαβα. (Πέφτει στο έδαφος στο πίσω μέρος της σκηνής στο κέντρο του κύκλου και ξεκινά να γρατζουνάει με τα χέρια του.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έφτιαχνες πύργους στην άμμο;

ΑΛΑΝ: Τι άλλο;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Προειδοποιητικά): Και;

ΑΛΑΝ: Ξαφνικά άκουσα θόρυβο. Νά 'ρχεται από πίσω μου. (Ένας νεαρός ΙΠΠΕΑΣ βγαίνει από το τούνελ σε αργή κίνηση. Κρατά ένα καμτσίκι με το οποίο προτρέπει το άορατο άλογό του να πάει στην δεξιά πλευρά του κύκλου. Το μουρμουρητό αυξάνει.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι θόρυβο;

ΑΛΑΝ: Οπλές. Να τσαλαβουτάνε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τσαλαβουτάνε;

ΑΛΑΝ: Είχε παλίρροια κι εκείνος κάλπαζε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιος ήταν;

ΑΛΑΝ: Ένας τύπος. Σαν κολεγιόπαιδο. Ήταν καβάλα σ' ένα μεγάλο άλογο - το έτρεχε. Νόμισα ότι δεν με είχε δει. Τού φώναξα: Έι! (Ο ΙΠΠΕΑΣ μπαίνει σε φυσικό χρόνο ορμώντας στην γωνία του τετραγώνου στο ύψος του προσκηνίου κατευθείαν πάνω στον ΑΛΑΝ.) κι έκαναν ελιγμό έγκαιρα.

ΙΠΠΕΑΣ (Κάνοντας πίσω): Όα!... Όα λέω! Όα!... Με συγχωρείς! Δεν σε είδα!... Σε τρόμαξα;

ΑΛΑΝ: Όχι!

ΙΠΠΕΑΣ (Κοιτώντας προς το μέρος του): Αυτό είναι τέλειο κάστρο!

ΑΛΑΝ: Πώς τον λένε;

ΙΠΠΕΑΣ: Τρώα. Μπορείς να τον χαϊδέψεις αν θες. Δεν τον πειράζει. (Ντροπαλά ο ΑΛΑΝ τεντώνεται ως τα νύχια και χτυπά ελαφρά έναν άορατο ώμο. Διασκεδάζει.) Ίσα που τον φτάνεις από 'κει. Θες ν' ανέβεις; (Ο ΑΛΑΝ γνέφει, ορθάνοιχτα μάτια.) Εντάξει. Έλα από αυτή την μεριά. Πάντα καβαλάς το άλογο από τ' αριστερά. Θα σε ανεβάσω. Εντάξει; (Ο ΑΛΑΝ πάει από την άλλη μεριά.) Πάμε τώρα. Απλά μην κάνεις τίποτα. Οπαλά! (Ο ΑΛΑΝ βάζει το πόδι του στον μηρό του ΙΠΠΕΑ και εκείνος τον ανεβάζει στους ώμους του. Το μουρμουρητό του ΧΟΡΟΥ γίνεται πανηγυρικό. Έπειτα

σταματά.) Εντάξει; (Ο ΑΛΑΝ γνέφει.) Ωραία. Τώρα το μόνο που θα κάνεις είναι να κρατιέσαι από την χαίτη του. (Σηκώνει το καμτσίκι και ο ΑΛΑΝ το σφίγγει.) Σφιχτά τώρα. Και σφίξε τα γόνατά σου. Εντάξει; Όλα έτοιμα;... Έλα, λοιπόν, Τρώα. Πάμε! (Ο ΙΠΠΕΑΣ περπατά αργά προς το πίσω μέρος της σκηνής γύρω από τον κύκλο με τα πόδια του ΑΛΑΝ σφιχτά γύρω από τον λαιμό του.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς ήταν; Ήταν υπέροχο; (Ο ΑΛΑΝ ιππεύει σιωπηλός.) Δεν θυμάσαι;

ΙΠΠΕΑΣ: Θεες να πάμε πιο γρήγορα;

ΑΛΑΝ: Ναι!

ΙΠΠΕΑΣ: Εντάξει. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να πεις "Εμπρός Τρώα - πάρε με μακριά!"... Πες το, τότε!

ΑΛΑΝ: Πάρε με μακριά! (Ο ΙΠΠΕΑΣ ξεκινά να τρέχει με τον ΑΛΑΝ γύρω από τον κύκλο.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σε πήγε γρήγορα;

ΑΛΑΝ: Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν φοβόσουν;

ΑΛΑΝ: Όχι!

ΙΠΠΕΑΣ: Εμπρός Τρώα! Πάρε μας μακριά! Κράτα! Εμπρός!.. (Τρέχει πιο γρήγορα. Ο ΑΛΑΝ αρχίζει να γελά. Τότε ξαφνικά, καθώς ξαναπλησιάζουν την δεξιά γωνία του προσκηνίου, ο ΦΡΑΝΚ και η ΝΤΟΡΑ σηκώνονται σε επιφυλακή.)

ΝΤΟΡΑ: Άλαν!

ΦΡΑΝΚ: Άλαν!

ΝΤΟΡΑ: Άλαν σταμάτα! (Ο ΦΡΑΝΚ τούς καταδιώκει. Η ΝΤΟΡΑ ακολουθεί.)

ΦΡΑΝΚ: Έι εσύ! Εσύ!

ΙΠΠΕΑΣ: Όα αγόρι μου!... Όα!... (Τραβά τα γκέμια και κάνοντας κύκλο έρχεται κατά πρόσωπο με τους γονείς. Όλο αυτό γίνεται γρήγορα.)

ΦΡΑΝΚ: Τι φαντάζεσαι ότι κάνεις;

ΙΠΠΕΑΣ (Ειρωνικά): "Φαντάζομαι";

ΦΡΑΝΚ: Τι κάνει ο γιος μου πάνω στο άλογο;

ΙΠΠΕΑΣ: Θαλάσσιο σκι!

ΝΤΟΡΑ (Τούς συναντά, ξέπνοη): Είναι καλά Φρανκ;... Χτύπησε;

ΦΡΑΝΚ: Δεν νομίζεις ότι έπρεπε να μάς ζητήσεις την άδεια πριν κάνεις κάτι τόσο ηλίθιο;

ΙΠΠΕΑΣ: Τι είναι ηλίθιο;

ΑΛΑΝ: Είναι ωραία, μπαμπά!

ΝΤΟΡΑ: Άλαν, κατέβα από 'κει!

ΙΠΠΕΑΣ: Το παιδί είναι εντελώς ασφαλές. Σάς παρακαλώ μην γίνεστε υστερικοί.

ΦΡΑΝΚ: Μην μού πουλάς μούρη εμένα, νεαρέ! Έλα εδώ Άλαν. Άκουσες την μητέρα σου.

ΑΛΑΝ: Όχι! ΟΧΙ!

ΦΡΑΝΚ (Με μένος): Είπα - αυτή την στιγμή! (Τραβά τον ΑΛΑΝ από τους ώμους του ΙΠΠΕΑ. Το αγόρι στριγγλίζει και πέφτει στο έδαφος.)

ΙΠΠΕΑΣ: Πρόσεχε!

ΝΤΟΡΑ: Φρανκ! (Τρέχει στον γιο της και γονατίζει. Ο ΙΠΠΕΑΣ σπεύδει.)

ΙΠΠΕΑΣ: Είσαι τρελός; Θεε να τρομάξεις το άλογο;

ΝΤΟΡΑ: Έγδαρε το γόνατό του. Φρανκ - το παιδί χτύπησε!

ΑΛΑΝ: Δεν χτύπησα. ΔΕΝ ΧΤΥΠΗΣΑ!

ΦΡΑΝΚ: Πώς σε λένε;

ΙΠΠΕΑΣ: Τζέσε Τζέημς.

ΝΤΟΡΑ: Φρανκ, τρέχει αίμα!

ΦΡΑΝΚ: Σκοπεύω να σε αναφέρω στην αστυνομία που βάζεις σε κίνδυνο την ζωή παιδιών.

ΙΠΠΕΑΣ: Άντε πήγαινε!

ΝΤΟΡΑ: Πονάς, αγάπη μου;

ΑΛΑΝ: Ω, σταμάτα!...

ΦΡΑΝΚ: Είσαι δημόσιος κίνδυνος, το ξέρεις; Πώς τολμάς και ανεβάζεις παιδιά πάνω σ' επικίνδυνα ζώα;

ΙΠΠΕΑΣ: Επικίνδυνα;

ΦΡΑΝΚ: Φυσικά επικίνδυνα. Κοίτα τα μάτια του. Έχουν γυρίσει.

ΙΠΠΕΑΣ: Όπως και τα δικά σου!

ΦΡΑΝΚ: Κατά την γνώμη μου αυτό είναι επικίνδυνο ζώο. Κατά την μετρημένη γνώμη μου κι εσύ κι αυτό είστε κίνδυνος για την ασφάλεια της παραλίας.

ΙΠΠΕΑΣ: Και κατά την δική μου γνώμη, είσαι μαλάκας!

ΝΤΟΡΑ: Φρανκ, άστον!

ΦΡΑΝΚ: Τι είπες;

ΝΤΟΡΑ: Δεν έγινε τίποτα, Φρανκ - αλήθεια!

ΦΡΑΝΚ: Τι είπες;

ΙΠΠΕΑΣ: Άει στο διάολο! Συγγνώμη φιλαράκο! Πάμε Τρώα! (Οδηγεί το άλογο κατά πάνω τους, το στρίβει και καλπάζει γύρω από την δεξιά πλευρά του κύκλου και χάνεται μες στο τούνελ. Οι γονείς φωνάζουν, καθώς γεμίζουν άμμο και νερό. Ο ΦΡΑΝΚ τον κυνηγά από την αριστερή πλευρά του κύκλου με την γυναίκα του να τον ακολουθεί.)

ΑΛΑΝ: Πλατς, πλατς, πλατς! Κι οι τρεις μας βραχήκαμε! Ο μπαμπάς ήταν τελείως μούσκεμα!

ΦΡΑΝΚ (Φωνάζοντας στο κατόπι του ΙΠΠΕΑ): Αλήτη! Βρωμερέ αλήτη!

ΑΛΑΝ: Ήθελα να γελάσω!

ΦΡΑΝΚ: Σαβούρα της ανώτερης τάξης! Αυτό είναι ακριβώς, αυτοί που κάνουν ιππασία! Αυτό θέλουν - να ποδοπατήσουν τους απλούς ανθρώπους!

ΝΤΟΡΑ: Μην γίνεσαι παράλογος, Φρανκ.

ΦΡΑΝΚ: Γι' αυτό το κάνουν. Γι' αυτό το κάνουν!

ΝΤΟΡΑ (Διασκεδάζει): Κοίτα πώς έγινες. Έχεις γεμίσει!

ΦΡΑΝΚ: Όχι όσο εσύ. Έχεις άμμο παντού στα μαλλιά σου! (Εκείνη αρχίζει να γελά. Φωνάζει.) Αλήτη! Καταραμένη αλήτη! (Εκείνη γελά περισσότερο. Εκείνος προσπαθεί να τής βγάλει την άμμο από τα μαλλιά.) Γιατί γελάς; Δεν είναι αστείο. Δεν είναι καθόλου αστείο, Ντόρα! (Εκείνη φεύγει από τα δεξιά γελώντας. Ο ΑΛΑΝ κινείται αργά στο τετράγωνο, ακόμα στο έδαφος.) Απλώς δεν είναι αστείο!... (Ο ΦΡΑΝΚ επιστρέφει στην θέση του στην παραλία, μουτρωμένος. Ξαφνική σιωπή.)

ΑΛΑΝ: Κι αυτά είναι όλα που θυμάμαι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και είναι πολλά. Σε ευχαριστώ... Ξέρεις, δεν έχω ανέβει ποτέ μου σε άλογο.

ΑΛΑΝ (Χωρίς να τον κοιτάζει): Ούτε εγώ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εννοείς, μετά από αυτό;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλλά δεν ανέβηκες όσο ήσουν στον στάβλο;

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποτέ;

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς κι έτσι;

ΑΛΑΝ: Δεν μ' ενδιέφερε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είχε καμιά σχέση με το ότι έπεσες έτσι από το άλογο, τόσα χρόνια πριν;

ΑΛΑΝ (Σφιγμένος): Απλώς δεν μ' ενδιέφερε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Την σκέφτεσαι συχνά αυτή την σκηνή;

ΑΛΑΝ: Υποθέτω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί, πιστεύεις;

ΑΛΑΝ: Επειδή έχει πλάκα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αυτό μόνο;

ΑΛΑΝ: Τι άλλο; Σειρά μου... Σού 'πα ένα μυστικό: τώρα θα μού πεις εσύ ένα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εντάξει. Έχω ασθενείς που έχουν πράγματα να μού πουν, αλλά ντρέπονται να μού τα πουν κατά πρόσωπο. Τι νομίζεις ότι κάνω για αυτό;

ΑΛΑΝ: Τι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τους δίνω αυτό το μαγνητοφωνάκι. (Βγάζει ένα μαγνητοφωνάκι και ένα μικρόφωνο από την τσέπη του.) Πηγαίνουν σε κάποιο άλλο δωμάτιο και μού στέλνουν την κασέτα με την νοσοκόμα. Δεν χρειάζεται να την ακούσουν μαζί μου.

ΑΛΑΝ: Αυτό είναι ηλίθιο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το μόνο που κάνεις είναι να πατήσεις αυτό το κουμπί και να μιλήσεις. Είναι πολύ απλό. Όπως και νά 'χει, ο χρόνος σου πέρασε για σήμερα. Θα σε δω αύριο.

ΑΛΑΝ (Σηκώνεται): Μπορεί.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορεί;

ΑΛΑΝ: Άμα θέλω. (Είναι έτοιμος να φύγει. Έπειτα ξαφνικά επιστρέφει στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ και τού παίρνει το μαγνητοφωνάκι.) Είναι ηλίθιο. (Φεύγει από το τετράγωνο και επιστρέφει στο κρεβάτι του.)

ΣΚΗΝΗ 11

ΝΤΟΡΑ (Φωνάζει): Γιατρέ! (Η ΝΤΟΡΑ ξαναμπαίνει και έρχεται κατευθείαν στο τετράγωνο από τα δεξιά. Φοράει παλτό και κουβαλά νευρικά μια τσάντα για ψώνια.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το ίδιο απόγευμα, ήρθε η μητέρα του.

ΝΤΟΡΑ: Γεια σας, γιατρέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κυρία Στρανγκ!

ΝΤΟΡΑ: Έκανα ψώνια στην γειτονιά. Σκέφτηκα να περάσω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θέλατε να δείτε τον Άλαν;

ΝΤΟΡΑ (Αβολα): Όχι, όχι... Όχι για την ώρα. Για την ακρίβεια, μάλλον εσάς ήθελα να δω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι;

ΝΤΟΡΑ: Έέρετε υπάρχει κάτι που ο κύριος Στρανγκ κι εγώ σκεφτήκαμε ότι θά 'πρεπε να ξέρετε. Το συζητήσαμε και μπορεί να είναι σημαντικό.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Λοιπόν, περάστε και καθίστε.

ΝΤΟΡΑ: Δεν μπορώ να μείνω για πολύ. Έχω αργήσει κι ο κύριος Στρανγκ θα θέλει το δείπνο του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Α. (Ενθαρρυντικά) Λοιπόν, τι θέλατε να μου πείτε;

(Εκείνη κάθεται στον πάγκο στο πίσω μέρος της σκηνής.)

ΝΤΟΡΑ: Λοιπόν, θυμάστε την φωτογραφία που σάς ανέφερα. Αυτή που ο κύριος Στρανγκ έδωσε στον Άλαν να διακοσμήσει το δωμάτιό του πριν μερικά χρόνια;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι. Ένα άλογο που κοιτά πάνω από μια πύλη, σωστά;

ΝΤΟΡΑ: Σωστά. Για την ακρίβεια, αντικατέστησε μια εικόνα εντελώς άλλου είδους.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι είδους;

ΝΤΟΡΑ: Ήταν μια αναπαράσταση του Κυρίου μας στον δρόμο για τον Γολγοθά. Ο Άλαν την βρήκε στο Ριντις Αρτ Σοπ και την ερωτεύτηκε. Επέμενε μάλιστα να την αγοράσει με το χαρτζιλίκι του και την κρέμασε απέναντι από το κρεβάτι του όπου θα μπορούσε να είναι το τελευταίο πράγμα που θα βλέπει πριν κοιμηθεί. Ο σύζυγός μου ήταν πολύ δυσσαρεστημένος.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Επειδή ήταν θρησκευτική;

ΝΤΟΡΑ: Για να λέμε και του στραβού το δίκιο πρέπει να παραδεχτώ ότι ήταν λίγο υπερβολική. Ο Χριστός ήταν φορτωμένος με αλυσίδες και οι εκατόνταρχοι το είχαν

παρακάνει με τις βουρδουλιές. Σίγουρα δεν ήταν του γούστου μου, αλλά δεν πιστεύω ότι πρέπει ν' ανακατεύεσαι στα πράγματα των παιδιών και δεν είπα τίποτα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλλά ο κύριος Στρανγκ είπες;

ΝΤΟΡΑ: Το ανέχτηκε για ένα διάστημα, αλλά μια μέρα είχαμε μια από τις διαφωνίες μας για την θρησκεία και πήγε κατευθείαν πάνω, την κατέβασε από τον τοίχο και την πέταξε στα σκουπίδια. Ο Άλαν έπαθε υστερία. Έκλαιγε για μέρες χωρίς σταματημό – και δεν ήταν παιδί που έκλαιγε, ξέρετε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλλά το ξεπέρασε όταν πήρε την φωτογραφία του αλόγου στο δωμάτιό του;

ΝΤΟΡΑ: Σίγουρα έτσι έδειξε. Τουλάχιστον, την κρέμασε ακριβώς στην ίδια θέση και σταμάτησε αυτό το απαίσιο κλάμα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σάς ευχαριστώ, κυρία Στρανγκ. Αυτό είναι ενδιαφέρον... Πότε ακριβώς συνέβη αυτό; Θυμάστε;

ΝΤΟΡΑ: Πρέπει να ήταν πριν πέντε χρόνια, γιατρέ. Ο Άλαν θά 'ταν γύρω στα δώδεκα. Πώς είναι, αλήθεια;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τα καταφέρνει. *(Εκείνη σηκώνεται.)*

ΝΤΟΡΑ: Σάς παρακαλώ δώστε του την αγάπη μου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορείτε να τον δείτε όποια στιγμή θέλετε, ξέρετε.

ΝΤΟΡΑ: Ίσως θα μπορούσα νά 'ρθω ένα απόγευμα χωρίς τον κύριο Στρανγκ. Εκείνος κι ο Άλαν δεν είναι και τόσο καλά μεταξύ τους για την ώρα, όπως φαντάζεστε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ό,τι αποφασίσετε, κυρία Στρανγκ... Α, κάτι ακόμα.

ΝΤΟΡΑ: Ναι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορείτε να μου περιγράψετε την φωτογραφία του αλόγου με λίγο περισσότερες λεπτομέρειες; Υποθέτω είναι ακόμα στο δωμάτιό του;

ΝΤΟΡΑ: Ω, ναι. Είναι πολύ ιδιαίτερη φωτογραφία, αλήθεια. Πολύ σπάνια βλέπει κανείς άλογο νά 'χει φωτογραφηθεί από αυτή την γωνία – εντελώς μετωπικά. Αυτό είναι που έχει τόσο ενδιαφέρον.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί; Πώς είναι;

ΝΤΟΡΑ: Είναι πολύ ξεχωριστή. Γεμάτη από τα μάτια.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κοιτώντας κατάματα;

ΝΤΟΡΑ: Ναι, έτσι ακριβώς... *(Αμήχανη σιωπή.)* Θά 'ρθω και θα τον δω πολύ σύντομα, γιατρέ. Αντίο. *(Φεύγει και παίρνει την θέση της δίπλα στον άντρα της.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Στο κοινό)*: Ήταν τότε – εκείνη την στιγμή – που ένιωσα πραγματικά ανησυχία. Τι ήταν; Η σκιά ενός γιγάντιου κεφαλιού πάνω στο γραφείο μου;... Σε κάθε περίπτωση, το συναίσθημα έγινε χειρότερο με την επίσκεψη του ιδιοκτήτη του στάβλου.

ΣΚΗΝΗ 12

Ο ΝΤΑΛΤΟΝ μπαίνει στο τετράγωνο: σωματώδης: μεσήλικας.

ΝΤΑΛΤΟΝ: Ο κύριος Ντάισαρτ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κύριε Ντάλτον. Καλοσύνη σας να έρθετε.

ΝΤΑΛΤΟΝ: Είναι πραγματικά. Κατά την γνώμη μου το αγόρι θα έπρεπε να είναι φυλακή. Όχι σε νοσοκομείο με έξοδα των φορολογούμενων.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Παρακαλώ καθίστε. (Ο ΝΤΑΛΤΟΝ κάθεται.) Θα πρέπει να ήταν φριχτή εμπειρία για σας.

ΝΤΑΛΤΟΝ: Φριχτή; Δεν νομίζω ότι θα το ξεπεράσω ποτέ μου. Η Τζιλ έπαθε νευρικό κλονισμό.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τζιλ;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Η κοπέλα που δούλεψε σε μένα. Φυσικά, νιώθει υπεύθυνη κατά κάποιον τρόπο. Αφού ήταν αυτή που τον έφερε εξαρχής.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μια κοπέλα τον έφερε να δουλέψει στον στάβλο;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Η Τζιλ Μέισον. Τον γνώρισε κάπου και τής ζήτησε δουλειά. Τού είπε νά 'ρθει να με δει. Μα τον Χριστό μακάρι να μην τού 'χε πει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλλά όταν ήρθε δεν έδειχνε καθόλου περίεργος;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Όχι, ήταν πολύ καλός. Περνούσε ώρες με τα άλογα, τα καθάριζε και τα φρόντιζε περισσότερο από ό,τι απαιτούσε η δουλειά του. Νόμιζα ότι είχα κελεπούρι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Προφανώς, για όσο δούλεψε για σας δεν ανέβηκε ποτέ σε άλογο.

ΝΤΑΛΤΟΝ: Έτσι είναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν ήταν περίεργο αυτό;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Ναι... αν δεν ανέβηκε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι εννοείτε;

ΝΤΑΛΤΟΝ (Σηκώνεται): Για όλο αυτό τον χρόνο, που και που, είχα την αίσθηση ότι κάποιος έβγαζε έξω τα άλογα την νύχτα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Την νύχτα;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Υπήρχαν παράξενα πράγματα που παρατήρησα. Θέλω να πω πολύ συχνά κάποιο απ' αυτά θά 'ταν ιδρωμένο πρωί-πρωί χωρίς νά 'ναι άρρωστο. Πολύ ιδρωμένο. Κι ο στάβλος του όχι και πολύ βρώμικος για άλογο πού 'ταν εκεί όλη νύχτα. Δεν έδωσα πολλή σημασία τότε. Μόνο όταν κατάλαβα ότι είχα προσλάβει έναν παλαβό, άρχισα ν' αναρωτιέμαι μήπως ανέβαινε συνέχεια στα άλογα πίσω απ' την πλάτη μας.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλλά δεν θα το είχατε παρατηρήσει αν τα είχαν πειράξει;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Ποτέ δεν πειράχτηκαν. Και πάλι, ήταν άψογος στην δουλειά του. Αυτό δεν θα αποδείκνυε τίποτα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Οι στάβλοι δεν είναι κλειδωμένοι την νύχτα;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και κάποιος κοιμάται στις εγκαταστάσεις;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Εγώ κι ο γιος μου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δύο άνθρωποι;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Με συγχωρείτε, γιατρέ. Είναι μάλλον της φαντασίας μου. Πραγματικά, όλο αυτό με τάρραξε τόσο άσχημα που είμαι έτοιμος να πιστέψω οτιδήποτε. Αν δεν θέλετε κάτι άλλο, να πηγαίνω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κοιτάξτε: ακόμα κι αν είναι έτσι, γιατί να το κάνει κάποιος αυτό; Γιατί ένα αγόρι να προτιμά να κάνει ιππασία μόνος του την νύχτα, όταν θα μπορούσε να το κάνει με παρέα κατά τη διάρκεια της μέρας;

ΝΤΑΛΤΟΝ: Εμένα ρωτάτε; Παλαβός δεν είναι; (Ο ΝΤΑΛΤΟΝ φεύγει από το τετράγωνο και κάθεται στην θέση του. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ τον παρακολουθεί που φεύγει.)

ΑΛΑΝ: Ήταν σέξι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Η κασέτα του ήρθε το ίδιο βράδυ.

ΣΚΗΝΗ 13

Ο ΑΛΑΝ κάθεται στο κρεβάτι του κρατώντας το μαγνητόφωνο. Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ πλησιάζει γρήγορα, τού παίρνει το μαγνητόφωνο - το δίνει στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ στο τετράγωνο - και αποχωρεί, επιστρέφοντας στην θέση της. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ παίζει την κασέτα.

ΑΛΑΝ: Αυτό θες να μάθεις, έτσι; Εντάξει: ήταν. Μιλάω για τότε στην παραλία... (Παύση. Αντιμετωπίζει μεγάλη συναισθηματική δυσκολία. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ κάθεται στον αριστερό πάγκο ακούγοντας, με έναν φάκελο στο χέρι. Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται και στέκεται ακριβώς πίσω του, αλλά στον κύκλο, σαν να ηχογραφεί τα ακόλουθα. Ποτέ του, φυσικά, δεν κοιτά απευθείας τον γιατρό.) Με πήγαινε το άλογο. Στα πόδια μου είχα τον ιδρώτα από τον λαιμό του. Ο τύπος με κρατούσε σφιχτά και μ' άφηνε να πηγαίνω το άλογο όπου ήθελα. Την δύναμη να πας όπου θες... Τα πλευρά του αλόγου τόσο ζεστά κι η οσμή του... Και ξαφνικά ήμουν στο έδαφος, όταν με τράβηξε ο μπαμπάς. Θα μπορούσα να τον κοπανήσω... (Παύση) Κάτι άλλο. Όταν το άλογο εμφανίστηκε στην αρχή, κοίταξα το στόμα του. Ήταν τεράστιο. Είχε μια αλυσίδα. Ο τύπος την τράβηξε κι έφυγε σάλιο. Το ρώτησα "Πονάει;" Και μού 'πε - το άλογο μού 'πε - είπε - (Σταματά, έχει άγχος. Ο

ΝΤΑΪΣΑΡΤ σημειώνει κάτι στον φάκελό του.) "Απελπιστικά". Ήταν πάντα το ίδιο, μετά απ' αυτό. Όποτε άκουγα τριποδισμό, έπρεπε να τρέξω και να δω. Σε κάποιο μονοπάτι στην εξοχή ή οπουδήποτε. Με τράβαγαν. Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω τους. Μόνο για να δω το δέρμα τους. Τον τρόπο που στρέφανε τον λαιμό τους και τον ιδρώτα ανάμεσα... (Παύση) Δεν θυμάμαι πότε άρχισε. Η μαμά μου διάβαζε για τον Πρίγκιπα που κανείς δεν μπορούσε να τον καβαλήσει, εκτός από ένα αγόρι. Ή τον λευκό ίππο στην Αποκάλυψη. "Αυτός που έκατσε πάνω του λεγόταν Πιστός και Ειλικρινής. Τα μάτια του ήταν σαν φλόγες της φωτιάς και είχε ένα όνομα γραμμένο που μόνο ο ίδιος ήξερε"... Λέξεις όπως χαλινάρια. Αναβολέας. Λαγόνια... "Σπιρουνίζοντας το άτι στα λαγόνια!"... Ακόμα κι οι λέξεις μ' έκαναν να νιώθω... (Παύση) Ο τρόπος που αφήνονται σε μας. Ήταν κι αυτό. Θα μπορούσαν να μάς κάνουν κομμάτια όποτε το θελήσουν και δεν το κάνουν. Απλά τριποδίζουν και μένουν ξαναμμένα σ' ένα σκοινί, ταπεινά. Μάς δίνουν όλη τους την αναπνοή κι εμείς τούς δίνουμε βουρδουλιές για αντάλλαγμα. (Παύση) Δεν μπορούσα να το αποφύγω. Θα παρακολουθούσα κάθε άλογο χωρίς σταματημό. Ο τρόπος που γυρίζουν και γυρίζουν και τα πλευρά τους ιδρώνουν, μόνο για χάρη μας... (Παύση) Για χρόνια, δεν τό 'χα πει σε κανέναν. Η μαμά δεν θα καταλάβαινε. Τής αρέσει η "Ιππασία". Καπέλα και κυλοτίνες! "Ο παππούς μου ντύθηκε για το άλογο", λέει. Τι σημαίνει αυτό; Το άλογο δεν είναι ντυμένο. Είναι ό,τι πιο γυμνό έχεις δει ποτέ! Πιο πολύ κι από σκύλο ή γάτα ή οτιδήποτε. Ακόμα και το πιο γέρικο παλιάλογο έχει την ζωή του! Να τού βάλεις καπέλα είναι πρόστυχο!... Τα υποβάλλουμε σε βηματισμούς! Καταραμένες ιπποδρομίες!... Κανείς δεν καταλαβαίνει!... Εκτός από τους καουμπούς. Αυτοί καταλαβαίνουν. Μακάρι νά 'μουν καουμπόυ. Είναι ελεύθεροι. Απλά καβαλάν και μετά μίλια από βοσκοτόπια... Πάω στοίχημα ότι όλοι οι καουμπούς είναι ορφανοί!... Πάω στοίχημα ότι είναι!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ο κύριος Στρανγκ θέλει να σάς δει, γιατρέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Εκπληκτος): Ο κύριος Στρανγκ; Να περάσει, παρακαλώ.

ΑΛΑΝ: Κανείς ποτέ δεν λέει στους καουμπούς "Αν μ' εννοείς"! Δεν θα τολμούσε. Ή "Ο Θεός" όλη την ώρα. (Μιμείται την μητέρα του.) "Ο Θεός σε βλέπει, Άλαν. Ο Θεός έχει μάτια παντού -" (Σταματά απότομα.) Δεν λέω άλλα!... Δεν μού αρέσει αυτό!... Αν θες να γεμίσεις την κασέτα, πες κανά τραγούδι. Αρκετά! (Επιστρέφει θυμωμένα στο κρεβάτι του, πετώντας την κουβέρτα πάνω του. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ σταματά την κασέτα.)

ΣΚΗΝΗ 14

Ο ΦΡΑΝΚ ΣΤΡΑΝΓΚ μπαίνει στο τετράγωνο, με το καπέλο του στο χέρι. Είναι νευρικός και αμήχανος.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Καλωσορίζοντας): Γεια σας, κύριε Στρανγκ.

ΦΡΑΝΚ: Απλά περνούσα. Ελπίζω να μην είναι περασμένη ώρα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι βέβαια. Χαίρομαι που σάς βλέπω.

ΦΡΑΝΚ: Η γυναίκα μου δεν ξέρει ότι είμαι εδώ. Θα σάς ήμουν ευγνώμων αν δεν την διαφωτίζατε σχετικά, αν μ' εννοείτε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Οτιδήποτε συμβαίνει σε αυτό το δωμάτιο είναι εμπιστευτικό, κύριε Στρανγκ.

ΦΡΑΝΚ: Το ελπίζω... το ελπίζω...

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Ευγενικά): Έχετε κάτι να μου πείτε;

ΦΡΑΝΚ: Εδώ που τα λέμε έχω. Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Η γυναίκα σας μού είπε για την φωτογραφία.

ΦΡΑΝΚ: Το ξέρω, δεν είναι αυτό! Είναι για αυτό, αλλά είναι - χειρότερο... Ήθελα να σάς το πω τις προάλλες, αλλά δεν μπορούσα μπροστά στην Ντόρα. Ίσως θά 'πρεπε. Μπορεί να τής έδειχνε που οδηγούν όλα αυτά, που κάνει κατήχηση στο παιδί πίσω απ' την πλάτη μου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Για τι πρόκειται;

ΦΡΑΝΚ: Για κάτι που είδα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πού;

ΦΡΑΝΚ: Σπίτι. Πριν από ενάμιση χρόνο περίπου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συνεχίστε.

ΦΡΑΝΚ: Ήταν αργά. Είχα πάει στο πάνω πάτωμα του σπιτιού να πάρω κάτι. Το παιδί είχε πέσει για ύπνο πριν από ώρες. Ή έτσι νόμιζα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συνεχίστε.

ΦΡΑΝΚ: Καθώς προχωρούσα στον διάδρομο είδα την πόρτα του δωματίου του μισάνοιχτη. Είμαι σίγουρος ότι δεν ήξερε ότι ήταν μισάνοιχτη. Από μέσα άκουσα ψαλμωδίες.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ψαλμωδίες;

ΦΡΑΝΚ: Όπως στην Βίβλο. Σαν τους καταλόγους που τού διάβαζε η μάνα του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι καταλόγους;

ΦΡΑΝΚ: Απαρίθμηση γεννήσεων. Ποιος-γέννησε-ποιον, τέτοια. Γενεαλογία.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θυμάστε πώς ήταν ο κατάλογος του Άλαν;

ΦΡΑΝΚ: Στο περίπου. Έμεινα εντελώς κατάπληκτος. Η πρώτη λέξη που άκουσα ήταν...

ΑΛΑΝ (Σηκώνεται και ψέλνει): Ο Πρίγκιπας;

ΦΡΑΝΚ: Ο Πρίγκιπας γέννησε τον Πρίγκιπα. Τέτοια ακαταλαβίστικα.

ΑΛΑΝ (*Κινείται αργά προς το κέντρο του κύκλου*): Και ο Πράγκαπας γέννησε τον Πράνκους! Και ο Πράνκους γέννησε τον Φλάνκους!

ΦΡΑΝΚ: Κοίταξα από την πόρτα και στεκόταν στο φως του φεγγαριού με τις πιτζάμες του, ακριβώς μπροστά σ' αυτή την φωτογραφία.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Με το άλογο με τα μεγάλα μάτια;

ΦΡΑΝΚ: Ακριβώς.

ΑΛΑΝ: Ο Φλάνκους γέννησε τον Σπάνκους. Και ο Σπάνκους γέννησε τον Σπούνκους τον Μεγάλο που έζησε εξήντα χρόνια!

ΦΡΑΝΚ: Ήταν όλο τέτοια. Δεν θυμάμαι τα ονόματα ακριβώς, φυσικά. Και ξαφνικά, γονάτισε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπροστά στην φωτογραφία;

ΦΡΑΝΚ: Ναι. Εκεί στο κάτω μέρος του κρεβατιού του.

ΑΛΑΝ (*Γονατίζει*): Και ο Λέγκβους γέννησε τον Νέκβους. Και ο Νέκβους γέννησε τον Φλέκβους, τον Βασιλιά του Σάλιου. Και ο Φλέκβους μίλησε μέσα από το τσινκλ-τσανκλ του! (*Σκύβει στο έδαφος.*)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι πράγμα;

ΦΡΑΝΚ: Είμαι σίγουρος αυτή ήταν η λέξη. Δεν θα την ξεχνούσα ποτέ. Τσινκλ-τσανκλ.

ΑΛΑΝ (*Σηκώνει το κεφάλι του και απλώνει τα χέρια του δοξάζοντας*): Και είπε "Ίδού - σάς δίνω τον Έκβους, τον γιο μου τον μονογενή!"

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έκβους;

ΦΡΑΝΚ: Ναι. Χωρίς αμφιβολία. Το επανέλαβε πολλές φορές. "Έκβους, ο γιος μου ο μονογενής".

ΑΛΑΝ (*Ευλαβικά*): Έκ... βους!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (*Ξαφνικά καταλαβαίνει: σχεδόν στο κοινό.*): Εκ... Εκ...

ΦΡΑΝΚ (*Αμήχανος*): Και μετά...

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι: τι;

ΦΡΑΝΚ: Έβγαλε ένα κομμάτι σκοινί από την τσέπη του. Εφτιαξε θηλιά. Και την έβαλε στο στόμα του. (*Ο ΑΛΑΝ βάζει αόρατο χαλινάρι στον εαυτό του και το τραβά.*) Και μετά με το άλλο χέρι σήκωσε μια κρεμάστρα. Μια ξύλινη κρεμάστρα, και- και-

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Άρχισε να χτυπά τον εαυτό του; (*Ο ΑΛΑΝ, κάνοντας παντομίμα, ξεκινά να χτυπά τον εαυτό του, με αυξανόμενη ταχύτητα και αγριότητα. Παύση.*)

ΦΡΑΝΚ: Καταλαβαίνετε γιατί δεν μπορούσα να το πω στην μητέρα του... Θρησκεία. Η θρησκεία είναι πίσω απ' όλα αυτά!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι κάνατε;

ΦΡΑΝΚ: Τίποτα. Έβηξα - και ξαναπήγα κάτω. (Το αγόρι ξαφνιάζεται με ενοχή - βγάζει το σκοινί από το στόμα του - και μπουσουλάει πίσω στο κρεβάτι.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τού μιλήσατε ποτέ για αυτό αργότερα; Έστω με πλάγιο τρόπο;

ΦΡΑΝΚ (Θλιμμένα): Δεν μπορώ να μιλήσω για τέτοια πράγματα, γιατρέ. Δεν είναι στην φύση μου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Ευγενικά): Πράγματι. Το καταλαβαίνω.

ΦΡΑΝΚ: Αλλά σκέφτηκα ότι έπρεπε να το ξέρετε. Έτσι ήρθα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Ένθερμα): Ναι. Σάς είμαι ευγνώμων. Σάς ευχαριστώ. (Παύση.)

ΦΡΑΝΚ: Αυτά λοιπόν...

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Υπάρχει κάτι άλλο;

ΦΡΑΝΚ (Περισσότερο αμήχανος): Υπάρχει πράγματι. Ένα πράγμα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιο είναι αυτό;

ΦΡΑΝΚ: Εκείνη την νύχτα, είχε βγει μ' ένα κορίτσι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς το ξέρετε αυτό;

ΦΡΑΝΚ: Το ξέρω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Προβληματισμένος): Σάς το είπε;

ΦΡΑΝΚ: Δεν μπορώ να πω περισσότερα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν καταλαβαίνω ακριβώς.

ΦΡΑΝΚ: Ό,τι λέγεται εδώ είναι εμπιστευτικό, έτσι είπατε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Απόλυτα.

ΦΡΑΝΚ: Τότε ρωτήστε τον ίδιο. Ρωτήστε τον για το κορίτσι που βγήκανε, εκείνη την νύχτα που το έκανε... (Απότομα) Αντίο, γιατρέ. (Φεύγει. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ τον κοιτά που φεύγει. Ο ΦΡΑΝΚ παίρνει την θέση του.)

ΣΚΗΝΗ 15

Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται και μπαίνει στο τετράγωνο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Άλαν! Πέρνα. Κάθισε. (Ευχάριστα) Τι έκανες χθες βράδυ;

ΑΛΑΝ: Έβλεπα τηλεόραση;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τίποτα καλό;

ΑΛΑΝ: Εντάξει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σ' ευχαριστώ για την κασέτα. Ήταν εξαιρετική.

ΑΛΑΝ: Δεν το ξανακάνω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κάτι που δεν κατάλαβα. Άρχισες να λες κάτι για το άλογο στην παραλία που σου μιλούσε.

ΑΛΑΝ: Αυτό είναι ηλίθιο. Τα άλογα δεν μιλάνε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έτσι πιστεύω κι εγώ.

ΑΛΑΝ: Δεν ξέρω τι εννοείς.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν πειράζει. Πες μου κάτι άλλο. Ποιος σε πρότεινε για την δουλειά στον στάβλο; *(Παύση)*

ΑΛΑΝ: Κάποια που γνώρισα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πού;

ΑΛΑΝ: Στου Μπράισον.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το κατάστημα που δούλευες;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Περίεργο μέρος για σένα. Ποιανού ιδέα ήταν;

ΑΛΑΝ: Του μπαμπά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα περίμενα ότι θα ήθελε να δουλέψεις κοντά του.

ΑΛΑΝ: Δεν είχα έφεση. Κι η τυπογραφία περνάει κρίση. Αν μ' εννοείς.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Το βρίσκει διασκεδαστικό)*: Κατάλαβα... Τι γνώμη είχε η μητέρα σου;

ΑΛΑΝ: Τα καταστήματα είναι άκομψα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κι εσύ;

ΑΛΑΝ: Το λάτρεψα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλήθεια;

ΑΛΑΝ *(Σαρκαστικά)*: Γιατί όχι; Είσαι όλη την ώρα με ηλεκτρικά είδη. Έχει πλάκα.

(Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, ο ΝΤΑΛΤΟΝ και οι ηθοποιοί που παίζουν τα άλογα τού φωνάζουν κάνοντας τους πελάτες, από την θέση τους. Οι φωνές τους είναι επιθετικές και απαιτητικές.)

ΠΕΛΑΤΗΣ: Φίλκο!

ΑΛΑΝ *(Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ)*: Φυσικά αυτό μπορεί να σε κάνει τελείως βλάκα.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Θέλω να πάρω εστία κουζίνας. Μού 'παν ότι η Φίλκο έχει καλές!

ΑΛΑΝ: Έτσι πιστεύω, κυρία.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Γυναικεία μηχανή ξυρίσματος *Ρέμινγκτον*;

ΑΛΑΝ: Δεν είμαι σίγουρος, κυρία.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Μπαταρίες *Έβερεντι*;

ΠΕΛΑΤΗΣ: *Χούβερ*!

ΠΕΛΑΤΗΣ: *Γουέστινχαουζ*!

ΠΕΛΑΤΗΣ: Ηλεκτρικές οδοντόβουρτσες *Πίφκο*;

ΑΛΑΝ: Θα κοιτάξω, κύριε.

ΠΕΛΑΤΗΣ: *Μπιούτιφλορ*!

ΠΕΛΑΤΗΣ: *Γουίντολιν*!

ΑΛΑΝ: Συγγνώμη.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Θέλω ένα τραντζιστοράκι *Φίλκο*!

ΑΛΑΝ: Συγγνώμη.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Αυτό δεν είναι *Ρέμινγκτον*! Ζήτησα *Ρέμινγκτον*!

ΑΛΑΝ: *Συγγνώμη! Συγγνώμη!*

(Η ΤΖΙΛ μπαίνει στο τετράγωνο: κοπέλα στα είκοσι, όμορφη και προερχόμενη από την μεσαία τάξη. Φορά πουλόβερ και παντελόνι τζιν. Το μурμυρητό σταματά.)

ΤΖΙΛ: Γεια.

ΑΛΑΝ: Γεια.

ΤΖΙΛ: Έχετε λεπίδες για μηχανές κουρέματος;

ΑΛΑΝ: Κουρέματος;

ΤΖΙΛ: Για άλογα. (Παύση. Την κοιτά επίμονα, με ανοιχτό στόμα.) Τι συμβαίνει;

ΑΛΑΝ: Δουλεύεις στους στάβλους του Ντάλτον. Σ' έχω δει. (Κατά την διάρκεια της ακόλουθης συζήτησης, κάνει με παντομίμα ότι τοποθετεί μια στοίβα κουτιών σε ένα ράφι του καταστήματος.)

ΤΖΙΛ: Κι εγώ σ' έχω δει, σωστά; Είσαι το παιδί που πάντα κοιτά την μάντρα την ώρα του μεσημεριανού.

ΑΛΑΝ: Εγώ;

ΤΖΙΛ: Τις περισσότερες μέρες.

ΑΛΑΝ: Δεν είμαι εγώ.

ΤΖΙΛ (Το βρίσκει διασκεδαστικό): Φυσικά κι είσαι εσύ. Ο κύριος Ντάλτον έλεγε τις προάλλες: "Ποιο είναι αυτό το παιδί που συνέχεια κοιτά την πόρτα;" Ψάχνεις δουλειά μήπως;

ΑΛΑΝ (Πρόθυμα): Υπάρχει;

ΤΖΙΛ: Δεν ξέρω.

ΑΛΑΝ: Μπορώ μόνο σαββατοκύριακα.

ΤΖΙΛ: Τότε είναι που κάνει ιππασία ο πολύς ο κόσμος. Πάντα χρειάζονται κι άλλα χέρια. Κυρίως για το καθάρισμα των στάβλων.

ΑΛΑΝ: Δεν με πειράζει.

ΤΖΙΛ: Εέρεις να κάνεις ιππασία;

ΑΛΑΝ: Όχι... Όχι... Δεν θέλω. (Τον κοιτά με απορία.) Αν γίνεται.

ΤΖΙΛ: Πέρνα το Σάββατο. Θα σε συστήσω στον κύριο Ντάλτον. (Φεύγει από το τετράγωνο.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πότε έγινε αυτό; Πέρυσι;

ΑΛΑΝ: Υποθέτω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και σε σύστησε;

ΑΛΑΝ: Ναι. (Απότομα μετακινεί τρεις πάγκους για να σχηματίσει τρία δωμάτια στάβλου.)

ΣΚΗΝΗ 16

Άπλετο φως πέφτει στο τετράγωνο. Ένα θριαμβευτικό μурμυρητό από τον Χορό. Ακούγεται ποδοβολητό. Τρεις

ηθοποιοί που παίζουν τα άλογα σηκώνονται από τις θέσεις τους. Ταυτόχρονα ξεγαντζώνουν τρεις μάσκες αλόγων από τις σκάλες αριστερά και δεξιά, τις φορούν με αυστηρό συγχρονισμό και περπατώντας ταλαντευόμενοι σαν άλογα φτάνουν στο τετράγωνο. Οι μεταλλικές οπλές τους χτυπούν στο ξύλο. Οι μάσκες τους γυρνούν και τινάζονται πάνω από τα κεφάλια τους - όπως γίνεται σποραδικά σε όλες τις Σκηνές με άλογα - δημιουργώντας ατσαλένιες λάμπες στο φως. Για μια στιγμή δείχνουν να συγκλίνουν προς το αγόρι που στέκεται στην μέση του στάβλου, αλλά μετά γρήγορα γυρνούν και παίρνουν θέσεις σαν είναι δεμένοι από το κεφάλι με τα άορατα καπούλια τους στραμμένα προς αυτόν, καθένας σε έναν πάγκο. Ο ΑΛΑΝ είναι βυθισμένος σε αυτόν τον λαμπερό κόσμο των αλόγων. Γεμάτος θαυμασμό, αρχίζει σχεδόν ακούσια να γονατίζει με ευλάβεια - αλλά τον διακόπτει η πρόσχαρη φωνή του ΝΤΑΛΤΟΝ που μπαίνει στον στάβλο, ακολουθούμενος από την ΤΖΙΛ. Το παιδί στέκεται ίσια με ενοχή.

ΝΤΑΛΤΟΝ: Το πρώτο πράγμα που θα μάθεις είναι η διαδικασία. Μάθε την και κράτα την. Θέλω το μέρος μαζεμένο, στεγνό και καθαρό συνέχεια. Αφού καθαρίσεις, η Τζιλ θα σου δείξει πώς τα περιποιείσαι. Αυτό που λέμε μασάζ του αλόγου.

ΤΖΙΛ: Νομίζω ο Τρούπερ πάτησε πέτρα.

ΝΤΑΛΤΟΝ: Ναι; Για να δούμε. (Πηγαίνει στο άλογο στον αριστερό πάγκο, που ισορροπεί μια οπλή στην μύτη. Σηκώνει την οπλή.) Έχεις δίκιο. (Στον ΑΛΑΝ) Το βλέπεις αυτό; Αυτό εδώ που είναι σαν V. Αυτό το λέμε βατράχι. Είναι σαν αμορτισέρ. Έτσι και το τρυπήσει, παίρνει πολύ καιρό να περάσει - έτσι πρέπει να το προσέχεις. Θα το καθαρίζεις με αυτό. Είναι αυτό που λέμε αγκύλη καθαρισμού. (Βγάζει μια άορατη από την τσέπη του.) Τον νου σου με αυτό. Είναι πολύ αιχμηρό. Να το χρησιμοποιείς έτσι. (Βγάζει γρήγορα την πέτρα.) Βλέπεις; (Ο ΑΛΑΝ γνέφει καταφατικά, μαγεμένος.) Θα το πάρεις γρήγορα το κολάι. Η Τζιλ θα σε βοηθάει. Ό,τι δεν ξέρει για τους στάβλους, δεν αξίζει να το μάθεις.

ΤΖΙΛ (Ευχαριστημένη): Ω ναι, είμαι σίγουρη!

ΝΤΑΛΤΟΝ (Δίνει την αγκύλη στον ΑΛΑΝ): Πρόσεχε με αυτό. Ο βασικός κανόνας είναι ό,τι δεν ξέρεις: ρώτα. Ποτέ μην κάνεις ότι ξέρεις κάτι αν δεν το ξέρεις. (Χαμογελάει) Στ' αλήθεια, ο βασικός κανόνας είναι: να διασκεδάσεις. Εντάξει;

ΑΛΑΝ: Μάλιστα, κύριε.

ΝΤΑΛΤΟΝ: Καλό παιδί. Θα σε δω μετά. (Τούς γνέφει χαρούμενα και φεύγει από το τετράγωνο. Ο ΑΛΑΝ βάζει με

σαφήνεια την αγκύλη στην κουπαστή, αριστερά στο προσκήνιο.)

ΤΖΙΛ: Ωραία, ας ξεκινήσουμε με λίγη περιποίηση. Τι λες για αυτόν; Δείχνει να το χρειάζεται. (Πλησιάζουν τον Νάγκετ, που στέκεται δεξιά. Εκείνη τον χτυπά τρυφερά. Ο ΑΛΑΝ κάθεται και την παρακολουθεί.) Αυτός είναι ο Νάγκετ. Είναι ο αγαπημένος μου. Είναι καλός σαν μωρό, έτσι; Αλλά τρομακτικά γρήγορος αν το θελήσεις. (Κατά την διάρκεια του ακόλουθου, κάνει με παντομίμα τις δράσεις παίρνοντας τα αόρατα αντικείμενα από τον αριστερό πάγκο.) Αυτή είναι η σκληρή βούρτσα και μ' αυτήν ξεκινάμε. Μετά προχωράς στην βούρτσα του σώματος. Αυτή είναι η πιο σημαντική και την χρησιμοποιείς μαζί με την χτένα. Πάντα περιποιείσαι με το ίδιο τρόπο: από τα αυτιά και προς τα κάτω. Μην φοβάσαι να το κάνεις δυνατά. Όσο πιο δυνατά το κάνεις, τόσο πιο πολύ αρέσει στο άλογο. Πέραν το μέσα από το τρίχωμα: έτσι. (Το αγόρι παρακολουθεί με θαυμασμό καθώς εκείνη βουρτσίζει το αόρατο κορμί του Νάγκετ, ξύνοντας την βρωμιά και τις τρίχες με την αόρατη χτένα. Που και που η μάσκα του αλόγου κινείται πολύ απαλά από την ευχαρίστηση.) Προς τα κάτω μέχρι την ουρά και μέσα από το τρίχωμα. Βλέπεις πόσο τού αρέσει; Σού κάνω ωραίο μασάζ, αγοράκι μου, έτσι;... Δοκίμασε. (Τού δίνει την βούρτσα. Σηκώνεται επιφυλακτικά και πλησιάζει τον Νάγκετ. Αμήχανος και ενθουσιασμένος, αντιγράφει τις κινήσεις της αδέξια.) Κάντο χαλαρά και με άνεση. Μην βιάζεσαι ποτέ. Προς τα κάτω μέχρι την ουρά και μέσα από το τρίχωμα... Πολύ καλά. Το κάνεις αυτό για κανά τέταρτο και μετά συνεχίζεις με τον γερο-Τρούπερ. Εντάξει; (Ο ΑΛΑΝ γνέφει καταφατικά.) Τό έχεις. Φαίνεται. Θά 'ναι ωραία να σ' εκπαιδεύω. Θα σε δω μετά. (Φεύγει από το τετράγωνο και κάθεται στην θέση της. Ο ΑΛΑΝ μένει μόνος με τα άλογα. Όλα χτυπούν τα πόδια τους. Πλησιάζει πάλι τον Νάγκετ και τον ακουμπά. Η μάσκα στρέφεται κοφτά προς το μέρος του. Το αγόρι σταματά, έπειτα κινεί το χέρι απαλά πάνω στην εξωτερική πλευρά του λαιμού και μετά πάλι πίσω. Η μάσκα καθησυχάζεται. Κοιτά μπροστά ακίνητη. Έπειτα ο ΑΛΑΝ φέρνει την παλάμη του στο πρόσωπό του και την μυρίζει με βαθιά εισπνοή, κλείνοντας τα μάτια του. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ σηκώνεται από τον πάγκο του και ξεκινά να περπατά αργά στο πίσω μέρος της σκηνής, γύρω από τον κύκλο.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ήταν ωραία; Να τα αγγίζεις;

ΑΛΑΝ (Αφήνει ένα αχνό μουγκρητό): Μμμ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα πρέπει να ήταν υπέροχο, νά 'σαι κοντά τους επιτέλους... Να τα χαϊδεύεις... Να τούς δίνεις φρεσκάδα και λάμψη... Πες μου... (Σιωπή. Ο ΑΛΑΝ ξεκινά να βουρτσίζει τον Νάγκετ.) Το κορίτσι; Σού άρεσε;

ΑΛΑΝ (Σφριγμένος): Εντάξει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Απλώς εντάξει; (Ο ΑΛΑΝ αλλάζει θέση πηγαίνοντας πίσω από τα καπούλια του Νάγκετ ώστε να έχει πλάτη το κοινό. Βουρτσίζει πιο δυνατά. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ έρχεται στο προσκήνιο κάνοντας τον γύρο του κύκλου και τελικά φτάνει στον πάγκο του.) Ήταν φιλική;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ή απόμακρη;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιο από τα δύο;

ΑΛΑΝ: Τι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς ήταν; (Ο ΑΛΑΝ βουρτσίζει πιο δυνατά.) Βγήκατε ραντεβού; Έλα τώρα: πες μου. Βγήκατε ραντεβού;

ΑΛΑΝ: Τι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Κάθεται): Πες μου αν βγήκατε. (Το αγόρι ξαφνικά εκρήγνυται από οργή.)

ΑΛΑΝ (Φωνάζοντας): ΠΕΣ ΜΟΥ! (Όλες οι μάσκες βγαίνουν μόλις φωνάζει.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι;

ΑΛΑΝ: Πες μου, πες μου, πες μου, πες μου! (Ο ΑΛΑΝ ορμάει έξω από το τετράγωνο και προς τα εκεί που κάθεται ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ στο προσκήνιο. Ωρύεται. Κατά την διάρκεια του ακόλουθου, τα άλογα φεύγουν από τα τρία ανοίγματα.) Συνέχεια και συνέχεια, κάθεσαι εκεί! Κουτσομπόλη! Αυτό είσαι μόνο! Κουτσομπόλης! Ακριβώς σαν τον μπαμπά. Συνέχεια και συνέχεια και ξανά! Πες μου, πες μου, πες μου!... Απάντα σ' αυτό. Απάντα σι' άλλο. Χωρίς σταματημό!- (Βηματίζει γύρω από τον κύκλο και μπαίνει ξανά στο τετράγωνο. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ σηκώνεται και μπαίνει στο τετράγωνο από την άλλη πλευρά.)

ΣΚΗΝΗ 17

Τα φώτα γίνονται πιο ανοιχτά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Με συγχωρείς.

(Ο ΑΛΑΝ εισβάλλει σε αυτό που είναι πάλι το γραφείο, πηγαίνοντας τους πάγκους στην συνηθισμένη τους θέση.)

ΑΛΑΝ: Εντάξει, σειρά μου τώρα. Πες μου! Απάντα!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν παίζουμε αυτό το παιχνίδι τώρα.

ΑΛΑΝ: Θα παίξουμε ό,τι πω εγώ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εντάξει. Τι θες να μάθεις; (Κάθεται)

ΑΛΑΝ: Εσύ βγαίνεις ραντεβού;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σού είπα. Είμαι παντρεμένος. (Ο ΑΛΑΝ τον πλησιάζει, πολύ εχθρικά.)

ΑΛΑΝ: Το ξέρω. Την λένε Μάργκαρετ. Είναι οδοντίατρος! Βλέπεις, τα έμαθα! Τι σ' έκανε να πας μαζί της; Τής δάγκωνες τα χέρια στο καρεκλάτο; (Το αγόρι κάθεται δίπλα του, κοντά.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν είναι και πολύ αστείο αυτό.

ΑΛΑΝ: Έχεις γκόμενες πίσω απ' την πλάτη της;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι.

ΑΛΑΝ: Τότε τι; Την γαμάς;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Φτάνει τώρα. (Σηκώνεται και απομακρύνεται.)

ΑΛΑΝ: Έλα τώρα, πες μου! Πες μου, πες μου!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είπα, φτάνει τώρα. (Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται και αυτός και περπατά γύρω του.)

ΑΛΑΝ: Πάω στοίχημα πως όχι. Πάω στοίχημα ούτε που την ακουμπάς. Έλα, πες μου. Δεν έχεις παιδιά, έτσι; Είναι επειδή δεν γαμάς;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Κοφτά): Πήγαινε στο δωμάτιό σου. Εμπρός: πήγαινε γρήγορα. (Παύση. Ο ΑΛΑΝ φεύγει μακριά του και με θράσος παίρνει από τον πάγκο ένα πακέτο του ΝΤΑΪΣΑΡΤ και βγάζει ένα τσιγάρο.) Δώσε μου τα τσιγάρα. (Το αγόρι βάζει το τσιγάρο στο στόμα του. Εκρήγνυται.) Άλαν, δώστα μου! (Απρόθυμα ο ΑΛΑΝ βάζει το τσιγάρο στο πακέτο και τού το δίνει.) Πήγαινε τώρα! (Ο ΑΛΑΝ φεύγει γρήγορα από το τετράγωνο και πηγαίνει στο κρεβάτι του. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ αναστατωμένος, απευθύνεται στο κοινό.) Υπέροχα! Πραγματικά υπέροχα! Το αγόρι δεν θέλει να το πιάσουν κι έτσι αμύνεται. Τότε εγώ τι είμαι;... Το πονηρό καθικάκι - ήξερε ακριβώς τι να ρωτήσει. Για την ακρίβεια, πήγε σε όλο το νοσοκομείο ρωτώντας για την γυναίκα μου. Πονηρός και - φυσικά, οξυδερκής. Από τότε που έσπασα και τού 'πα για τα παιδιά που πετσόκοβα στον ύπνο μου, με έχει καταλάβει με πολύ συγκεκριμένο τρόπο. Φυσικά, δεν είναι κάτι καινούριο. Οι νευρωτικοί σε προχωρημένο στάδιο μπορούν να είναι εκθαμβωτικοί σε αυτό το παιχνίδι. Στοχεύουν σταθερά στην περιοχή της μεγαλύτερης αδυναμίας σου... Το οποίο πιστεύω είναι ο καλύτερος τρόπος για να περιγράψεις την Μάργκαρετ. (Κάθεται. Η ΕΣΘΕΡ μπαίνει στο τετράγωνο. Το φως γίνεται πιο ζεστό.)

ΣΚΗΝΗ 18

ΕΣΘΕΡ: Σταμάτα τώρα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σε φέρνω σε δύσκολη θέση;

ΕΣΘΕΡ: Υποψιάζομαι ότι θα με φέρεις. (Παύση)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Η γυναίκα μου δεν με καταλαβαίνει, δικαστά.

ΕΣΘΕΡ: Εσύ την καταλαβαίνεις;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι. Όπως φαίνεται ποτέ δεν την κατάλαβα.

ΕΣΘΕΡ: Λυπάμαι. Ποτέ δεν ήθελα να σε ρωτήσω, αλλά πάντα φανταζόμουν ότι δεν ταιριάζετε και πολύ. (Κάθεται απέναντί του.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ταιριάζαμε. Στ' αλήθεια λειτούργησε για λίγο. Εννοώ και για τους δυο μας. Το δουλέψαμε μεταξύ μας. Αυτή το φρόντισε για μένα μέσα από την ψυχρότητα. Μια ξεκάθαρη, σκωτσέζικη, δύστροπη ψυχρότητα που μ' έκανε νευρικό για μήνες. Αν έχεις βίτσιο με την βόρεια υγιεινή, όπως έχω εγώ, δεν υπάρχει τίποτα πιο δραστικό από μια Σκωτσέζα οδοντίατρο.

ΕΣΘΕΡ: Εσύ είσαι ο μοχθηρός, να ξέρεις!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Καθόλου: πήρε ακριβώς το ίδιο από μένα. Αντισηπτική επάρκεια. Έτσι ήμουν τότε. Ταιριάζαμε αξιοθαύμαστα. Μάς βλέπω στην γαμήλια φωτογραφία: Δόκτωρ και Δόκτωρ ΜακΨυχροί. Υπήρξαμε ψυχροί στο φλερτ μας, ψυχροί στον γάμο μας, ψυχροί στην απογοήτευσή μας. Γυρίσαμε ο ένας την πλάτη στον άλλο ψυχρά και χωθήκαμε στα χωριστά ιατρεία μας: κι αυτό είναι όλο.

ΕΣΘΕΡ: Δεν έχετε παιδιά, σωστά;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι, δεν προσπαθήσαμε. Αντί για αυτό, εκείνη κάθεται δίπλα στο τζάκι μας με τα σομόν, στιλβωμένα τούβλα και πλέκει για τα ορφανά ενός οίκου που πάει και βοηθάει. Κι εγώ κάθομαι απέναντι, γυρνώντας τις σελίδες βιβλίων αρχαιοελληνικής τέχνης. Καμιά φορά, ακόμα και τώρα αφήνω κάποιο αμυδρό ίχνος από τον ενθουσιασμό μου στον δρόμο της.

Τής δείχνω την εικόνα των ιερών ακροβατών της Κρήτης, που πηδούν πάνω στα κέρατα ταύρων που τρέχουν- και θα πει: "Ωχ Μάρτιν τι παρράλογο είναι αυτό που κάνουν! Τα Χάιλαντ Γκέιμς, αυτά μάλιστα είναι νορρμάλ αθλήματα!" Ή θα παρατηρήσει, αφού μόλις θα τής έχω πει μια ιστορία από την Ιλιάδα: "Αν το καλοσκεφτείς, ο Αγαμέμνων κι όλοι αυτοί είναι σαν συμμορία παλιανθρώπων από την Γλασκώβη μόνο πού 'χουν πιο φανταχτερά ονόματα!" (Σηκώνεται) Μπήκες στο νόημα. Έχει μεταμορφωθεί σε τρελογιατρό. Το οικείο τέρας του σπιτιού. Μάργκαρετ Ντάισαρτ: η τρελογιατρός του τρελογιατρού.

ΕΣΘΕΡ: Αυτό είναι σκληρό, Μάρτιν.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι. Ξέρεις πώς είναι για δυο ανθρώπους να ζουν στο ίδιο σπίτι και είναι λες και ζουν σε διαφορετικά μέρη του κόσμου; Πνευματικά, εκείνη είναι συνέχεια σε κάποιο νοτισμένο καμπαναριό των προγόνων της: κι εγώ σε έναν δωρικό ναό - σύννεφα που σκίζονται από στύλους - αειοί που κουβαλούν ουράνιες προφητείες. Τα βρίσκει όλα αυτά αποκρουστικά. Τα μόνα πράγματα που έχει πάρει η γυναίκα

μου από την Μεσόγειο – από αυτόν τον απέραντο διαισθητικό πολιτισμό – είναι τέσσερα μπουκάλια Κιάντι για να τα κάνει λάμπες και δύο πορσελάνινα γαϊδουράκια που γράφουν Αλάτι και Πιπέρι. (Παύση. Πιο οικεία.) Εύχομαι να υπήρχε κάποιος στην ζωή μου που να μπορούσα να τού δείξω. Κάποιος ενστικτώδης, ένθερμος άνθρωπος να τον πάρω στην Ελλάδα και να σταθούμε μπροστά σε συγκεκριμένους ναούς και σε ιερά ρυάκια και να τού πω “Κοίτα! Η ζωή μπορεί να γίνει κατανοητή μόνο μέσα από χίλιους ντόπιους θεούς. Κι όχι μόνο τους αρχαίους νεκρούς θεούς με ονόματα σαν του Δία – όχι, αλλά ζωντανές Μεγαλοφυίες του Τόπου και του Ατόμου! Κι όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στην σύγχρονη Αγγλία! Πνεύματα συγκεκριμένων δέντρων, συγκεκριμένες πτυχώσεις τοίχων από τούβλο, συγκεκριμένα μαγαζιά φις-εν-τσιπ, αν θες και οροφές από σχιστόλιθο – όπως και συγκεκριμένοι μορφασμοί ανθρώπων και καμπούρες...” Θα τους έλεγα – “Λατρέψτε όσα βλέπετε – και θα εμφανιστούν κι άλλα!”... Αν είχα ένα γιο, σίγουρα θα γινόταν όπως η μητέρα του. Χωρίς καθόλου λατρεία. Θες ένα ποτό;

ΕΣΘΕΡ: Όχι, σ’ ευχαριστώ. Στ’ αλήθεια, πρέπει να πηγαίνω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλήθεια;

ΕΣΘΕΡ: Αλήθεια. Ένα Έβερρεστ από χαρτιά με περιμένει πριν κοιμηθώ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν σταματάς ποτέ, έτσι;

ΕΣΘΕΡ: Σταματάς εσύ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αυτό το αγόρι, με αυτό το βλέμμα. Προσπαθεί να σωθεί μέσα από μένα.

ΕΣΘΕΡ: Έτσι πιστεύω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι προσπαθώ να τού κάνω;

ΕΣΘΕΡ: Να τον επαναφέρεις, σωστά;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σε τι;

ΕΣΘΕΡ: Στην φυσιολογική ζωή.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Φυσιολογική;

ΕΣΘΕΡ: Ακόμα σημαίνει κάτι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σημαίνει;

ΕΣΘΕΡ: Φυσικά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εννοείς ότι ένα φυσιολογικό παιδί έχει ένα κεφάλι: ένα φυσιολογικό κεφάλι έχει δυο αυτιά;

ΕΣΘΕΡ: Εέρεις ότι δεν εννοώ αυτό.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τότε τι άλλο;

ΕΣΘΕΡ (Ανάλαφρα): Ω στάματα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι, τι; Πες μου.

ΕΣΘΕΡ (Σηκώνεται: χαμογελά): Δεν θα με κάνεις να καταθέσω έτσι, Μάρτιν. Είσαι στ’ αλήθεια απaráδεκτος!... (Παύση)

Εέρεις τι εννοώ όταν λέω για το φυσιολογικό χαμόγελο στα μάτια του παιδιού και για εκείνο που δεν είναι – ακόμα κι αν δεν μπορώ να το ορίσω. Δεν ξέρεις;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εέρω.

ΕΣΘΕΡ: Τότε έχουμε ένα καθήκον για αυτό, σωστά; Και οι δυο μας.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Με αποστόμωσες... Θα σε ειδοποιήσω.

ΕΣΘΕΡ: Ελεύτερη;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εσύ είπες ότι πρέπει να πηγαίνεις.

ΕΣΘΕΡ: Πρέπει... (Τον φιλά στο μάγουλο.) Σ' ευχαριστώ για αυτό που κάνεις... Περνάς άσχημη φάση αυτή την στιγμή. Λυπάμαι... Υποθέτω από τα λίγα που μπορεί να κάνει κανείς είναι να βάζει προτεραιότητες.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όπως;

ΕΣΘΕΡ: Ω - τα παιδιά πριν τους ενήλικες. Τέτοια πράγματα. (Την περιεργάζεται.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είσαι πραγματικά θαυμάσια.

ΕΣΘΕΡ: Γνωστή για αυτό. Καληνύχτα. (Φεύγει.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Εις εαυτόν - ή στο κοινό): Φυσιολογικό!... Φυσιολογικό!

ΣΚΗΝΗ 19

Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται και μπαίνει στο τετράγωνο. Είναι άκεφος.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Καλησπέρα.

ΑΛΑΝ: 'σπέρα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συγγνώμη για τον τσακωμό μας χθες.

ΑΛΑΝ: Ήταν ηλίθιο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ήταν.

ΑΛΑΝ: Εννοώ αυτό που είπα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς κοιμάσαι; (Ο ΑΛΑΝ σηκώνει τους ώμους.) Δεν νιώθεις καλά, έτσι;

ΑΛΑΝ: Εντάξει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα ήθελες να παίξουμε ένα παιχνίδι; Θα σε έκανε να νιώσεις καλύτερα.

ΑΛΑΝ: Τι παιχνίδι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Λέγεται "ανοιγοκλείνω τα μάτια". Πρέπει να συγκεντρώσεις το βλέμμα σου πάνω σε κάτι: ας πούμε, σε αυτόν τον λεκέ στον τοίχο - κι εγώ θα χτυπάω το στυλό στο γραφείο. Την πρώτη φορά που το χτυπάω, κλείνεις τα μάτια. Την δεύτερη, τα ανοίγεις. Και ούτω καθεξής. Κλείνεις, ανοίγεις, κλείνεις, ανοίγεις μέχρι να πω "στοπ".

ΑΛΑΝ: Πώς μπορείς να νιώσεις καλύτερα μ' αυτό;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σε χαλαρώνει. Θα νιώσεις σαν να μού μιλάς στον ύπνο σου.

ΑΛΑΝ: Είναι ηλίθιο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν είσαι υποχρεωμένος να το κάνεις αν δεν θες.

ΑΛΑΝ: Δεν είπα δεν θέλω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Λοιπόν;

ΑΛΑΝ: Δεν με πειράζει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ωραία. Κάθισε και συγκεντρώσου στον λεκέ. Βάλε τα χέρια στο πλάι και άνοιξε τα δάχτυλα. (Ανοίγει τον αριστερό πάγκο και ο ΑΛΑΝ κάθεται στην άκρη του.) Το θέμα είναι να νιώσεις άνετα και να χαλαρώσεις τελείως... κοιτάς τον λεκέ;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μάλιστα. Τώρα προσπάθησε να κρατάς το μυαλό σου άδειο όσο γίνεται.

ΑΛΑΝ: Δεν είναι και δύσκολο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σςς. Μην μιλάς... Στο πρώτο χτύπημα, κλείνεις. Στο δεύτερο, ανοίγεις. Είσαι έτοιμος; (Ο ΑΛΑΝ γνέφει καταφατικά. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ χτυπά το στυλό του στην κουπαστή. Ο ΑΛΑΝ κλείνει τα μάτια του. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ χτυπά ξανά. Ο ΑΛΑΝ τα ανοίγει. Τα χτυπήματα έχουν σταθερό ρυθμό. Μετά τα πρώτα τέσσερα, ο ήχος σταματά και αντικαθίσταται από έναν αχνό μεταλλικό ήχο μαγνητοταινίας. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ μιλά στο κοινό κατά την διάρκεια του ήχου - το φως χαμηλώνει γύρω του - ενώ το αγόρι κάθεται κοιτάζοντας τον τοίχο, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του.) Το Φυσιολογικό είναι το ωραίο χαμόγελο στα μάτια του παιδιού - μάλιστα. Είναι ακόμα το κενό βλέμμα ενός εκατομμυρίου ενηλίκων. Διατηρεί και σκοτώνει την ίδια ώρα - σαν θεός. Είναι το Καθημερινό που γίνεται πανέμορφο: είναι και το Μέτριο που γίνεται θανάσιμο. Το Φυσιολογικό είναι ο αναγκαίος, δολοφονικός Θεός της Υγείας κι εγώ ο ιερέας του. Τα εργαλεία μου είναι εκλεπτυσμένα. Η συμπόνια μου είναι ειλικρινής. Έχω πραγματικά βοηθήσει παιδιά σ' αυτό το δωμάτιο. Έχω μιλήσει ατέλειωτα για τρόμους κι έχω ανακουφίσει πολλές αγωνίες. Αλλά - πέρα από κάθε αμφιβολία - έχω κόψει και κομμάτια από αυτά τα παιδιά, πλευρές ατομικότητας που δεν ταίριαζαν σε καμιά από τις δυο πλευρές αυτού του θεού. Πλευρές αφοσιωμένες σε πιο σπάνιους και πιο έξοχους θεούς. Και με πόση διάρκεια... Οι θυσίες στον Δία κρατούσαν σίγουρα το πολύ εξήντα δευτερόλεπτα η καθεμία. Οι θυσίες στο Φυσιολογικό μπορούν να κρατήσουν και έξι μήνες. (Ο φυσικός ήχος του στυλό επανέρχεται. Το φως γίνεται όπως πριν. Στον ΑΛΑΝ.) Τώρα νιώθεις τα μάτια σου βαριά. Θες να κοιμηθείς, σωστά; Θες να κοιμηθείς πολύ και βαθιά. Κοιμήσου. Το κεφάλι σου είναι βαρύ. Πολύ βαρύ. Οι ώμοι σου είναι βαριοί. Κοιμήσου. (Το στυλό σταματά. Τα μάτια του ΑΛΑΝ παραμένουν κλειστά και το κεφάλι του έχει βυθιστεί στο στήθος του.) Με ακούς;

ΑΛΑΝ: Μμμ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορείς να μιλήσεις κανονικά. Πες ναι, αν μπορείς.

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και όταν θα ξυπνήσεις, θα θυμάσαι όλα όσα μού είπες. Εντάξει;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ωραία. Τώρα θέλω να κάνεις μια αναδρομή. Είσαι στην παραλία που μού έλεγες. Έχει έρθει η παλίρροια και φτιάχνεις πύργους στην άμμο. Από πάνω σου, σε κοιτά επίμονα, είναι αυτό το κεφάλι του μεγάλου αλόγου και το σάλιο που πέφτει. Το βλέπεις;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τού έκανες μια ερώτηση. "Πονάει η αλυσίδα;"

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το ρώτησες δυνατά;

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και τι σου απάντησε το άλογο;

ΑΛΑΝ: "Ναι".

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και τι τού είπες;

ΑΛΑΝ: "Θα στην βγάλω εγώ."

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και είπες;

ΑΛΑΝ: "Δεν βγαίνει ποτέ. Με έχουν αλυσοδεμένο."

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σαν τον Ιησού;

ΑΛΑΝ: Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μόνο που δεν το λένε Ιησού, σωστά;

ΑΛΑΝ: Σωστά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς το λένε;

ΑΛΑΝ: Κανείς δεν το ξέρει - μόνο αυτός κι εγώ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορείς να μού το πεις Άλαν. Ονόμασέ τον.

ΑΛΑΝ: Έκβους.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ευχαριστώ. Ζει μέσα σε όλα τα άλογα ή μόνο σε μερικά;

ΑΛΑΝ: Σε όλα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπράβο. Τώρα: φεύγεις από την παραλία. Είσαι στο δωμάτιό σου στο σπίτι. Είσαι δώδεκα χρονών. Είσαι μπροστά σε μια εικόνα. Βλέπεις τον Έκβους απέναντι από το κρεβάτι σου. Θα ήθελες να γονατίσεις;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Ενθαρρυντικά): Γονάτισε τότε. (Ο ΑΛΑΝ γονατίζει.) Πες μου τώρα. Γιατί είναι αλυσοδεμένος ο Έκβους;

ΑΛΑΝ: Για τις αμαρτίες του κόσμου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι σου λέει;

ΑΛΑΝ: "Σε βλέπω." "Θα σε σώσω."

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς;

ΑΛΑΝ: "Θα σε πάρω μακριά. Οι δύο θα γίνουν ένας."

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Άλογο και αναβάτης θα γίνουν ένα πλάσμα;

ΑΛΑΝ: Ένα άτομο!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συνέχισε.

ΑΛΑΝ: "Και το τσινκλ-τσανκλ θα βρίσκεται στο χέρι σου."

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τσινκλ-τσανκλ; Αυτό είναι η αλυσίδα του;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ωραία. Μπορείς να σηκωθείς... Σήκω. (Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται.) Τώρα: σκέψου τον στάβλο. Τι είναι ο στάβλος; Ο ναός του; Το Άγιο των Αγίων του;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εκεί που τον πλένεις; Εκεί που τον φροντίζεις και τον βουρτσίζεις με τις πολλές βούρτσες;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και εκεί σου μίλησε, σωστά; Σε κοίταξε με τα ευγενικά μάτια του και σου μίλησε;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι σου είπε; "Καβάλα με;" "Καβάλα με κι οδήγησέ με μες στην νύχτα;"

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και υπάκουσες; (Παύση.)

ΑΛΑΝ: Ναι! (Παύση.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς έμαθες; Παρατηρώντας τους άλλους;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πρέπει να ήταν δύσκολο. Αναπηδούσες;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλλά σου έδειξε, σωστά; Ο Έκβους σου έδειξε τον τρόπο.

ΑΛΑΝ: Όχι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι;

ΑΛΑΝ: Δεν μού έδειξε τίποτα! Είναι τρομερός μπάσταρδος! Καβάλα - ή πέσε! Αυτός είναι ο Αχυρένιος Νόμος!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αχυρένιος Νόμος;

ΑΛΑΝ: Γεννήθηκε μες στο άχυρο κι αυτός είναι ο νόμος του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλλά τα κατάφερες; Τον τιθάσευσες;

ΑΛΑΝ: Έπρεπε!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και μετά ίππευες στα κρυφά;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πόσο συχνά;

ΑΛΑΝ: Κάθε τρεις βδομάδες. Αν ήταν συχνότερα, θα το καταλάβαιναν.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Με ένα συγκεκριμένο άλογο;

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς έμπαινες στον στάβλο;

ΑΛΑΝ: Έκλεψα ένα κλειδί. Έκανα αντίγραφο στου Μπράισον.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έξυπνο παιδί. (Ο ΑΛΑΝ χαμογελά.) Και ξεγλιστρούσες από το σπίτι;

ΑΛΑΝ: Μεσάνυχτα! Ακριβώς!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πόσο μακριά είναι ο στάβλος;

ΑΛΑΝ: Δυο μίλια. (Παύση.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ας το κάνουμε! Ας πάμε για ιππασία! ... Τώρα! (Σηκώνεται και σπρώχνει τον πάγκο.) Είσαι εκεί τώρα, μπροστά στην πόρτα του στάβλου. (Ο ΑΛΑΝ στρέφεται στο

πίσω μέρος της σκηνής.) Το κλειδί είναι στο χέρι σου. Πήγαινε και άνοιξε.

ΣΚΗΝΗ 20

Ο ΑΛΑΝ πηγαίνει στο πίσω μέρος της σκηνής και κάνει σαν να ανοίγει την πόρτα. Απαλό φως στον κύκλο. Μουρμούρισμα από τον Χορό: ο θόρυβος του Έκβους. Οι ηθοποιοί-άλογα μπαίνουν, υψώνουν τις μάσκες τους και τις φορούν όλοι μαζί. Στέκονται γύρω από τον κύκλο - ο Νάγκετ στην άκρη του τούνελ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όσο πιο ήσυχα μπορείς. Ο Ντάλτον μπορεί να είναι ακόμα ξύπνιος. Σςς... Ήσυχα... Ωραία. Τώρα μπες. (Ο ΑΛΑΝ περνάει κρυφά μέσα από το κεντρικό άνοιγμα του τετραγώνου και μπαίνει στον κύκλο που τώρα φωτίζεται με θερμό φωτισμό. Κοιτά γύρω του. Τα άλογα χτυπούν ανήσυχα τα πόδια τους: οι μάσκες στρέφονται πάνω του.) Είσαι μέσα τώρα. Όλα τα άλογα σε κοιτάζουν. Τα βλέπεις;

ΑΛΑΝ (Ενθουσιασμένος): Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιον θα πάρεις;

ΑΛΑΝ: Τον Νάγκετ. (Ο ΑΛΑΝ απλώνει τα χέρια και κάνει παντομίμα πώς οδηγεί τον Νάγκετ προσεκτικά γύρω από τον κύκλο στο προσκήνιο με ένα σκοινί, περνώντας από όλα τα άλογα στα δεξιά.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι χρώμα είναι ο Νάγκετ;

ΑΛΑΝ: Καστανοκόκκινος. (Το άλογο επιλέγει την πορεία του με προσοχή. Ο ΑΛΑΝ τον σταματάει στην γωνία του τετραγώνου.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιο είναι το πρώτο πράγμα που κάνεις;

ΑΛΑΝ: Να τού βάλω τα σανδάλια.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σανδάλια; (Ο ΑΛΑΝ γονατίζει, είναι κεντρικά στο προσκήνιο.)

ΑΛΑΝ: Τα σανδάλια της μεγαλειότητάς του! Φτιαγμένα από τσουβάλια. (Σηκώνει τα άορατα σανδάλια και τα φιλά με αφοσίωση.) Θα τα δέσω στις οπλές του. (Σκουντάει το δεξί πόδι του Νάγκετ: το άλογο το σηκώνει και το αγόρι κάνει ότι δένει το σακί γύρω του.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: και τις τέσσερεις οπλές;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και μετά;

ΑΛΑΝ: Τσινκλ-τσινκλ. (Κάνει ότι σηκώνει το χαλινάρι και την στομίδα.) Δεν θέλει να την βάλει τέτοια ώρα, αλλά το δέχεται για χάρη μου. Σκύβει για μένα. Τεντώνει τον λαιμό του για να το δεχτεί. (Ο Νάγκετ σκύβει το κεφάλι. Ο ΑΛΑΝ πρώτα βάζει την στομίδα τελετουργικά στο δικό του στόμα,

μετά την περνάει στο στόμα του Νάγκετ. Απλώνει τα χέρια και την κουμπώνει στο χαλινάρι. Έπειτα τον οδηγεί με τα αόρατα γκέμια, κατά μήκος της μπροστινής πλευράς της σκηνής και μετά πάνω στην αριστερή πλευρά του κύκλου. Ο Νάγκετ τον ακολουθεί υπάκουα.) Κουμπώνω την στομίδα και τον οδηγώ έξω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Χωρίς σέλα;

ΑΛΑΝ: Ποτέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συνέχισε.

ΑΛΑΝ: Περνάμε το μονοπάτι. Είναι ήσυχος. Πάντα είναι, με την στομίδα. Υπάκουα κι ανάλαφρα πόδια. Τουλάχιστον μέχρι το λιβάδι. Μετά υπάρχει πρόβλημα. (Το άλογο τινάζεται πίσω. Η μάσκα πέφτει.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι πρόβλημα;

ΑΛΑΝ: Δεν θα προχωρήσει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί όχι;

ΑΛΑΝ: Είναι το μέρος του Χα-χα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τίνος;

ΑΛΑΝ: Χα-χα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κάνε τον να πάει.

ΑΛΑΝ (Ψιθυρίζει θερμά.) Έλα!... Έλα! ... (Σέρνει το άλογο στο τετράγωνο καθώς ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ φεύγει από αυτό.)

ΣΚΗΝΗ 21

Ο Νάγκετ έρχεται σε τέτοια στάση ώστε να κοιτάζει διαγώνια αυτό που είναι τώρα το λιβάδι. Ο θόρυβος του Εκβους σβήνει. Το αγόρι κοιτάζει γύρω του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Από τον κύκλο): Είναι μεγάλο λιβάδι;

ΑΛΑΝ: Τεράστιο!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς είναι;

ΑΛΑΝ: Γεμάτο ομίχλη. Τσουκνίδες στα πόδια σου. (Κάνει ότι βγάζει τα ρούχα του - κάνει ότι τσιμπιέται.) Αχ!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Επιστρέφοντας στον πάγκο του): Βγάζεις τα ρούχα σου;

ΑΛΑΝ: Τα πάντα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όλα τα ρούχα σου;

ΑΛΑΝ: Ναι. (Κάνει ότι γδύνεται εντελώς μπροστά στο άλογο. Όταν τελειώσει και είναι εμφανώς γυμνός, ανοίγει τα χέρια του και επιδεικνύεται στον θεό του, χαμηλώνοντας το κεφάλι του στον Νάγκετ.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς νιώθεις τώρα;

ΑΛΑΝ (Στέκεται): Καίει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Καίει;

ΑΛΑΝ: Η ομίχλη!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συνέχισε. Τι κάνεις τώρα;

ΑΛΑΝ: Η ανθρωποστομίδα. *(Πάει ξανά κάτω από τον πάγκο και βγάζει ένα αόρατο ραβδί.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ανθρωποστομίδα;

ΑΛΑΝ: Το ραβδί για το στόμα μου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το στόμα σου;

ΑΛΑΝ: Για να το δαγκώνω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί; Για ποιο λόγο;

ΑΛΑΝ: Για να μην γίνει πολύ γρήγορα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι πάντα το ίδιο ραβδί.

ΑΛΑΝ: Ε βέβαια. Ιερό ραβδί. Το φυλάω σε μια κουφάλα. Η Κιβωτός της Ανθρωποστομίδας.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και τώρα τι;... Τι κάνεις τώρα;
(Παύση. Σηκώνεται και πλησιάζει τον Νάγκετ.)

ΑΛΑΝ: Τον αγγίζω!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πού;

ΑΛΑΝ *(Με θαυμασμό)*: Παντού. Τα πάντα. Κοιλιά. Πλευρά. Τα πλευρά του είναι από φίλντισι. Μεγάλης αξίας!... Το λαγόνι του είναι δροσερό. Τα ρουθούνια του ανοίγουν για μένα. Τα μάτια του λάμπουν. Μπορούν και βλέπουν στο σκοτάδι... Μάτια! *(Ξαφνικά τρέχει με απελπισία στην πιο απομακρυσμένη γωνία του τετραγώνου.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συνέχισε! Μετά; *(Παύση.)*

ΑΛΑΝ: Τού δίνω ζάχαρη.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κύβο ζάχαρης; *(Ο ΑΛΑΝ στρέφεται στον Νάγκετ.)*

ΑΛΑΝ: Ο Μυστικός Δείπνος του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πριν από τι;

ΑΛΑΝ: Χα-χα. *(Γονατίζει μπροστά στο άλογο, σηκώνει τις παλάμες και τις ενώνει.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τού λες τίποτα όταν τού το δίνεις;

ΑΛΑΝ *(Ενώ το προσφέρει)*: Πάρε τις αμαρτίες μου. Φάτες για χάρη μου... Πάντα τις τρώει. *(Ο Νάγκετ σκύβει ακουμπώντας την μάσκα στην παλάμη του ΑΛΑΝ, έπειτα κάνει ένα βήμα πίσω για να φάει.)* Μετά είναι έτοιμος.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορείς να τον καβαλήσεις τώρα;

ΑΛΑΝ: Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κάντο τότε. Ανέβα. *(Ο ΑΛΑΝ, ξαπλωμένος μπροστά στον Νάγκετ, τεντώνεται πάνω στο τετράγωνο. Αρπάζει την κορυφή του λεπτού μεταλλικού στύλου που είναι ενσωματωμένος στο ξύλο. Ψιθυρίζει το όνομα του θεού του τελετουργικά.)*

ΑΛΑΝ: Έκβους!... Έκβους!... Έκβους! *(Σηκώνει τον στύλο κατακόρυφα. Ο ηθοποιός που παίζει τον Νάγκετ σκύβει μπροστά και τον πιάνει. Όλα τα υπόλοιπα άλογα σκύβουν και αυτά, γύρω από τον κύκλο, ώστε ο καθένας να έχει το χέρι του στην κουπαστή. Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται και περπατά στο πίσω μέρος της σκηνής, αριστερά.)* Πάρε με! *(Τρέχει και πηδά στην ράχη του Νάγκετ. Κραυγάζει.)* Αχ!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι είναι;

ΑΛΑΝ: Πονάει!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πονάει;

ΑΛΑΝ: Μαχαίρια το δέρμα του! Μικρά μαχαίρια - βαθιά μέσα στα πόδια μου. (Ο Νάγκετ κάνει ότι δυστροπεί.) Στάσου, Έκβους. Κανείς δεν είπε Πήγαινε!... Έτσι. Είναι καλός. Έκβους ο Σκλάβος-Θεός, πιστός κι ειλικρινής. Εμπιστεύεται τον εαυτό του στα χέρια μου - γυμνός στο τσινκλ-τσανκλ του. (Ρίχνει γροθιά στον Νάγκετ.) Σταμάτα!... Θέλει να πάει τόσο πολύ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πηγαίνετε, τότε. Αφήστε με εδώ. Ιππεύστε τώρα, Άλαν. Τώρα!... Τώρα είσαι μόνος.

ΑΛΑΝ (Σφίγγει το κορμί του και υψώνει τελετουργικά το χέρι): Έκβους - γιέ του Φλέκβους - γιού του Νέκβους - Προχώρα. (Μουρμουρητό του Χορού. Πολύ αργά τα άλογα που στέκονται στον κύκλο αρχίζουν να κινούν το τετράγωνο σπρώχνοντας απαλά την ξύλινη κουπαστή. Ο ΑΛΑΝ και το άλογό του αρχίζουν να περιστρέφονται. Αυτόματα, δημιουργείται η εικόνα ενός αγάλματος που περιστρέφεται πάνω στο βάθρο. Κατά την διάρκεια της ιππασίας, ωστόσο, η ταχύτητα αυξάνεται και το φως μειώνεται μέχρι που δεν είναι παρά ένας θερμός φωτισμός πάνω σε άλογο και αναβάτη, με τους υπόλοιπους με απαστράπτουσες μάσκες να κινούνται προς το μέρος τους.) Πάμε τώρα. Ο Βασιλιάς επελαύνει πάνω στον Έκβους, το πιο τρομερό των αλόγων. Μόνο εγώ μπορώ να τον ιππεύσω. Μ' αφήνει να τον πάω από δω κι από 'κει. Ο λαιμός του βγαίνει από το κορμί μου. Υψώνεται μες στο σκοτάδι. Έκβους, ο Σκλάβος-Θεός μου!... Τώρα ο Βασιλιάς σε διατάζει. Απόψε, θα κάνουμε επέλαση εναντίον όλων.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιοι είναι οι όλοι;

ΑΛΑΝ: Οι εχθροί μου κι οι δικοί Του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιοι είναι οι εχθροί σου;

ΑΛΑΝ: Οι στρατιές της Χούβερ. Οι στρατιές της Φίλκο. Ο Οίκος της Ρέμινγκτον κι όλες οι φυλές του!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιοι είναι οι εχθροί Του;

ΑΛΑΝ: Οι στρατιές των Καπέλων. Οι στρατιές των Κυλοτίνων. Όλοι εκείνοι που τον επιδεικνύουν για την δική τους ματαιοδοξία. Που δένουν ροζέτες στο κεφάλι του για την δική τους ματαιοδοξία! Έλα Έκβους. Ας τους πιάσουμε!... Τριπόδισε! (Η ταχύτητα του περιστρεφόμενου τετραγώνου αυξάνεται.) Σταθε-ρά! Σταθε-ρά! Σταθε-ρά! Σταθε-ρά! Οι καουμπούς παρακολουθούν! Βγάζουν τα στέτσον τους. Ξέρουν ποιοι είμαστε. Μάς θαυμάζουν! Υποκλίνονται! Έλα - δείξτους! Κάλπασε!... ΚΑΛΠΑΣΕ! (Μαστιγώνει τον Νάγκετ.)

Κι ο Έκβους ο Τρομερός υψώθηκε εναντίον Όλων!

Οι εχθροί του σκορπίζουν, οι εχθροί του χάνουν!

ΓΥΡΝΑ!

Πάτα τους, πάτα τους,

Πάτα τους, πάτα τους,

ΓΥΡΝΑ!

ΓΥΡΝΑ!!

ΓΥΡΝΑ!!!

(Ο ήχος του Έκβους αυξάνεται. Φωνάζοντας.)

ΓΟΥΙΙ!... ΓΟΥΑΑ!... ΥΠΕΡΟΧΑ!...

Είμαι δυνατός! Σκληρός στον άνεμο!

Η χαίτη μου, δυνατή στον άνεμο!

Τα λαγόνια μου! Οι οπλές μου!

Χαίτη στα πόδια μου, στα λαγόνια μου, σαν μαστίγια!

Ερεθισμένος!

Ερεθισμένος!

Είμαι ερεθισμένος! Ερεθισμένος!

Νιώσε με πάνω σου! Πάνω σου! Πάνω σου! Πάνω σου!

Θέλω νά 'μαι μέσα σου!

Θέλω να είμαι ΕΣΥ για πάντα και πάντοτε! -

Έκβους, σ' αγαπάω!

Τώρα! -

Πάρε με μακριά!

Κάνε μας Ένα!

(Ιππεύει τον ΕΚΒΟΥΣ με μανία.) Ένα! Ένα! Ένα! Ένα!

(Σηκώνεται στην ράχη του αλόγου και φωνάζει σαλπίζοντας.)

Χα-ΧΑ!... Χα-ΧΑ!... Χα-ΧΑ!... *(Το σάλπισμα γίνεται μεγάλες κραυγές.)* ΧΑ-ΧΑ! ΧΑ-ΧΑ! ΧΑ-ΧΑ! ΧΑ-ΧΑ! ΧΑ!...

ΧΑ!... ΧΑΑΑΑΑ! *(Στριφογυρίζει σαν φλόγα. Σιωπή. Το περιστρεφόμενο τετράγωνο σταματά στην ίδια θέση που βρισκόταν κατά την έναρξη της Πράξης. Αργά το αγόρι πέφτει από την ράχη του αλόγου στο έδαφος. Χαμηλώνει το κεφάλι και φιλά την οπλή του Νάγκετ. Τελικά ρίχνει πίσω το κεφάλι και τού φωνάζει:)* ΑΜΗΝ! *(Ο Νάγκετ ξεφυσά, μια φορά.)*

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 22

Σκοτιάδι. Τα φώτα ανάβουν αργά πάνω στον ΑΛΑΝ που είναι γονατισμένος μπροστά στις οπλές του Νάγκετ, είναι νύχτα. Αργά σηκώνεται, πιάνεται με στοργή από το σώμα του αλόγου μέχρι που να μπορεί να σταθεί όρθιος και να το φιλήσει. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ κάθεται στον πάγκο του προσκηνίου όπως στην αρχή της Πρώτης Πράξης.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Με ένα συγκεκριμένο άλογο, που λέγεται Νάγκετ, αγκαλιάζεται. Μού έδειξε πώς κάθεται μετά μαζί του μες στην νύχτα, με το ένα χέρι στο στήθος του αλόγου και το άλλο στον λαιμό του, σαν ακίνητος χορευτής του τανγκό, εισπνέοντας την γλυκιά ανάσα του ζώου. "Έχεις παρατηρήσει" είπε, "τα άλογα: πως η μια οπλή τους νυχοπατάει, όπως εκείνες οι μπαλαρίνες;" (Ο ΑΛΑΝ οδηγεί τον Νάγκετ έξω από το τετράγωνο. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ σηκώνεται. Το άλογο μπαίνει στο τούνελ και εξαφανίζεται. Το παιδί έρχεται στο προσκήνιο και κάθεται στον πάγκο από όπου σηκώθηκε ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ διασχίζει το προσκήνιο και κινείται αργά γύρω από τον κύκλο, μέχρι που φτάνει στην κεντρική είσοδο του τετραγώνου.) Τώρα πήγε να ξεκουραστεί, αφήνοντάς με μόνο μου με τον Έκβους. Μπορώ ν' ακούσω την φωνή του πλάσματος. Με καλεί μέσα από την

μαύρη σπηλιά της Ψυχής. Μπαίνω με έναν πυρσό μικρό, με αχνό φως και εκεί στέκεται – με περιμένει. Υψώνει το κεφάλι του με μπλεγμένη χαίτη. Ανοίγει τα μεγάλα τετράγωνα δόντια του και λέει – *(Κοροϊδευτικά)* “Γιατί;... Γιατί Εμένα;... Γιατί – ουσιαστικά – Εμένα;... Στ’ αλήθεια φαντάζεσαι ότι μπορείς να λογοδοτήσεις για Εμένα; Ολοκληρωτικά, αλάνθαστα, αναπόφευκτα να λογοδοτήσεις για Εμένα;... Κακόμοιρε γιατρέ Ντάισαρτ!” *(Μπαίνει στο τετράγωνο.)* Φυσικά κι έχω κοιτάξει πάλι τέτοιες εικόνες. Ή με έχουν κοιτάξει, με οποιονδήποτε τρόπο κι αν το δεις. Και παραδόξως, αισθάνομαι συχνά τώρα ότι αυτά κοιτούν εμάς – ότι κατά κάποιον προφανή τρόπο προηγούνται. Τρόπο χωρίς νόημα, αλλά ανησυχητικό... Σε κάθε περίπτωση, αυτό το συγκεκριμένο, αυτό το τεράστιο αδιάλλακτο κεφάλι, είναι το πιο τρομακτικό τελικά. Κάνει ερωτήσεις που απέφυγα σε όλη μου την επαγγελματική ζωή. *(Παύση)* Ένα παιδί γεννιέται σ’ έναν κόσμο από φαινόμενα που έχουν όλα ίση δύναμη να υποδηλώνουν. Μυρίζει – ρουφά – κινεί τα μάτια σε ολόκληρο το αμέτρητο εύρος. Εαφνικά ένα βρίσκει τον στόχο του. Γιατί; Οι στιγμές συναρμολογούνται σαν μαγνήτες, σφυρηλατούν την αλυσίδα. Γιατί; Μπορώ να τις εντοπίσω. Μπορώ, με τον καιρό, ακόμα και να τις απομονώσω πάλι. Αλλά γιατί εξ αρχής μαγνητίστηκαν – μόνο οι συγκεκριμένες στιγμές κι όχι άλλες – δεν το ξέρω. Κι ούτε κανείς άλλος το ξέρει. Ωστόσο αν δεν ξέρω – αν δεν πρόκειται ποτέ να το μάθω – τότε τι κάνω εδώ; Δεν εννοώ τι κάνω ιατρικά ή κοινωνικά: – εννοώ ουσιαστικά! Αυτά τα Γιατί, αυτές οι ερωτήσεις είναι ουσιαστικές – κι όμως δεν έχουν θέση σε δωμάτιο συμβουλευτικής. Τότε έχω εγώ;... Έτσι νιώθω όλο και πιο πολύ. Μεταβίβαση... Αδιάκοπη μεταβίβαση... “Λογοδότησε για μένα” λέει κοιτώντας ο Έκβους “Πρώτα λογοδότησε για Εμένα!”... Αυτό είναι κάτι περισσότερο από επαγγελματική εμμηνόπαυση. *(Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ μπαίνει βιαστικά.)*

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Γιατρέ!... Γιατρέ! Συμβαίνει κάτι πολύ άσχημο με τον Στρανγκ. Η μητέρα του ήρθε να τον δει και τής έδωσα τον δίσκο να τού τον πάει η ίδια. Τον πέταξε πάνω της. Τού λέει φριχτά πράγματα.

(Ο ΑΛΑΝ πετάγεται, κάτω αριστερά. Η ΝΤΟΡΑ πετάγεται, κάτω δεξιά. Έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο στο κάτω άκρο της σκηνής. Είναι αισθητό ότι από την αρχή αυτής της Πράξης, ο ΦΡΑΝΚ δεν κάθεται δίπλα στην γυναίκα του στον πάγκο τους. Καλώς εχόντων των πραγμάτων, δεν θα γίνει αισθητή η παρουσία του ανάμεσα στους θεατές στο πίσω μέρος της σκηνής στο ημίφως, δίπλα στο κεντρικό τούνελ.)

ΝΤΟΡΑ: Μην τολμήσεις! Μην τολμήσεις!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι ακόμα εκεί;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ναι! (Φεύγει γρήγορα από το τετράγωνο, ακολουθούμενος από την ΝΟΣΟΚΟΜΑ. Η ΝΤΟΡΑ κατευθύνεται προς τον γιο της.)

ΝΤΟΡΑ: Μην με κοιτάς εμένα έτσι! Δεν είμαι γιατρός να τα αντέχω όλα. Μην τολμήσεις να με κοιτάξεις έτσι, νεαρέ! (Τον χαστουκίζει. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ έρχεται κοντά τους.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κυρία Στρανγκ!

ΝΤΟΡΑ: Τα ξέρω αυτά τα βλέμματα. Δεν πιάνουν με μένα!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Σε εκείνη): Φύγετε από το δωμάτιο.

ΝΤΟΡΑ: Τι είπατε;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σάς λέω να φύγετε από εδώ αμέσως.

ΝΤΟΡΑ (Διστάζει. Έπειτα-): Αντίο Άλαν. (Προσπερνά τον γιο της και μπαίνει στο τετράγωνο. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ την ακολουθεί. Και οι δυο τους είναι πολύ αναστατωμένοι. Ο ΑΛΑΝ επιστρέφει στον πάγκο του και η ΝΟΣΟΚΟΜΑ στην θέση της.)

ΣΚΗΝΗ 23

Φωτισμός στο τετράγωνο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα πρέπει να σάς ζητήσω να μην ξανάρθετε.

ΝΤΟΡΑ: Νομίζετε θέλω; Νομίζετε θέλω;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κυρία Στρανγκ, τι στην ευχή πάθατε; Δεν βλέπετε ότι το παιδί είναι πολύ πιεσμένο;

ΝΤΟΡΑ (Ειρωνικά): Αλήθεια;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και βέβαια! Είναι στο πιο εύθραυστο στάδιο της θεραπείας του. Είναι εντελώς εκτεθειμένος. Ντροπιασμένος. Όλα όσα φαντάζεστε!

ΝΤΟΡΑ (Εκρήγνυται): Κι εγώ; Εγώ τι;... Τι νομίζετε ότι είμαι;... Είμαι γονιός, βέβαια - δεν μετράω. Είναι βρώμικη λέξη εδώ μέσα, έτσι, "γονιός";

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ξέρετε ότι δεν είναι αλήθεια.

ΝΤΟΡΑ: Ναι ξέρω. Ξέρω φυσικά! Το ακούω όλη μου την ζωή. Εμείς φταίμε! Ό,τι και να γίνει, εμείς το κάναμε. Ο Άλαν είναι απλά το θύμα. Δεν έχει κάνει τίποτα! (Άγρια) Τι πρέπει να κάνεις σ' αυτόν τον κόσμο για να σου δείξουν λίγη συμπόνοια - να τυφλώσεις ζώα;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Καθίστε, κυρία Στρανγκ.

ΝΤΟΡΑ (Άγνοεί την πρότασή του: όλο και περισσότερο επιτακτικά): Κοιτάξτε γιατρέ: δεν θα ζείτε εσείς με αυτό. Για σας ο Άλαν δεν είναι παρά ένας ασθενής: ένας από τους πολλούς. Είναι γιος μου. Μένω ξύπνια κάθε βράδυ και το σκέφτομαι. Ο Φρανκ είναι ξαπλωμένος δίπλα μου. Τον ακούω. Κανείς μας δεν κοιμάται όλη νύχτα. Έρχεστε και λέτε Ποιος

απαγορεύει την τηλεόραση; Ποιος κάνει τι πίσω από την πλάτη του άλλου; - λες κι είμαστε εγκληματίες. Να σάς πω κάτι. Δεν είμαστε εγκληματίες. Δεν κάναμε τίποτα κακό. Δώσαμε αγάπη στον Άλαν. Τού δώσαμε την καλύτερη αγάπη που είχαμε. Εντάξει, τσακωνόμαστε μερικές φορές - όλοι οι γονείς τσακώνονται - πάντα τα βρίσκαμε. Ο άντρας μου είναι καλός άνθρωπος. Θρησκεία ξεθρησκεία, είναι έντιμος άνθρωπος. Νοιάζεται για το σπίτι του, για τον κόσμο και για το παιδί του. Ο Άλαν είχε αγάπη και τρυφερότητα και φροντίδα και παιχνίδι όπως κάθε παιδί στον κόσμο. Ξέρω από σπίτια χωρίς αγάπη. Ήμουν δασκάλα. Το σπίτι δεν ήταν χωρίς αγάπη. Ξέρω κι από ιδιωτικότητα - να μην παραβιάζεις την ιδιωτικότητα του παιδιού. Εντάξει, ο Φρανκ μπορεί να κάνει λάθος - παρεμβαίνει πολύ - αλλά τίποτα υπερβολικό. Δεν είναι τραμπούκος... (Σοβαρά) Όχι, γιατρέ. Ό,τι έχει γίνει έχει γίνει εξαιτίας του Άλαν. Ο Άλαν είναι ο εαυτός του. Κάθε ψυχή είναι ο εαυτός της. Αν προσθέτατε ό,τι κάναμε για αυτόν, από την μέρα που γεννήθηκε μέχρι σήμερα, δεν θα βρίσκατε γιατί έκανε κάτι τόσο τρομερό - γιατί είναι αυτός: όχι όλα τα δικά μας μαζί. Καταλαβαίνετε τι λέω; Θέλω να καταλάβετε, γιατί μένω ξάγρυπνη για να τα εξετάσω όλα και θέλω να ξέρετε ότι αρνούμαι απόλυτα αυτό που κάνει τώρα, να με κοιτάει, να μου επιτίθεται για αυτό που έκανε, για αυτό που είναι! (Παύση: πιο ήπια.) Έχετε τις λέξεις σας κι έχω τις δικές μου. Το λέτε σύμπλεγμα, υποθέτω. Αλλά αν ξέρατε τον Θεό γιατρέ, θα ξέρατε και για τον Διάβολο. Θα ξέρατε ότι ο Διάβολος δεν φτιάχνεται από αυτά που λέει η μαμά κι από αυτά που λέει ο μπαμπάς. Ο Διάβολος είναι εκεί. Είναι παλιομοδίτικη λέξη, αλλά υπάρχει... Θα φύγω. Αυτό που έκανα μέσα ήταν ασυγχώρητο. Ξέρω μόνο ότι ήταν ο μικρός μου Άλαν και μετά ήρθε ο Διάβολος. (Φεύγει από το τετράγωνο και επιστρέφει στην θέση της. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ την παρακολουθεί που φεύγει, έπειτα φεύγει από την απέναντι είσοδο και πλησιάζει τον ΑΛΑΝ.)

ΣΚΗΝΗ 24

Καθισμένο στον πάγκο του, το αγόρι τον κοιτά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Νόμιζα ότι συμπαθούσες την μητέρα σου. (Σιωπή) Δεν ξέρει τίποτα. Δεν της έχω πει τίποτα από ό,τι μού 'χεις πει. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;

ΑΛΑΝ: Έτσι κι αλλιώς ήταν ψέματα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι;

ΑΛΑΝ: Εσύ και το στυλό σου. Μια απάτη, τίποτα άλλο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι θες να πεις;
 ΑΛΑΝ: Μ' έκανες να πω τόσα ψέματα.
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλήθεια;... Όπως;
 ΑΛΑΝ: Τα πάντα. Όλα όσα σου είπα. Πολλά ψέματα. *(Παύση)*
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κατάλαβα.
 ΑΛΑΝ: Θά 'πρεπε να σε πάνε μέσα. Με τα βρωμοκόλπα σου.
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Νόμιζα ότι σου άρεσαν τα κόλπα.
 ΑΛΑΝ: Μετά είναι ο ορός. Το ξέρω.
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Στρέφεται, απότομα)*: Ποιος ορός;
 ΑΛΑΝ: Έχω ακούσει. Δεν είμαι αδαής. Ξέρω τι σκαρώνεις εδώ μέσα. Καρφώνεις βελόνες στους ανθρώπους, τους πήζεις στον ορό της αλήθειας, έτσι που να μην μπορούν και να λένε πράγματα. Αυτό είναι το επόμενο, σωστά; *(Παύση)*
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Άλαν, ξέρεις γιατί είσαι εδώ;
 ΑΛΑΝ: Για να μπορείς να μου δώσεις τον ορό της αλήθειας. *(Τον κοιτά. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ φεύγει απότομα και επιστρέφει στο τετράγωνο.)*

ΣΚΗΝΗ 25

Η ΕΣΘΕΡ μπαίνει ταυτόχρονα, από την αντίθετη πλευρά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Κλωνισμένος)*: Πιστεύει στ' αλήθεια ότι υπάρχει! Και φυσικά θέλει να τού δώσω!
 ΕΣΘΕΡ: Δεν μου ακούγεται έτσι εμένα.
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Φυσικά και θέλει. Γιατί να το αναφέρει αλλιώς; Θέλει έναν τρόπο για να μιλήσει. Για να μου πει τελικά τι έγινε στον στάβλο. Η κασέτα είναι πολύ μοναχική και η ύπνωση είναι τέχνασμα. Τουλάχιστον αυτό είναι το πρόσχημα.
 ΕΣΘΕΡ: Αυτό λέει και σήμερα;
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν τον έχω δει. Ακύρωσα την συνεδρία μας το πρωί και τον άφησα να σιγοβράζει στην αγωνία του. Και τώρα έχω μπει σχεδόν στον πειρασμό να τον ξεγελάσω.
 ΕΣΘΕΡ *(Κάθεται)*: Με ποιον τρόπο;
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το παλιό καλό πλασίμπο.
 ΕΣΘΕΡ: Εννοείς ένα ακίνδυνο χάπι;
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γεμάτο από τον υποτιθέμενο ορό της αλήθειας. Μάλλον μια ασπιρίνη.
 ΕΣΘΕΡ: Αλλά θα τα αρνηθεί όλα μετά. Όπως και πριν.
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι. Γιατί είναι έτοιμος για ψυχοκάθαρση.
 ΕΣΘΕΡ: Ψυχοκάθαρση;
 ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Να το ξαναζήσει. Δεν θα είναι σε θέση να αρνηθεί τίποτα μετά από αυτό, γιατί θα μου έχει δείξει. Δεν θα μου έχει πει απλώς - αλλά θα το αναπαραστήσει μπροστά μου.

ΕΣΘΕΡ: Μπορείς να τον καταφέρεις να το κάνει αυτό;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έτσι πιστεύω. Σχεδόν το έχει κάνει ήδη. Κάτω από αυτό το βλοσυρό βλέμμα, με εμπιστεύεται. Το συνειδητοποιείς αυτό;

ΕΣΘΕΡ (Ενθερμα): Είμαι σίγουρη ότι σ' εμπιστεύεται.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τον κακόμοιρο ανόητο.

ΕΣΘΕΡ: Μην ξαναρχίζεις. (Παύση)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Ησυχια): Μπορείς να φανταστείς κάτι χειρότερο από το να σου αφαιρούν την λατρεία σου;

ΕΣΘΕΡ: Λατρεία;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι, αυτή λέξη ξανά!

ΕΣΘΕΡ: Δεν είσαι λίγο υπερβολικός;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Η υπερβολή είναι το θέμα.

ΕΣΘΕΡ: Η λατρεία δεν είναι καταστροφική, Μάρτιν. Αυτό το ξέρω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εγώ όχι. Το μόνο που ξέρω είναι ότι είναι το κέντρο της ζωής του. Τι άλλο έχει; Σκέψου τον. Δεν μπορεί να διαβάσει καλά-καλά. Δεν ξέρει τίποτα από φυσική ή μηχανική για να καταστήσει τον κόσμο πραγματικό. Ούτε ζωγραφική να τού δείξει πώς άλλοι τον απόλαυσαν. Ούτε μουσική πέρα από τα διαφημιστικά. Ούτε ιστορία πέρα από ιστορίες που τού είπε μια απελπισμένη μητέρα. Ούτε φίλους. Ούτε ένα παιδί να τού πει ένα ανέκδοτο ή να τον κάνει να μάθει περισσότερο τον εαυτό του. Είναι ένας μοντέρνος πολίτης για τον οποίο δεν υπάρχει κοινωνία. Ζει για μια ώρα κάθε τρεις βδομάδες - ουρλιάζοντας μες στην ομίχλη. Και μετά την τελετή γονατίζει μπροστά σ' έναν σκλάβο που τον επιστατεί ολοφάνερα κι αναντικατάστατα σαν αφέντη. Με το σώμα μου σε λατρεύω!... Πολλοί άντρες έχουν λιγότερη ενέργεια με τις γυναίκες τους. (Παύση)

ΕΣΘΕΡ: Όπως και νά 'χει, συνήθως δεν τυφλώνουν τις γυναίκες τους, σωστά;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έλα τώρα!

ΕΣΘΕΡ: Τις τυφλώνουν;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Σαρκαστικά): Θες να μού πεις ότι είναι επικίνδυνος; Ένας βίαιος, επικίνδυνος τρελός που θα γυρνά την χώρα και θα το κάνει ξανά και ξανά;

ΕΣΘΕΡ: Θέλω να πω ότι πονάει, Μάρτιν. Το μεγαλύτερο διάστημα της ζωής του έχει πονέσει. Μέχρι εκεί μπορώ να δω ακόμα κι εγώ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πιθανόν.

ΕΣΘΕΡ: Πιθανόν;!... Αυτός ο αποκομμένος μικρός που μόλις περιέγραψες θα πρέπει να πονάει εδώ και χρόνια.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Πεισματάρικα): Πιθανόν.

ΕΣΘΕΡ: Κι εσύ μπορείς να τού πάρεις τον πόνο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και πάλι - πιθανόν.

ΕΣΘΕΡ: Τότε δεν χρειάζεσαι κάτι παραπάνω. Αυτό θά 'πρεπε να σου 'ναι αρκετό.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι.

ΕΣΘΕΡ: Γιατί όχι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί είναι δικός του.

ΕΣΘΕΡ: Δεν καταλαβαίνω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ο πόνος του. Είναι δικός του. Τον δημιούργησε. (Παύση. Σοβαρά.) Κοίτα... για να υπομείνεις την ζωή και να την πεις δική σου - δική σου ζωή - πρώτα πρέπει να φτιάξεις τον δικό σου πόνο. Πόνος που είναι μοναδικός για σένα. Που δεν τον πετάς στον σκουπιδοτενεκέ και λες "Αρκετά!"... Το κατάφερε αυτό. Εντάξει, είναι άρρωστος. Είναι μες στην δυστυχία και στον πόνο. Υπήρξε επικίνδυνος και θα μπορούσε να ξαναγίνει, αν κι αμφιβάλλω. Αλλά αυτό το αγόρι έχει γνωρίσει ένα πάθος πιο σφοδρό από ό,τι έχω νιώσει οποιαδήποτε στιγμή στην ζωή μου. Και να σου πω και κάτι: ζηλεύω.

ΕΣΘΕΡ: Δεν γίνεται.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Έντονα): Δεν βλέπεις; Αυτή είναι η κατηγορία! Αυτό μου λέει συνέχεια με το βλέμμα του. "Τουλάχιστον εγώ κάλπασα! Εσύ πότε κάλπασες;" (Απλά) Ζηλεύω Έσθερ. Ζηλεύω τον Άλαν Στρανγκ.

ΕΣΘΕΡ: Είναι παράλογο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι;... Θα συνεχίσω με την γυναίκα μου. Αυτή την ψωνισμένη γυναίκα δίπλα στο τζάκι. Έχεις σκεφτεί τον τύπο που κάθεται απέναντι της; Τον λεπτολόγο, επικριτικό σύζυγο που κοιτά τα βιβλία τέχνης για την μυθική Ελλάδα. Τι λατρεία γνώρισε ποτέ αυτός; Πραγματική λατρεία! Χωρίς λατρεία συρρικνώνεσαι, είναι τόσο κτηνώδες όσο το λέω... Συρρίκνωσα την ίδια μου την ζωή. Κανείς δεν μπορεί να στο κάνει αυτό. Συμβιβάστηκα με το να είμαι άνοστος και στενόμυαλος, εξαιτίας της δειλίας μου. Η παλιά ιστορία που κομπάζεις και δεν κάνεις τίποτα... Αφήνω να εννοηθεί ότι δεν μπορούμε να κάνουμε παιδιά: στην πραγματικότητα, εγώ δεν μπορώ. Έκανα εξετάσεις πίσω από την πλάτη της. Ο πιο χαμηλός αριθμός σπέρματος που μπορείς να φανταστείς. Και δεν τής το είπα ποτέ. Μόνο αυτό μου έλειπε - η συμπόνοια της μαζί με πικρία... Λέω σε όλους η Μάργκαρετ είναι η πουριτανή, εγώ είμαι ο παγανιστής. Σπουδαίος παγανιστής! Τι άγριες επιστροφές που κάνω στην μήτρα του πολιτισμού. Τρεις βδομάδες κάθε χρόνο στην Πελοπόννησο, κάθε κατάλυμα νοικιασμένο προκαταβολικά, κάθε γεύμα πληρωμένο με κουπόνια· εκδρομές σε νοικιασμένα φιάτα, βαλίτσες γεμάτες από φάρμακα για την διάρροια! Πόσο φανταστικά παραδίνομαι στο προϊστορικό! Και χρησιμοποιώ την λέξη ατελείωτα: "προϊστορικό". "Ω ο προϊστορικός κόσμος", λέω. "Τι ενστικτώδεις αλήθειες χάσαμε μαζί του!"

Κι ενώ κάθομαι εκεί, ρίχνοντας δόλωμα με αυτή την λέξη σε μια δύστυχη, πεζή γυναίκα, εκείνο το αλλόκοτο αγόρι προσπαθήσει να επινοήσει την *πραγματικότητα!* Κάθομαι κοιτάζοντας σελίδες με Κενταύρους να πατούν το χώμα του Άργους – και έξω από το παράθυρό μου εκείνος προσπαθεί να *γίνει* Κένταυρος σ' ένα λιβάδι του Χαμσάιρ!... Παρακολουθώ αυτή την γυναίκα να πλέκει κάθε νύχτα – μια γυναίκα που δεν την έχω *φιλήσει* εδώ κι έξι χρόνια – κι εκείνος στέκεται στο σκοτάδι για μια ώρα, ρουφώντας τον ιδρώτα απ' το τριχωτό μάγουλο του Θεού του! *(Παύση)* Και το πρωί, τακτοποιώ τα βιβλία στο ράφι με την πολιτισμική θεματολογία, κλείνω το άλμπουμ με τις κόνταχρομ φωτογραφίες του Ολύμπου, αγγίζω ένα αντίγραφο του αγάλματος του Διονύσου για τύχη – και πηγαίνω στο νοσοκομείο να θεραπεύσω αυτόν από την *τρέλα*. Καταλαβαίνεις;

ΕΣΘΕΡ: Το αγόρι πονάει, Μάρτιν. Αυτό βλέπω μόνο. Τελικά. *(Την κοιτά. Εκείνη σηκώνεται και φεύγει μακριά του. Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται από τον πάγκο του και βάζει κρυφά έναν φάκελο στην αριστερή είσοδο του τετραγώνου, έπειτα επιστρέφει και κάθεται με πλάτη στο κοινό, σαν να βλέπει τηλεόραση.)* Τι άλλο να πω; Απλά δεν είμαι η κυρία ΜακΨυχρή.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Σκληρά)*: Αλλά;

ΕΣΘΕΡ: Και πάλι είσαι – ω, δεν ξέρω!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ηιτοπαθής;... Εύκολη λέξη τελικά, έτσι;

ΕΣΘΕΡ *(Επιτακτικά: με δυσκολία)*: Κοίτα!... Καταλαβαίνω, ξέρεις. Στ' αλήθεια καταλαβαίνω... Δεν δημιούργησες τον δικό σου πόνο. Όμως δημιούργησες άλλα πράγματα. Τις δικές σου σκέψεις και την δική σου ικανότητα! Τον δικό σου τρόπο να επικοινωνείς!... Σε παρακολουθούσα να το κάνεις, χρόνο με τον χρόνο. Ικανότητα απόλυτα δική σου – όπως μόλις είπες: *μοναδική για σένα!*... Μην μού λες ότι αυτή η δουλειά είναι άχρηστη – ότι είσαι απλά χασάπης, ότι είσαι απλά στενόμυαλος – όλα αυτά, είναι *απεχθή!*... *(Πιο ήπια)* Εντάξει, δεν κάλπασες ποτέ. Πολύ κρίμα. Αλλά άκου: αν ήταν να διαλέξω ανάμεσα στους καλπασμούς αυτού του παιδιού και στην δική σου εκπαίδευση και μόνο, θα διάλεγα την εκπαίδευσή σου κάθε φορά – το ίδιο κι εκείνος, και αμέσως!... Αυτό το βλέμμα δεν σε κατηγορεί, καλέ μου. Δεν το βλέπεις, απλά απαιτεί;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι πράγμα;

ΕΣΘΕΡ: Αυτό μόνο. Την δύναμή σου να τον βγάλεις από τον εφιάλτη που μπήκε μόνος του *καλπάζοντας*.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα σε ενημερώσω.

ΕΣΘΕΡ: Καληνύχτα... *(Φεύγει. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ την κοιτά που φεύγει, έπειτα κάνει μια απότομη κίνηση αγανάκτησης.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι!... Ναι, ναι, ναι, ναι!... Και τι μ' αυτό;... Ποια δύναμη με βγάζει εμένα από τον δικό μου;

ΣΚΗΝΗ 26

Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ αντιλαμβάνεται το γράμμα που βρίσκεται στο έδαφος. Το σηκώνει, το ανοίγει και το διαβάζει.

ΑΛΑΝ (Μιλά με δυσκολία ενώ ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ διαβάζει.): "Είναι όλα αλήθεια αυτά που είπα όταν χτυπούσες το στυλό. Συγγνώμη που είπα ότι δεν ήταν. Υστερόγραφο: Ξέρω γιατί είμαι εδώ." (Παύση)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Καλεί την ΝΟΣΟΚΟΜΑ, χαρούμενα): Αδερφή!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ (Μπαίνει): Ναι γιατρέ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Προσπαθώντας να κρύψει την ευχαρίστησή του): Καλησπέρα!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μείνατε αργά απόψε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι!... Πείτε μου, ο Στρανγκ είναι στο κρεβάτι του;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι γιατρέ. Θα είναι πάνω και θα βλέπει τηλεόραση. Παρακολουθεί μέχρι να την κλείσουμε. Δεν τού αρέσει να είναι στο δωμάτιό του.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εννοείτε ότι έχει ακόμα εφιάλτες;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Είδε έναν πολύ άσχημο χθες.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Μπορείτε να τού πείτε να έρθει εδώ, παρακαλώ;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ (Αμυδρή έκπληξη): Τώρα;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα ήθελα να τού μιλήσω.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ (Προβληματισμένη): Πολύ καλά γιατρέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αν δεν είναι στο δωμάτιό του όταν σβήσουν τα φώτα, πείτε στην Νυχτερινή να μην ανησυχήσει. Θα φροντίσω εγώ να πάει για ύπνο. Και μπορείτε να τηλεφωνήσετε σπίτι μου και να πείτε στην γυναίκα μου ότι θα αργήσω;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ναι γιατρέ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πείτε του να έρθει αμέσως, παρακαλώ.

(Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ πηγαίνει στον πάγκο, χτυπά ελαφρά τον ΑΛΑΝ στον ώμο, τού ψιθυρίζει το μήνυμα στο αυτί και επιστρέφει στην θέση της. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ ενθουσιασμένος βγάζει ένα μπουκαλάκι με χάπια από την τσέπη του, το κοιτά και το αντικαθιστά. Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται και σταματά για μια στιγμή - έπειτα μπαίνει στο τετράγωνο.)

ΣΚΗΝΗ 27

Στέκεται στην πόρτα, θλιμμένος.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γεια.

ΑΛΑΝ: Γεια.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πήρα το γράμμα σου. Σ' ευχαριστώ. *(Παύση)* Και για το υστερόγραφο.

ΑΛΑΝ *(Απολογητικά)*: Έτσι λέγεται. Η μαμά μου μού τό 'χει πει. Είναι για όταν γράφεις κάτι μετά το τέλος.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς νιώθεις;

ΑΛΑΝ: Καλά.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Με συγχωρείς που δεν σε είδα σήμερα.

ΑΛΑΝ: Μπούχτισες με μένα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι. *(Παύση)* Μπορώ να επανορθώσω τώρα;

ΑΛΑΝ: Τι εννοείς;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σκεφτόμουν να κάνουμε μια συνεδρία.

ΑΛΑΝ *(Εαφνιασμένος)*: Τώρα;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι! Στην καρδιά της νύχτας!... Καλύτερο από το να πας για ύπνο, δεν είναι; *(Το αγόρι μαζεύεται.)* Άλαν - κοίτα. Ό,τι λέω είναι κόλπο ή παγίδα. Ό,τι κάνω είναι κόλπο ή παγίδα. Μόνο αυτό ξέρω να κάνω. Αλλά δουλεύουν - και το ξέρεις. Έχε μου εμπιστοσύνη. *(Παύση)*

ΑΛΑΝ: Έχεις κι άλλο κόλπο, λοιπόν;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι.

ΑΛΑΝ: Ορός της αλήθειας;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αν θέλεις.

ΑΛΑΝ: Τι θα κάνει;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Θα σε διευκολύνει να μιλήσεις.

ΑΛΑΝ: Σαν να μην μπορείς να συγκρατηθείς;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ακριβώς. Σαν να πρέπει να πεις την αλήθεια ό,τι κι αν γίνει. Κι όλη την αλήθεια. *(Παύση)*

ΑΛΑΝ *(Πονηρά)*: Γίνεται μ' ένεση, έτσι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όχι.

ΑΛΑΝ: Πού είναι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Δείχνοντας την τσέπη του)*: Εδώ μέσα.

ΑΛΑΝ: Δείξε μου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Βγάζει σοβαρά ένα μπουκαλάκι με χάπια από την τσέπη του)*: Νάτο.

ΑΛΑΝ *(Καχύποπτα)*: Είναι αλήθεια αυτό;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι... θες να δοκιμάσεις;

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Νομίζω θες.

ΑΛΑΝ: Δεν θέλω. Καθόλου.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έπειτα θα κοιμηθείς. Χωρίς εφιάλτες όλη την νύχτα. Κι ίσως για πολλές νύχτες από δω κι εμπρός... *(Παύση)*

ΑΛΑΝ: Πόση ώρα κάνει να δράσει;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Στην στιγμή. Σαν τον στιγμιαίο καφέ.

ΑΛΑΝ *(Τον μισοπιστεύει)*: Δεν είναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Στο υπόσχομαι... Λοιπόν;

ΑΛΑΝ: Μπορώ νά 'χω ένα τσιγάρο;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το χάπι πρώτα. Θες νερό;

ΑΛΑΝ: Όχι. (Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ βγάζει ένα από το μπουκαλάκι στην παλάμη του. Ο ΑΛΑΝ διστάζει για μια στιγμή - έπειτα το παίρνει και το καταπίνει.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τότε μπορείς να το κατεβάσεις με αυτό. Κάθισε. (Τού προσφέρει τσιγάρο και τού το ανάβει.)

ΑΛΑΝ (Νευρικός): Τι γίνεται τώρα;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Περιμένουμε να δράσει.

ΑΛΑΝ: Τι θα νιώσω πρώτα;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τίποτα το ιδιαίτερο. Μετά από ένα λεπτό, κάπου εκατό πράσινα φίδια θα βγουν απ' την ντουλάπα τραγουδώντας το Αλληλούια.

ΑΛΑΝ (Ενοχλημένος): Σοβαρολογώ!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Σοβαρά): Δεν θα νιώσεις τίποτα. Δεν θα γίνει τίποτα που δεν θα θες να γίνει. Δεν θα μού πεις τίποτα παρά μόνο ό,τι θες εσύ να πεις. Μόνο χαλάρωσε. Εάπλωσε και κάνε το τσιγάρο σου. (Ο ΑΛΑΝ τον κοιτά. Έπειτα αποδέχεται την κατάσταση και ξαπλώνει.) Μπράβο.

ΑΛΑΝ: Πάω στοίχημα αυτό το δωμάτιο έχει ακούσει πολλά περίεργα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σίγουρα έχει.

ΑΛΑΝ: Μ' αρέσει.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αυτό το δωμάτιο;

ΑΛΑΝ: Εσένα όχι;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι να σου αρέσει από αυτό;

ΑΛΑΝ: Για πόσο θά 'μαι εδώ;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν ξέρω. Βλέπω θες να φύγεις κιόλας.

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν θες;

ΑΛΑΝ: Πού θα πήγαινα;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Σπίτι... (Το αγόρι παίρνει το βλέμμα. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ φεύγει και κάθεται στην κουπαστή στο πίσω μέρος με τα πόδια του στον πάγκο. Παύση.) Για την ακρίβεια, θά 'θελα να φύγω από αυτό το δωμάτιο και να μην το ξαναδώ στην ζωή μου.

ΑΛΑΝ (Με έκπληξη): Γιατί;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έχω μείνει εδώ πολύ καιρό.

ΑΛΑΝ: Πού θα πήγαινες;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Κάπου.

ΑΛΑΝ: Κρυφό μέρος;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι. Υπάρχει μια θάλασσα - μια μεγάλη θάλασσα που την - αγαπώ... Εκεί που έκαναν μπάνιο οι Θεοί.

ΑΛΑΝ: Ποιοι Θεοί;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Οι παλιοί. Πριν πεθάνουν.

ΑΛΑΝ: Οι Θεοί δεν πεθαίνουν.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι, πεθαίνουν. *(Παύση)* Είναι ένα χωριό που πέρασα μια νύχτα, εκεί θά 'θελα να ζήσω. Είναι όλα λευκά.
 ΑΛΑΝ: Και πώς θά 'σουν κουτσομπόλης; Δεν θά 'χες δωμάτιο για αυτό.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν θα με ένοιαζε. Δεν το απολαμβάνω να είμαι κουτσομπόλης, ξέρεις.

ΑΛΑΝ: Και τότε γιατί το κάνεις;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί είσαι δυστυχισμένος.

ΑΛΑΝ: Το ίδιο κι εσύ. *(Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ τον κοιτά απότομα. Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται με ταραχή.)* Ωω, δεν το εννοούσα αυτό!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Δεν το εννοούσες;

ΑΛΑΝ: Έτσι- έτσι δουλεύει; Σού βγαίνει να πεις πράγματα χωρίς να νιώσεις τίποτα;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ακριβώς.

ΑΛΑΝ *(Ευχαριστημένος)*: Φοβερό έτσι; Δηλαδή μπορείς να πεις τα πάντα με αυτό.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι.

ΑΛΑΝ: Ρώτα με κάτι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πες μου για την Τζιλ. *(Παύση. Το αγόρι κοιτά αλλού.)*

ΑΛΑΝ: Δεν υπάρχει κάτι να πω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τίποτα;

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Για παράδειγμα - είναι όμορφη; Δεν την έχεις περιγράψει ποτέ.

ΑΛΑΝ: Καλή είναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι χρώμα είναι τα μαλλιά της;

ΑΛΑΝ: Δεν ξέρω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Είναι μακριά ή κοντά;

ΑΛΑΝ: Δεν ξέρω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Απαλά)*: Πρέπει να το ξέρεις αυτό.

ΑΛΑΝ: Δεν θυμάμαι. *Καθόλου!* *(Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ σηκώνεται και πηγαίνει κοντά του. Τού παίρνει το τσιγάρο.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Αποφασιστικά)*: Εάπλωσε... Τώρα άκου. Πρέπει να το κάνεις αυτό. Και τώρα. Θα μού τα πεις όλα όσα έγιναν με αυτό το κορίτσι. Και δεν θα μού πεις μόνο - θα μού δείξεις. Δώσε παράσταση αν θες - παραπάνω από όσα έκανες όταν χτυπούσα το στυλό. Θέλω να νιώσεις ελεύθερος να κάνεις το οτιδήποτε σε αυτό το δωμάτιο. Το χάπι θα σε βοηθήσει. Εγώ θα σε βοηθήσω... Τώρα, πού μένει; *(Μεγάλη παύση)*

ΑΛΑΝ *(Σφριγμένος)*: Κοντά στους στάβλους. Κανά μίλι από 'κει. *(Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ βγαίνει από το τετράγωνο καθώς μπαίνει η ΤΖΙΛ. Κάθεται πάλι στον πάγκο του προσκηνίου.)*

ΣΚΗΝΗ 28

Το φως γίνεται πιο θερμό.

ΤΖΙΛ: Το λένε Τσάινα Πάρτι. (Κάθεται χαλαρά στην κουπαστή, ο τρόπος της είναι ανοιχτός και ελαφρά προκλητικός. Κατά την διάρκεια αυτών των σκηνών ο ΑΛΑΝ απευθύνεται άμεσα σε εκείνη και ποτέ δεν κοιτά τον ΝΤΑΪΣΑΡΤ όταν τού απαντά.) Όταν ο μπαμπάς εξαφανίστηκε, αυτή έμεινε πανί με πανί. Έπρεπε να τα βγάλει πέρα μόνη της. Πρέπει να πω ότι τα κατάφερε μια χαρά αν αναλογιστείς ότι δεν είχε ιδέα από τι σημαίνει να έχεις επιχείρηση.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι εννοείς "εξαφανίστηκε";

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Την έκανε. Δεν τον ξανάδε κανείς.

ΤΖΙΛ: Άφησε μόνο ένα σημείωμα στην τουαλέτα της, πού 'λεγε "Συγγνώμη. Αρκετά." Έτσι απλά. Αυτή ποτέ δεν το ξεπέρασε. Δεν ξανασχολήθηκε με άντρες. Αν τ'ά 'χω με κάποιον πρέπει νά 'ναι σαν μυστικό. Θέλω να πω, ξέρει, αλλά δεν μπορώ να τον πάω σπίτι. Θα γίνει αγενής μαζί του.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Πάντα κοίταγε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Εσένα;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Κι έλεγε ηλίθια πράγματα. (Εκείνη πηδάει από τον πάγκο.)

ΤΖΙΛ: Έχεις φοβερά μάτια.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Όπως και νά 'χει, αυτή ήταν που είχε φοβερά μάτια. (Εκείνη κάθεται δίπλα του. Αμήχανο, το αγόρι προσπαθεί να απομακρυνθεί όσο μπορεί.)

ΤΖΙΛ: Ήταν ένα άρθρο στην εφημερίδα την περασμένη βδομάδα κι έγραφε ποια σημεία στο σώμα των αγοριών γοητεύουν τα κορίτσια. Νούμερο ένα είχαν τα οπίσθια. Εγώ νομίζω ότι είναι πάντα τα μάτια... Σε γοητεύουν και σένα τα μάτια, έτσι;

ΑΛΑΝ: Εμένα;

ΤΖΙΛ (Πονηρά): Ή μόνο τα μάτια των αλόγων;

ΑΛΑΝ (Εαφνιασμένος): Τι εννοείς;

ΤΖΙΛ: Σε είδα χθες που κοιτούσες τον Νάγκετ μες στα μάτια πόση ώρα. Σε κατασκόπευα από την πόρτα!

ΑΛΑΝ (Σθεναρά): Θα τού 'χε μπει κάτι μέσα!

ΤΖΙΛ: Είσαι στ' αλήθεια μυστηριώδης τύπος, έτσι;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Μερικές φορές, ήταν λες κι ήξερε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έκανες ποτέ νύξη;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Και βέβαια όχι!

ΤΖΙΛ: Μού αρέσουν τα μάτια των αλόγων. Το πως βλέπεις τον εαυτό σου μέσα. Τα βρίσκεις σέξι;

ΑΛΑΝ (Εξαλλος): Ποια;!

ΤΖΙΛ: Τα άλογα.

ΑΛΑΝ: Μην είσαι χαζή! *(Πετάγεται και φεύγει μακριά της.)*

ΤΖΙΛ: Τα κορίτσια τα βρίσκουν. Δηλαδή, περνούν μια περίοδο που τα αγγίζουν και τα φιλούν πολύ. Το ξέρω εγώ το έκανα. Υποθέτω είναι υποκατάστατο στην πραγματικότητα.

ΑΛΑΝ *(Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ)*: Τέτοια πράγματα, όλη την ώρα. Μέχρι ένα βράδυ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι; Τι;

ΑΛΑΝ *(Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ απολογητικά)*: Εκείνη το έκανε! Όχι εγώ. Ήταν δική της ιδέα, όλο αυτό!... Αυτή μ' έμπλεξε σ' αυτό!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι λες; "Ένα βράδυ"- συνέχισε από εκεί.

ΑΛΑΝ *(Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ)*: Ήταν Σάββατο βράδυ. Κλείναμε.

ΤΖΙΛ: Θες να με βγάλεις έξω απόψε;

ΑΛΑΝ: Τι;

ΤΖΙΛ *(Ατάραχα)*: Θες να με βγάλεις έξω απόψε;

ΑΛΑΝ: Πρέπει να γυρίσω σπίτι.

ΤΖΙΛ: Γιατί; *(Εκείνος προσπαθεί να δραπετεύσει στο πίσω μέρος της σκηνης.)*

ΑΛΑΝ: Με περιμένουν.

ΤΖΙΛ: Πάρε τηλέφωνο και πες θα βγεις.

ΑΛΑΝ: Δεν μπορώ.

ΤΖΙΛ: Γιατί;

ΑΛΑΝ: Με περιμένουν.

ΤΖΙΛ: Κοίτα. Ή θα βγούμε απόψε και θα διασκεδάσουμε ή θα γυρίσεις στο βαρετό σπίτι σου, όπως συνήθως κι εγώ στο δικό μου. Έτσι έχει η κατάσταση, σωστά;

ΑΛΑΝ: Καλά... και πού θα πηγαίναμε!

ΤΖΙΛ: Κινηματογράφο! Παίζει μια τσόντα στο Γουίντσεστερ! Δεν έχω δει ποτέ, εσύ;

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΤΖΙΛ: Δεν θά 'θελες; Εγώ θά 'θελα. Όλες αυτές οι βαριές Σουηδέζες που αγκομαχάνε!... Τι λες;

ΑΛΑΝ *(Χαμογελά πλατιά)*: Ναι!...

ΤΖΙΛ: Ωραία!... *(Εκείνος στρέφεται αλλού.)*

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συνέχισε, σε παρακαλώ. *(Βγαίνει από το τετράγωνο.)*

ΑΛΑΝ *(Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ)*: Κουράστηκα τώρα!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έλα τώρα. Δεν θα σταματήσεις τώρα. *(Ο ΑΛΑΝ ορμάει στον κύκλο και αντιμετωπίζει τον ΝΤΑΪΣΑΡΤ κατά πρόσωπο.)*

ΑΛΑΝ: Είμαι κουρασμένος! Θέλω να πάω για ύπνο!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ *(Απότομα)*: Δεν θα πας. Θέλω να ακούσω για την ταινία.

ΑΛΑΝ *(Εχθρικά)*: Τι ν' ακούσεις;... Τι;... Ήταν απαίσια! *(Οι ηθοποιοί που παίζουν τα άλογα, έρχονται γρήγορα στο τετράγωνο, ντυμένοι με μπλέιζερ ή αδιάβροχα. Μετακινούν*

τους πάγκους ώστε να είναι παράλληλοι με το κοινό και κάθονται πάνω κοιτάζοντας μπροστά.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί;

ΑΛΑΝ: Κουτσομπόλη!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γιατί;

ΑΛΑΝ: Επειδή!... (Παύση) Λοιπόν- πήγαμε στον κινηματογράφο.

ΣΚΗΝΗ 29

Εκρηξη μουσικής ροκ, που σβήνει στην στιγμή. Τα φώτα χαμηλώνουν. Ο ΑΛΑΝ μπαίνει στο τετράγωνο. Η ΤΖΙΛ σηκώνεται και μαζί προσπαθούν να πάνε στον πάγκο του προσκηνίου, σαν να βρίσκονται σε σκοτεινή αίθουσα.

ΑΛΑΝ: Το μέρος ήταν γεμάτο άντρες. Η Τζιλ ήταν η μόνη κοπέλα. (Στριμώχνονται δίπλα από έναν θαμώνα που κάθεται πίσω-πίσω και κάθονται μαζί, κοιτώντας μια αόρατη οθόνη, τοποθετημένη πάνω από τα κεφάλια των θεατών της πλατείας. Ένας προβολέας φωτίζει το πρόσωπο του αγοριού.) Κάτσαμε κι άρχισε η ταινία. Ήταν χαζομάρα. Για πολλή ώρα δεν γινόταν τίποτα. Ήταν μια κοπέλα η Μπρίτα, που ήταν δεκάξι. Πήγε να μείνει σ' ένα σπίτι, εκεί έμενε κι ένα μεγαλύτερο αγόρι. Την κοίταγε συνέχεια, αλλά αυτή τον αγνοούσε τελείως. Τελικά αυτή έκανε ντους. Πήγε στο μπάνιο κι έβγαλε όλα τα ρούχα της. Τα πάντα. Πολύ αργά... Αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι το αγόρι έκανε μπανιστήρι από την πόρτα... (Αρχίζει να ενθουσιάζεται.) Ήταν φανταστικό! Το νερό έπεσε στο στήθος της και την πιτσίλαγε... (Ο ΦΡΑΝΚ μπαίνει στο τετράγωνο από πίσω, στα κλεφτά, με το καπέλο στο χέρι και στέκεται ψάχνοντας να βρει θέση.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπες κορίτσι γυμνό;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι! Δεν φαινότουσαν όλα όμως... (Κοιτώντας γύρω του.) Όλοι γύρω μου κοιτάγανε. Όλοι οι άντρες - σαν να βρίσκονταν σε εκκλησία. Σαν το εκκλησίασμα. Και τότε- (Βλέπει τον πατέρα του.) Α! (Την ίδια στιγμή τον βλέπει και ο ΦΡΑΝΚ.)

ΦΡΑΝΚ: Άλαν!

ΑΛΑΝ: Θεέ μου!

ΤΖΙΛ: Τι είναι;

ΑΛΑΝ: Ο μπαμπάς!

ΤΖΙΛ: Πού;

ΑΛΑΝ: Πίσω! Με είδε!

ΤΖΙΛ: Είσαι σίγουρος;

ΑΛΑΝ: Ναι!

ΦΡΑΝΚ (Φωνάζει): Άλαν!

ΑΛΑΝ: Ω Θεέ μου! (Προσπαθεί να κρύψει το πρόσωπό του στον ώμο της κοπέλας. Ο πατέρας του διασχίζει τον διάδρομο κατά πάνω του.)

ΦΡΑΝΚ: Άλαν! Με ακούς! Μην προσποιείσαι!

ΘΑΜΩΝΕΣ: Σσσς!

ΦΡΑΝΚ (Πλησιάζοντας την σειρά των καθισμάτων): Πρέπει να έρθω και να σε μαζέψω;... Πρέπει;... (Φωνές από "Σσσς!" και "Σκάστε!") Πρέπει Άλαν;

ΑΛΑΝ (Με σφιγμένα δόντια): Γαμώτο! (Σηκώνεται και ο θόρυβος αυξάνεται. Η ΤΖΙΛ σηκώνεται και τον ακολουθεί.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πήγες;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Τι άλλο να έκανα; Φώναζε. Όλοι έλεγαν σκασμός! (Βγαίνουν έξω, περνώντας μέσα από την ομάδα των θαμώνων - που σηκώνονται διαμαρτυρόμενοι, καθώς περνούν, βάζοντας τους πάγκους στις θέσεις τους και φεύγουν από το τετράγωνο. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ μπαίνει στο τετράγωνο.)

ΣΚΗΝΗ 30

Τα φώτα γίνονται πιο φωτεινά από ότι ήταν στον κινηματογράφο, αλλά παραμένουν ψυχρά. Οι τρεις περπατούν γύρω από τον κύκλο στο ύψος του προσκηνίου, ο ένας πίσω από τον άλλο: ο ΦΡΑΝΚ μπροστά, φορώντας το καπέλο του. Σταματά στην μέση της αριστερής κουπαστής και στέκεται ατενίζοντας μπροστά, άκαμπτος από αμηχανία. Ο ΑΛΑΝ είναι πολύ ανήσυχος.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Βγήκαμε στον δρόμο, και οι τρεις μας. Ήταν περίεργο. Απλά καθόμασταν εκεί στην στάση του λεωφορείου - ήμασταν σαν τρεις άνθρωποι στην ουρά που δεν γνωρίζομασταν. Ο μπαμπάς ήταν κάτασπρος και ιδρωμένος. Θα πρέπει νά 'χαν περάσει πέντε λεπτά. Προσπάθησα να μιλήσω. Είπα- (Στον πατέρα του.) Δεν- δεν- δεν- έχω ξαναπάει εκεί. Αλήθεια... Ποτέ... (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ) Δεν έμοιαζε να ακούει. Προσπάθησε η Τζιλ.

ΤΖΙΛ: Είναι αλήθεια. Κύριε Στρανγκ. Δεν ήταν ιδέα του Άλαν να πάμε εκεί. Ήταν δική μου.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Απλά συνέχιζε να κοιτά μπροστά. Ήταν απαίσια.

ΤΖΙΛ: Δεν με σοκάρουν τέτοιες ταινίες. Είναι απλά ανόητες.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Το λεωφορείο δεν ερχόταν... Στεκόμασταν, στεκόμασταν... Ξαφνικά μίλησε. (Ο ΦΡΑΝΚ βγάζει το καπέλο του.)

ΦΡΑΝΚ (Σοβαρά): Θα ήθελα να ξέρετε κάτι. Και οι δυο σας. Ήρθα εδώ απόψε για να δω τον υπεύθυνο. Μού ζήτησε να τού τηλεφωνήσω για επαγγελματικούς λόγους. Τυχαίνει να είμαι τυπογράφος, δεσποινίς. Ένας κινηματογράφος χρειάζεται αφίσες. Αυτός είναι ο μόνος λόγος που βρίσκομαι εδώ. Να συζητήσουμε για τις αφίσες. Καθώς τον περίμενα έτυχε να ρίξω μια ματιά, αυτό είναι όλο. Θα παραπονεθώ στο συμβούλιο το μόνο σίγουρο. Δεν είχα ιδέα ότι δείχνουν τέτοιες ταινίες. Φυσικά και πρόκειται να αρνηθώ την συνεργασία.

ΤΖΙΛ (Ευγενικά): Ναι, φυσικά.

ΦΡΑΝΚ: Εφόσον έγινε κατανοητό.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Τότε ήρθε το λεωφορείο.

ΦΡΑΝΚ: Πάμε τώρα Άλαν. (Κατευθύνεται στο προσκήνιο.)

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΦΡΑΝΚ (Στρέφεται): Χωρίς φασαρίες, σε παρακαλώ. Πες καληνύχτα στην δεσποινίδα.

ΑΛΑΝ (Ατολμα αλλά σταθερά): Όχι. Θα μείνω εδώ... Πρέπει να την πάω σπίτι... Έτσι είναι το πρόπον. (Παύση)

ΦΡΑΝΚ (Όσο πιο αξιοπρεπής γίνεται): Πολύ καλά. Θα σε δω όταν επιλέξεις να γυρίσεις. Πολύ καλά τότε... Ναι... (Ξαναπηγαίνει στην αρχική θέση του δίπλα στην γυναίκα του. Κοιτά στο τετράγωνο τον γιο του - που τού ανταποδίδει το βλέμμα. Επειτα, κάθεται αργά.)

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Και πήρε το λεωφορείο κι εμείς όχι. Έκατσε και με κοίταξε μέσα από το τζάμι. Και είδα...

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Απαλά): Τι;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Το πρόσωπό του. Ήταν φοβισμένο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Φοβόταν εσένα;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ήταν τρομερό. Έπρεπε να περπατήσουμε. Τέσσερα μίλια. Μ' έπιασε τρέμουλο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Φοβόσουν κι εσύ;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ήταν σαν να μ' είχαν τρυπήσει στην κοιλιά. Μια τρύπα- εδώ ακριβώς. Κι έμπαινε αέρας! (Ξεκινά να περπατά προς το πίσω μέρος της σκηνής, γύρω από τον κύκλο.)

ΣΚΗΝΗ 31

Το κορίτσι μένει ακίνητο. Αυτή η σκηνή πρέπει όλη να παιχτεί γρήγορα.

ΤΖΙΛ (*Έχοντας επίγνωση των άλλων ανθρώπων που κοιτάζουν*): Άλαν...

ΑΛΑΝ (*Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ*): Οι άνθρωποι γύριζαν στον δρόμο και κοίταγαν.

ΤΖΙΛ: Άλαν!

ΑΛΑΝ (*Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ*): Συνέχιζα να τον βλέπω, ενώ έφευγε. Να με φοβάται... Κι εγώ να φοβάμαι αυτόν... Σκεφτόμουν-όλους αυτούς τους κομπασμούς!... "Αν με εννοείς. Να βελτιώνεις το μυαλό σου!"... Όλες τις νύχτες που έλεγε θ' αργήσει. "Κρατά μου ζεστό το φαγητό, Ντόρα!" "Ο καημένος ο πατέρας σου: δουλεύει τόσο σκληρά!"... Ο μπάσταρδος! Γερο-μπάσταρδος!... Βρωμερός γερο-μπάσταρδος! (*Σταματά, σφίγγει τις γροθιές του.*)

ΤΖΙΛ: Έι! Περίμενέ με! (*Τρέχει πίσω του. Εκείνος περιμένει.*) Τι σκέφτεσαι;

ΑΛΑΝ: Τίποτα.

ΤΖΙΛ: Να κοιτάω την δουλίτσα μου; (*Γελάει.*)

ΑΛΑΝ (*Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ*): Και ξαφνικά άρχισε να γελάει.

ΤΖΙΛ: Με συγχωρείς. Αλλά είναι αστείο, όταν το σκεφτείς.

ΑΛΑΝ (*Σαστισμένος*): Τι;

ΤΖΙΛ: Να τον πιάσεις έτσι στα πράσα! Θέλω να πω, είναι τρομερό- αλλά είναι πολύ αστείο.

ΑΛΑΝ: Ναι! (*Φεύγει μακριά της.*)

ΤΖΙΛ: Όχι, περίμενε!... Με συγχωρείς. Ξέρω είσαι αναστατωμένος. Αλλά δεν ήρθε και το τέλος του κόσμου, σωστά; Θέλω να πω, τι έκανε; Απλά ό,τι κάναμε κι εμείς. Βλέπαμε μια χαζή ταινία, είναι περίπτωση το μήλο κάτω απ' την μηλιά, θά 'λεγα!... Θέλω να πω, όταν αυτό το κορίτσι έκανε ντους, το βρήκες πολύ ενδιαφέρον, σωστά; (*Εκείνος γυρίζει και την κοιτάζει.*) Όλο λέμε οι μεγάλοι είναι στενόμυαλοι. Κι όταν ξαφνικά δεν είναι- δεν μάς αρέσει!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι σκέφτηκες για αυτό;

ΑΛΑΝ (*Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ*): Δεν ξέρω. Συνέχισα να κοιτάω όλους αυτούς στον δρόμο. Οι πιο πολλοί ήταν άντρες που έβγαιναν απ' τις παμπ. Ξαφνικά σκέφτηκα- Όλοι τους το κάνουν! Όλοι τους!... Δεν ήταν μόνο μπαμπάδες- ήταν άνθρωποι με καυλιά!... Και ο μπαμπάς- ούτε αυτός είναι μόνο μπαμπάς. Είναι άνθρωπος με καυλί. Δεν τό 'χα σκεφτεί ποτέ. (*Παύση*) Φτάσαμε στην ύπαιθρο. (*Περπατά ξανά. Η ΤΖΙΛ ακολουθεί. Στρίβουν την γωνία και έρχονται δεξιά στο προσκήνιο.*) Συνεχίσαμε να περπατάμε. Σκεφτόμουν μόνο τον μπαμπά, δεν ήταν τίποτα το ξεχωριστό - απλά ένας φουκαράς μόνος του. (*Σταματά. Στην ΤΖΙΛ: συνειδητοποιώντας το.*) Ο φουκαράς!

ΤΖΙΛ: Ακριβώς!

ΑΛΑΝ (*Παλεύοντας με αυτό*): Τι άλλο έχει;... Έχει την μαμά, φυσικά, αλλά εντάξει αυτή- αυτή- αυτή-

ΤΖΙΛ: Δεν κάνει τίποτα;

ΑΛΑΝ: Ακριβώς. Πάω στοίχημα... Δεν κάνει τίποτα. Ακριβώς... Ακριβώς έτσι!... Τής αρέσει το Κυρίες και Κύριοι. Καταλαβαίνεις τι λέω;

ΤΖΙΛ (Σκανδαλιάρικα): Οι κυρίες και οι κύριοι δεν είναι γυμνοί, έτσι;

ΑΛΑΝ: Ακριβώς! Ποτέ!... Ποτέ! Κάτι τέτοιο θά 'ταν αηδιαστικό! Θά 'πρεπε να τους βάλει καπέλα ιππασίας!... (Εκείνη γελά. Η υπόλοιπη σκηνή παίζεται ακόμα πιο γρήγορα.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ήταν η πρώτη φορά που σκέφτηκες κάτι τέτοιο για την μητέρα σου;... Εννοώ, ότι ήταν άδικη με τον μπαμπά σου;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Εντελώς!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πώς ένιωσες;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Λυπήθηκα. Για αυτόν δηλαδή. Τον φουκαρά, έτσι ένιωσα - ήταν σαν εμένα! Τού την δίνει το καθωσπρέπει όπως κι εμένα! Οι πόζες - και να πουλάς μούρη. Γυρνά μόνος του το βράδυ και κάνει τα δικά του κρυφά πράματα που δεν θα τα μάθει κανείς, ακριβώς σαν και μένα! Δεν έχει διαφορά- είναι ακριβώς σαν και μένα- ακριβώς το ίδιο!- (Σταματά με απελπισία, έπειτα πετάγεται προς το πίσω μέρος της σκηνής.) Χριστέ μου!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Αυστηρά): Συνέχισε.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Δεν μπορώ.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Φυσικά και μπορείς. Τα πας θαυμάσια.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Όχι, σε παρακαλώ. Μην με κάνεις!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Σταθερά και γρήγορα): Μην σκέφτεσαι: μόνο να απαντάς. Ήσουν ευτυχισμένος εκείνη την στιγμή; Όταν συνειδητοποίησες αυτό το πράγμα για τον μπαμπά σου. Ότι πολλοί άνθρωποι έχουν μυστικά, όχι μόνο εσύ;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ένιωσες κάπως ελεύθερος, σωστά; Εννοώ, ελεύθερος να κάνεις οτιδήποτε;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ, κοιτώντας την ΤΖΙΛ): Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι έκανε το κορίτσι;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Μού έπιασε το χέρι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και ήταν καλά;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ω ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Επιτακτικά): Θυμήσου τι σκέφτηκες. Σαν να σου συμβαίνει τώρα. Αυτή την στιγμή... Τι περνά από το μυαλό σου;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Τα μάτια της. Είναι εκείνη με τα μάτια!... Τα κοιτώ συνέχεια, γιατί αυτό που θέλω πραγματικά ήταν-

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Να κοιτάξεις το στήθος της;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Όπως στην ταινία.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι... Έπειτα αρχίζει να μού γρατζουνάει το χέρι.

ΤΖΙΛ: Είσαι πραγματικά πολύ ωραίος, το ξέρεις;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Μού χαϊδεύει την πλάτη με τα νύχια της. Το πρόσωπό της τόσο ζεστό. Τα μάτια της.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Την θες πάρα πολύ;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι...

ΤΖΙΛ: Μού αρέσουν πολύ τα μάτια σου. (Τον φιλά. Τού ψιθυρίζει.) Πάμε!

ΑΛΑΝ: Πού;

ΤΖΙΛ: Εκπληξη!... Έλα! (Τρέχει γύρω από τον κύκλο, κατά μήκος της σκηνής και πίσω στην αριστερή πλευρά.) Έλα!

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Τρέχει μπροστά. Την ακολουθώ. Και μετά- και μετά-! (Σταματά.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Καταλαβαίνω τι εννοεί.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι;... Πού είσαι;... Πού σε έχει πάει;

ΑΛΑΝ (Στην ΤΖΙΛ): Στον στάβλο;

ΤΖΙΛ: Φυσικά!

ΣΚΗΝΗ 32

Ο Χορός προειδοποιεί. Οι ηθοποιοί-άλογα μπαίνουν και τελετουργικά φορούν τις μάσκες τους - αφού πρώτα τις υψώσουν πάνω από τα κεφάλια τους. Ο Νάγκετ στέκεται στο κεντρικό τούνελ.

ΑΛΑΝ (Αναπηδώντας): Όχι!

ΤΖΙΛ: Πού αλλού; Είναι τέλειος!

ΑΛΑΝ: Όχι! (Στρέφει αλλού το κεφάλι του.)

ΤΖΙΛ: Ή μήπως προτιμάς να γυρίσεις σπίτι και ν' αντιμετωπίσεις τον μπαμπά σου;

ΑΛΑΝ: Όχι!

ΤΖΙΛ: Τότε έλα! (Εκείνος κινείται αργά και νευρικά περνώντας το άλογο στα αριστερά, το οποίο στρέφεται και κάνει ένα βήμα πίσω του προκλητικά.)

ΑΛΑΝ: Γιατί όχι σπίτι σου;

ΤΖΙΛ: Δεν γίνεται. Η μητέρα μου δεν θέλει να πηγαίνω αγόρια εκεί. Στό 'χω πει... Έτσι κι αλλιώς, ο στάβλος είναι καλύτερος.

ΑΛΑΝ: Όχι!

ΤΖΙΛ: Όλο αυτό το άχυρο. Είναι χουχουλιάρικο.

ΑΛΑΝ: Όχι.

ΤΖΙΛ: Γιατί όχι;

ΑΛΑΝ: Αυτοί!

ΤΖΙΛ: Ο Ντάλτον θα κοιμάται... Τι συμβαίνει... Δεν θες;

ΑΛΑΝ (Με λαχτάρα): Ναι!

ΤΖΙΛ: Τότε;

ΑΛΑΝ (Με απόγνωση): Αυτοί!... Αυτοί!...

ΤΖΙΛ: Ποιοι;

ΑΛΑΝ (Χαμηλόφωνα): Τα άλογα.

ΤΖΙΛ: Τα άλογα;... Είσαι στ' αλήθεια περίεργος, έτσι;... Τι εννοείς; (Εκείνος αρχίζει να σκέφτεται.) Ω, είσαι παγωμένος... ας μπούμε κάτω απ' το άχυρο. Θα ζεσταθείς έτσι.

ΑΛΑΝ (Τραβιέται μακριά): Όχι!

ΤΖΙΛ: Τι στην ευχή έχεις πάθει;... (Σιωπή. Δεν την κοιτά.) Λοιπόν, αν η θέα των αλόγων σάς προσβάλλει κύριέ μου, να κλείσουμε την πόρτα. Δεν χρειάζεται να τα βλέπεις. Εντάξει;

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποια πόρτα είναι αυτή; Του στάβλου;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και τι κάνεις; Μπαίνεις;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι.

ΣΚΗΝΗ 33

Πέφτει πλούσιο φως. Ο ΑΛΑΝ μπαίνει στο τετράγωνο από την πάνω πλευρά και η ΤΖΙΛ τον ακολουθεί. Τα άλογα στον κύκλο αποσύρονται στην άλλη πλευρά ώστε να μην φαίνονται. Ο Νάγκετ υποχωρεί πίσω στο τούνελ και στέκεται εκεί όπου αχνοφαίνεται στο ημίφως.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Στον Νάο; Στο Άγιο των Αγίων;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ, απελπισμένος): Τι άλλο μπορώ να κάνω;... Δεν μπορώ να μιλήσω! Δεν μπορώ να της πω!... Κλείστην καλά.

ΤΖΙΛ: Εντάξει... Είσαι τρελός!

ΑΛΑΝ: Κλείδωσέ την.

ΤΖΙΛ: Να την κλειδώσω;

ΑΛΑΝ: Ναι.

ΤΖΙΛ: Είναι μόνο μια παλιά πόρτα. Τι σου συμβαίνει; Είναι στα παχνιά τους. Δεν μπορούν να βγουν... Είσαι καλά;

ΑΛΑΝ: Γιατί;

ΤΖΙΛ: Φαίνεσαι περίεργος.

ΑΛΑΝ: Κλείδωσέ την!

ΤΖΙΛ: Σος! Θες να ξυπνήσεις τον Ντάλτον;... Κάτσε εκεί, ανόητε. (Κάνει ότι κλειδώνει μια βαριά πόρτα, στο πίσω μέρος της σκηνής.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Περίγραψε τον στάβλο, σε παρακαλώ.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ, περπατώντας γύρω): Μεγάλος χώρος. Παντού άχυρο. Μερικά εργαλεία... (Σαν να την παίρνει από την κουπαστή όπου την άφησε στην πρώτη πράξη.) Μια αγκύλη καθαρισμού!... (Την "πετά" βιαστικά και φεύγει γρήγορα από το σημείο.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Συνέχισε.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Στο βάθος αυτή η μεγάλη πόρτα. Πίσω της-

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Άλογα.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πόσα;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Έξι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Η Τζιλ κλείνει την πόρτα για να μην τα βλέπεις;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και μετά;... Τι γίνεται τώρα;... Έλα, Άλαν. Δείξε μου.

ΤΖΙΛ: Εντάξει, όλα κλειδωμένα. Είμαστε μόνο οι δυο μας... Ας καθίσουμε. Έλα. (Κάθονται μαζί στον ίδιο πάγκο, αριστερά.) Γεια σου.

ΑΛΑΝ (Γρήγορα): Γεια σου. (Τον φιλά ελαφρά. Εκείνος ανταποκρίνεται. Εαφνικά ένα ελαφρύ ποδοβολητό από οπλές εκτός σκηνής, τον κάνει να αναπηδήσει.)

ΤΖΙΛ: Τι είναι; (Γυρίζει το κεφάλι του στο πίσω μέρος της σκηνής, ακούει.) Χαλάρωσε. Δεν είναι κανείς εκεί. Έλα εδώ. (Τού πιάνει το χέρι. Ξαναγυρίζει σε εκείνη.) Είσαι πολύ ευγενικός. Μού αρέσει αυτό...

ΑΛΑΝ: Το ίδιο κι εσύ... Θέλω να πω... (Την φιλά αυθόρμητα. Οι οπλές ξαναχτυπούν, πιο άγρια. Φεύγει απότομα μακριά της προς το πίσω μέρος της σκηνής.)

ΤΖΙΛ (Σηκώνεται): Τι είναι;

ΑΛΑΝ: Τίποτα! (Πάει προς το μέρος του. Εκείνος γυρίζει και την προσπερνά. Είναι φανερά ταραγμένος. Τον περιεργάζεται για μια στιγμή.)

ΤΖΙΛ (Ευγενικά): Βγάλε την μπλούζα σου.

ΑΛΑΝ: Τι;

ΤΖΙΛ: Θα την βγάλω κι εγώ, αν την βγάλεις. (Την κοιτά. Παύση. Εκείνη βγάζει την μπλούζα της: την παρακολουθεί - έπειτα βγάζει την δική του. Έπειτα βγάζουν τα παπούτσια τους, τις κάλτσες τους και τα τζιν τους. Έπειτα κοιτάζονται διαγώνια από τις γωνίες του τετραγώνου, ενώ το φως στο τετράγωνο απαλά αυξάνεται.)

ΑΛΑΝ: Είσαι... Είσαι πολύ...

ΤΖΙΛ: Το ίδιο κι εσύ... (Παύση) Έλα εδώ. (Πηγαίνει προς το μέρος της. Εκείνη πάει προς το δικό του. Συναντιούνται στην μέση και αγκαλιάζονται.)

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Έβαλε το στόμα της στο δικό μου. Ήταν ωραία! Ήταν ωραία! Ήταν ωραία! (Σκάνε και οι δύο στα γέλια. Την ακουμπά απαλά κάτω στο κέντρο του τετραγώνου και ξαπλώνει πάνω της με ενθουσιασμό. Ξαφνικά ο ήχος του Έκβους γεμίζει τον χώρο. Οπλές χτυπούν πάνω σε ξύλο. Ο ΑΛΑΝ σηκώνεται, άκαμπτος. Κοιτά μπροστά του, πάνω από το κορμί του κοριτσιού.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι, τι έγινε μετά Άλαν;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ, άγρια): Τής τον έχωσα!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Τής τον έχωσα!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλήθεια;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ήταν εύκολο;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Περίγραψε το.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Σού είπα.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πιο συγκεκριμένα.

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Τής τον έχωσα!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το έκανες;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Όλον!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Αλήθεια Άλαν;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Όλον. Τής τον κάρφωσα. Τής τον έχωσα όλον.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το έκανες;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Το έκανες;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πες μου την ΑΛΗΘΕΙΑ!... Το έκανες;... *Ειλικρινά;*

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Άντε γαμήσου! (Καταρρέει, με το πρόσωπό του στο έδαφος, στο πίσω μέρος της σκηνής. Η ΤΖΙΛ είναι ξαπλωμένη ακίνητη, το κεφάλι της προς το προσκήνιο, τα χέρια ανοιχτά πίσω της. Παύση.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Ευγενικά): Τι ήταν; Δεν μπορούσες; Αν και τό 'θελες τόσο πολύ;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Δεν μπορούσα... να την δω.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι εννοείς;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Μόνο Αυτόν. Κάθε φορά που την φιλούσα- Αυτός ήταν στην μέση.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ποιος;

ΑΛΑΝ (Γυρνά ανάσκελα. Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): *Ξέρεις ποιος!...* Όταν την άγγιζα, ένιωθα Αυτόν. Από κάτω μου... Τα πλευρά του περίμεναν το χέρι μου... Τα λαγόνια του... Τον αρνήθηκα. Κοίταξα. Την κοίταξα... και δεν μπορούσα να το κάνω. Όταν έκλεισα τα μάτια μου, Τον είδα αμέσως. Τα σημάδια στην κοιλιά του... (Με μεγαλύτερη απόγνωση.) Δεν

μπορούσα να νιώσω το κορμί της καθόλου! Ήθελα τον αφρό του λαιμού του. Το ιδρωμένο τομάρι του. Όχι σάρκα. Τομάρι! Τομάρι αλόγου!... Μετά δεν μπορούσα ούτε να την φιλήσω.

ΤΖΙΛ (Ανακάθεται): Τι είναι;

ΑΛΑΝ (Αποφεύγοντας το χέρι της): Όχι! (Τρέχει και κουλουριάζεται στην γωνία ανάμεσα στις κουπαστιές, σαν ένα μικρό ζώο σε κλουβί.)

ΤΖΙΛ: Άλαν!

ΑΛΑΝ: Σταμάτα!

ΤΖΙΛ (Σηκώνεται): Όλα καλά... Όλα καλά... Μην ανησυχείς. Συμβαίνει συχνά - αλήθεια... Δεν έγινε τίποτα. Δεν με πειράζει... Καθόλου. (Εκείνος την προσπερνά προς το προσκήνιο.) Άλαν, κοίτα με... Άλαν;... Άλαν;... (Εκείνος ξανακαταρρέει στην κουπαστή.)

ΑΛΑΝ: Φύγε!...

ΤΖΙΛ: Τι;

ΑΛΑΝ (Μαλακά): Φύγε!

ΤΖΙΛ: Δεν έγινε τίποτα: πίστεψέ με! Είναι πολύ συνηθισμένο.

ΑΛΑΝ: Φύγε! (Αρπάζει την άορατη αγκύλη.) ΦΥΓΕ!

ΤΖΙΛ: Άστο κάτω αυτό!

ΑΛΑΝ: Άσε με ήσυχο!

ΤΖΙΛ: Άστο κάτω αυτό, Άλαν. Είναι πολύ επικίνδυνο. Έλα σε παρακαλώ - πέτα το. (Εκείνος το "πετά" και στρέφεται αλλού.)

ΑΛΑΝ: Πες το σε κανέναν και θα δεις. Μόνο πες το...

ΤΖΙΛ: Ποια νομίζεις ότι είμαι;... Είμαι φίλη σου - Άλαν... (Πηγαίνει προς το μέρος του.) Άκου: δεν χρειάζεται να κάνεις κάτι. Προσπάθησε να το καταλάβεις. Τίποτα απολύτως. Γιατί δεν καθόμαστε μαζί εδώ στο άχυρο. Να μιλήσουμε.

ΑΛΑΝ (Χαμηλόφωνα): Σε παρακαλώ...

ΤΖΙΛ: Να μιλήσουμε μόνο.

ΑΛΑΝ: Σε παρακαλώ!

ΤΖΙΛ: Εντάξει θα φύγω... Άσε με να ντυθώ πρώτα. (Ντύνεται βιαστικά.)

ΑΛΑΝ: Πες το σε κανέναν!... Μόνο πες το και θα δεις...

ΤΖΙΛ: Ω σταμάτα!... Μακάρι να με πίστευες. Δεν είναι καθόλου σημαντικό. (Παύση) Έτσι κι αλλιώς, δεν θα πω τίποτα. Το ξέρεις. Το ξέρεις δεν θα πω... (Παύση. Εκείνος στέκεται με γυρισμένη την πλάτη.) Καληνύχτα τότε, Άλαν... Μακάρι- πραγματικά μακάρι- (Στρέφεται προς το μέρος της, με συριγμό. Το πρόσωπό του είναι παραμορφωμένο - δαιμονισμένο. Με έντρομη ανησυχία εκείνη γυρνά - ψάχνει να βρει να ανοίξει την πόρτα - βγαίνει από τον στάβλο - κλείνει άγρια την πόρτα πίσω της και ορμά στο τούνελ,

εξαφανίζεται προσπερνώντας την μετά δυσκολίας ορατή φιγούρα του Νάγκετ.)

ΣΚΗΝΗ 34

Ο ΑΛΑΝ στέκεται γυμνός και μόνος. Αμυδρό μурμουρητό και ποδοβολητό. Το αγόρι κοιτά γύρω του με αυξανόμενο τρόπο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Τι;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ήταν εκεί. Πίσω από την πόρτα. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη, αλλά ήταν εκεί!... Θα έβλεπε τα πάντα. Τον άκουγα. Γέλαγε.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Γέλαγε;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Κορόιδευε!... Κορόιδευε!... (Στέκεται στο προσκήνιο και κοιτά προς το τούνελ. Μεγάλη σιωπή βαραίνει το τετράγωνο. Προς την σιωπή: τρομοκρατημένος.) Φίλε μου... Καλέ Έκβους... Ελεήμονα!... Συγχώρησέ με!... (Παύση) Δεν ήμουν εγώ. Δεν ήμουν εγώ στ' αλήθεια. Όχι εγώ!... Συγχώρησέ με!... Δέξου με πάλι! Σε παρακαλώ!... ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ! (Γονατίζει στο χείλος του τετραγώνου που ακουμπά στο προσκήνιο, κοιτώντας πάντα την πόρτα, μαζεμένος από τον φόβο.) Δεν θα το ξανακάνω. Το ορκίζομαι!... Το ορκίζομαι!... (Σιωπή. Βογκώντας.) Σε παρακαλώ!!!...

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και Αυτός; Τι λέει Αυτός;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): "Δικός μου!... Είσαι δικός μου!... Είμαι δικός σου και είσαι δικός μου!"... Και βλέπω τα μάτια του. Έχουν γυρίσει! (Ο Νάγκετ ξεκινά να περπατά αργά, με τις οπλές να κινούνται αδιάκοπα, στο κεντρικό τούνελ) "Σε βλέπω. Σε βλέπω. Πάντα! Παντού! Για πάντα!"

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Φίλα κάποια και θα σε δω;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Πλάγιασε με κάποια και θα σε δω;

ΑΛΑΝ (Στον ΝΤΑΪΣΑΡΤ): Ναι!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Και θα αποτυγχάνεις! Για πάντα και πάντα θα αποτυγχάνεις! Θα βλέπεις ΕΜΕΝΑ- και θα ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΕΙΣ!

ΑΛΑΝ: Ναι. (Το αγόρι γυρίζει, αγκαλιάζει τον εαυτό του με πόνο. Από τα πλάγια άλλα δύο άλογα ενώνονται με τον Νάγκετ στις κουπαστιές. Οι οπλές τους χτυπούν θυμωμένα. Ο ήχος του Έκβους ακούγεται πιο τρομακτικός.)

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ο Κύριος και Θεός σου είναι Θεός που ζηλεύει! Σε βλέπει. Σε βλέπει πάντα και για πάντα, Άλαν. Σε βλέπει!... Σε βλέπει!

ΑΛΑΝ (Με τρόπο): Μάτια!... Λευκά μάτια- ποτέ δεν κλείνουν! Μάτια σαν φλόγες - έρχονται - έρχονται!... ο

Θεός βλέπει! Ο Θεός βλέπει!... ΟΧΙ!... (Παύση. Στέκεται στητός. Η σκηνή αρχίζει να συσκοτίζεται. Πιο σιγά.) Όχι άλλο. Όχι άλλο Έκβους. (Σηκώνεται. Πηγαίνει στον πάγκο. Παίρνει την άορατη αγκύλη. Κινείται αργά προς το πίσω μέρος της σκηνής, προς τον Νάγκετ, κρύβοντας το όπλο πίσω από την γυμνή πλάτη του, μες στο αυξανόμενο σκοτάδι. Απλώνει το χέρι του και χαϊδεύει την μάσκα του Νάγκετ. Ευγενικά.) Έκβους... Ευγενικό Έκβους... Πιστέ και Ειλικρινή... Σκλάβε-Θεέ... Εσύ- Θεέ- Δεν- Είδες- ΤΙΠΟΤΑ! (Βγάζει τα μάτια του Νάγκετ. Το άλογο παραπατά με αγωνία. Μεγάλη κραυγή γεμίζει το θέατρο, όλο και δυνατώτερη. Ο ΑΛΑΝ ορμά στα άλλα δύο άλογα και τα τυφλώνει και αυτά, καρφώνοντάς τα πάνω από τις κουπαστές. Οι μεταλλικές οπλές τους ενώνονται σε ποδοβολητό. Καθώς συμβαίνει αυτό, άλλα τρία άλογα εμφανίζονται στους κώνους του φωτός: όχι νατουραλιστικά ζώα σαν τα τρία πρώτα, αλλά τρομακτικά πλάσματα βγαλμένα από εφιάλη. Τα μάτια τους λάμπουν - τα ρουθούνια τους λάμπουν - τα στόματά τους λάμπουν, είναι αρχετυπικές εικόνες - κριτές, τιμωροί, ανελέητοι. Δεν σταματούν στην κουπαστή, αλλά εισβάλλουν στο τετράγωνο. Καθώς τού ορμούν, το αγόρι κάνει απελπισμένα άλματα, πηδώντας γυμνός στο σκοτάδι, χαράζοντας τα κεφάλια τους με τα σηκωμένα χέρια του και φωνάζοντας "Τίποτα!" άγρια σε κάθε χτύπημα. Τα ουρλιαχτά δυναμώνουν. Τα άλλα άλογα μπαίνουν και αυτά στο τετράγωνο. Όλος ο χώρος γεμίζει από τυφλωμένα άλογα που παραπατούν - και το αγόρι ανάμεσά τους προσπαθεί να τα αποφύγει όσο καλύτερα μπορεί. Τελικά, βουτούν στο σκοτάδι και χάνονται. Ο ήχος σταματά απότομα και ακούμε μόνο τον ΑΛΑΝ να φωνάζει σε υστερία καθώς καταρρέει - καρφώνοντας τα δικά του μάτια με την άορατη αγκύλη.) Βρες με!... Βρες με!... Βρες με!... ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!... ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!... ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!... ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!

ΣΚΗΝΗ 35

Ο χώρος γρήγορα γεμίζει με φως. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ μπαίνει γρήγορα, πετά μια κουβέρτα στον αριστερό πάγκο και σπεύδει στον ΑΛΑΝ. Το αγόρι έχει σπασμούς στο έδαφος. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ τού αρπάζει τα χέρια, τα παίρνει μακριά από τα μάτια του, τον σηκώνει, τον παίρνει στα χέρια του και τον πάει στον πάγκο. Ο ΑΛΑΝ τινάζει τα χέρια του γύρω από τον ΝΤΑΪΣΑΡΤ και τον σφίγγει, αφήνοντας πνιχτές κραυγές και κλωτσώντας τον αέρα μες σε μια τρομακτική φρενίτιδα. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ τον ακουμπά κάτω και τού βάζει το κεφάλι πάνω

στον πάγκο. Τού μιλά συνέχεια - μιλάει γρήγορα - καθησυχάζοντας την αγωνία όπως μπορεί.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Έλα... Έλα... Σσσς... Σσσς... Ηρέμησε τώρα... Εάπλωσε... Απλά ξάπλωσε!... Τώρα πάρε βαθιά ανάσα. Πολύ βαθιά. Εισπνοή... Εκπνοή... Εισπνοή... Εκπνοή... Έτσι... Εισπνοή. Εκπνοή... Εισπνοή... Εκπνοή... (Το αγόρι με έναν άγριο τραχύ τρόπο, που σταδιακά εξασθενεί. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ τον σκεπάζει με την κουβέρτα.) Συνέχισε... Μπράβο... Πολύ καλά... Τελείωσε τώρα, Άλαν. Τελείωσε. Θα φύγει τώρα. Δεν θα τον ξαναδείς, στο υπόσχομαι. Δεν θα ξαναδείς εφιάλτες. Τέλος στις απαίσιες νύχτες. Φαντάσου το!... Θα γίνεις καλά. Θα σε κάνω καλά, στο υπόσχομαι... Θα μείνεις εδώ για λίγο, αλλά θα είμαι κι εγώ εδώ, έτσι δεν θά 'ναι τόσο άσχημα. Απλά εμπιστεύσου με... (Σηκώνεται. Το αγόρι μένει ξαπλωμένο και ακίνητο.) Κοιμήσου τώρα. Κοιμήσου καλά. Το κέρδισες... κοιμήσου. Απλά κοιμήσου... Θα σε κάνω καλά. (Κάνει βήματα προς τα πίσω μέχρι το κέντρο του τετραγώνου. Κι άλλο φως. Παύση.) Σού λέω ψέματα, Άλαν. Δεν θα φύγει τόσο εύκολα. Δεν θα τριποδίσει μακριά σου απλά σαν καλό άλογο που σέρνει την άμαξα. Ω όχι! Όταν ο Έκβους φύγει - αν φύγει εντελώς - θα φύγει με τα σπλάχνα σου στα δόντια του. Και δεν διαθέτω ανταλλακτικά... Αν ήξερες το παραμικρό, θα σηκωνόσουν αυτή την στιγμή και θα έφευγες όσο το δυνατόν πιο μακριά από μένα.

ΕΣΘΕΡ (Από την θέση της): Το παιδί πονάει, Μάρτιν.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι.

ΕΣΘΕΡ: Κι εσύ μπορείς να σταματήσεις τον πόνο.

ΝΤΑΪΣΑΡΤ: Ναι.

ΕΣΘΕΡ: Τότε αυτό θα έπρεπε να σου είναι αρκετό... Τελικά!

ΝΤΑΪΣΑΡΤ (Φωνάζοντας): Εντάξει! Θα τού πάρω τον πόνο! Θα απελευθερωθεί από την τρέλα. Μετά τι; Θα νιώσει αποδεκτός! Μετά τι; Νομίζεις ότι αισθήματα σαν τα δικά του απλώς επανατοποθετούνται σαν χανζαπλάστ; Κολλούν πάνω σε άλλα αντικείμενα που συλλέγουμε; Κοίτα τον!... Η επιθυμία μου θα μπορούσε να είναι να κάνω αυτό το αγόρι έναν ενθουσιώδη σύζυγο - έναν ευαισθητοποιημένο πολίτη - πιστό ενός αφηρημένου και ενωτικού Θεού. Το επίτευγμά μου, όμως, θα είναι πιο κοντά στο να τον κάνω ένα φάντασμα!... Αφήστε με να σας πω ακριβώς τι πρόκειται να τού κάνω! (Βγαίνει από το τετράγωνο και περπατά στην περιφέρεια του πίσω μέρους της σκηνής βομβαρδίζοντας το κοινό.) Θα θεραπεύσω το εξάνθημα του κορμιού του. Θα σβήσω τις ουλές που έκαναν στο μυαλό του οι χαίτες που αναπηδούν. Όταν θα γίνει αυτό, θα τον βάλω σε ένα μεταλλικό πατίνι και θα τον στείλω να χαζεύει έναν τσιμεντένιο κόσμο και ποτέ του δεν θα ξαναγγίξει τομάρι αλόγου! Με λίγη τύχη, θα νιώθει τα γεννητικά του όργανα

τόσο πλαστικά όσο τα προϊόντα ενός εργοστασίου, που εκεί σχεδόν σίγουρα θα τον στείλουν για δουλειά. Ποιος ξέρει; Μέχρι που μπορεί να βρει το σεξ αστείο. Πονηρά αστείο! Κάπως μουγκριστά αστείο! Ποδοπατημένο και μουλωχτό και εντελώς υπό έλεγχο! Αν όλα πάνε καλά, στο πιρούνι του θα έχει μόνο Εγκεκριμένη Σάρκα. *Αμφιβάλλω, όμως, αν θα υπάρχει καθόλου πάθος!...* Το πάθος βλέπετε μπορεί να καταστραφεί από έναν γιατρό. Δεν μπορεί να δημιουργηθεί. *(Απευθύνεται στον ΑΛΑΝ ευθέως, σε αποχαιρετισμό.)* Δεν θα καλπάζεις άλλο, Άλαν. Τα άλογα θα είναι ασφαλή. Θα κάνεις οικονομία κάθε εβδομάδα, μέχρι που να αντικαταστήσεις το πατίνι με αυτοκίνητο και να περνάς ένδοξα Σαββατοκύριακα με το να περιποιείσαι αυτό! Θα πας κλεφτά στο πρακτορείο στοιχημάτων και θα βάζεις πενήντα πένες σε παλιάλογα – ξεχνώντας ότι υπήρξαν ποτέ κάτι περισσότερο από κομιστές μικρών κερδών ή μικρών ζημιών. Θα είσαι, όμως, χωρίς πόνο. Λίγο-πολύ εντελώς χωρίς πόνο. *(Παύση)* Και εγώ;... *(Παύση)* Στέκομαι στο σκοτάδι με μια αγκύλη, χτυπώντας κεφάλια! *(Φεύγει μακριά από τον ΑΛΑΝ και επιστρέφει στον πάγκο του προσκηνίου και τελικά κάθεται.)* Έχω ανάγκη – πιο απελπισμένα από όσο τα παιδιά μου με έχουν ανάγκη – έναν τρόπο να βλέπω στο σκοτάδι. Ποιος τρόπος είναι αυτός; *Ποιο σκοτάδι είναι αυτό;...* Δεν μπορώ να το πω ορισμένο από τον Θεό. Δεν φτάνω μέχρι εκεί. Θα τού αποδώσω τιμές, ωστόσο. Υπάρχει, τώρα, στο στόμα μου, αυτή η κοφτερή αλυσίδα. Και δεν βγαίνει ποτέ. *(Μεγάλη παύση. Ο ΝΤΑΪΣΑΡΤ στέκεται κοιτάζοντας. ΕΑΦΝΙΚΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.)*